

Angela Brazil

Flickan från Södern

Nutidens förlags A.-B. Stockholm 1924

[– Läs mer om verket här](#)

Det avbildade exemplaret tillhör Göteborgs universitetsbibliotek.

Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga restriktioner. Vid användning ber vi att du hänvisar till Göteborgs universitetsbibliotek och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:

<https://lb.se/författare/BrazilA/titlar/FlickanFrånSödern/faksimil?om-boken>

Permanent länk (URN):

<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb1470764-faksimil>

ANGELA

BRAZIL

*Flickan från
Södern*

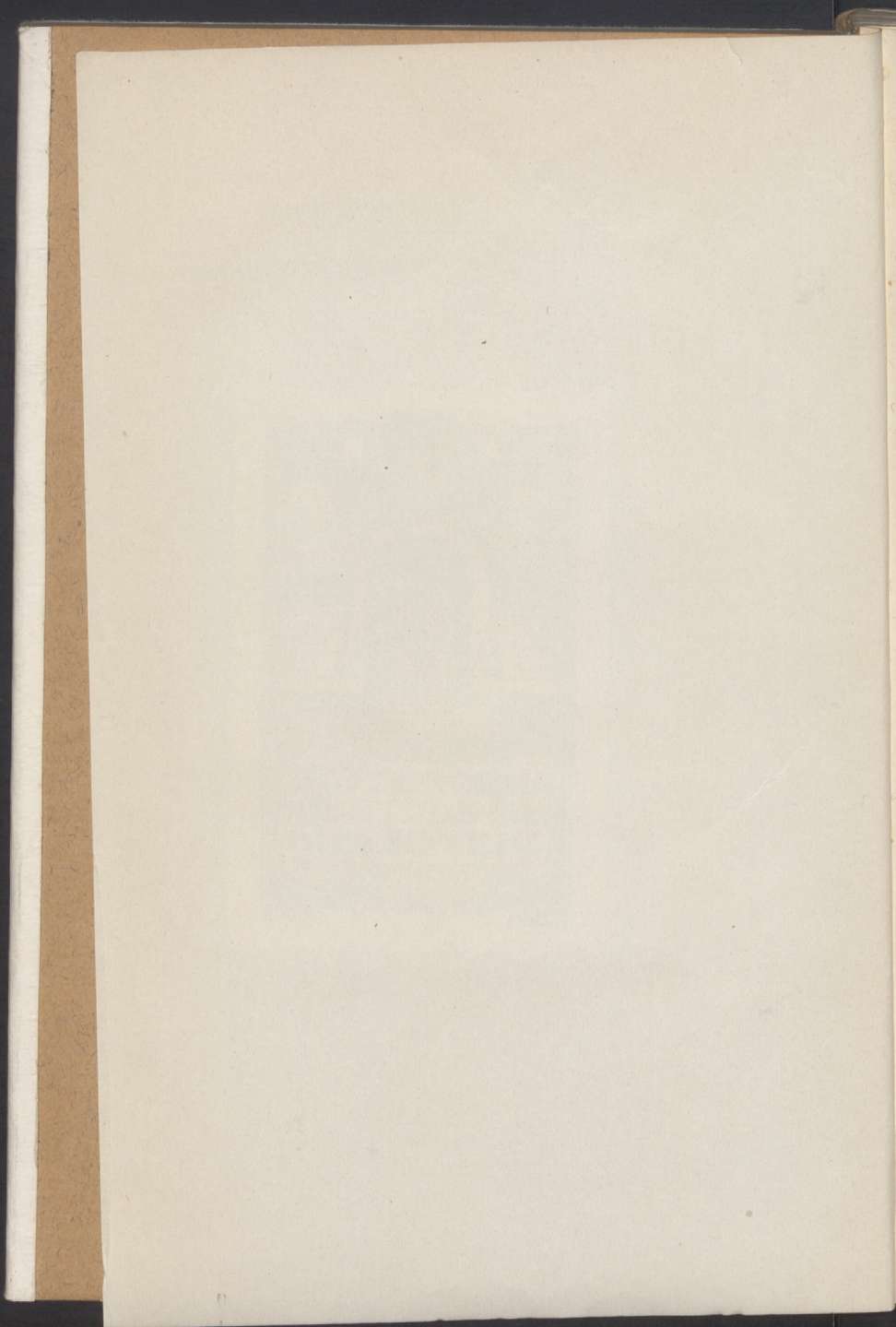
NUTIDENS FÖRLAGS A.-B.
STOCKHOLM

PRIS KR. 1:75

Angela Brazil

—
FLICKAN FRÅN SÖDERN

ANGELA BRAZIL

FLICKAN FRÅN SÖDERN

ÖVERSÄTTNING FRÅN ENGELSKAN

AV

OSCAR NACHMAN

NUTIDENS FÖRLAGS A.-B.
STOCKHOLM

STOCKHOLM
FELICKAN FRÅN
SÖDERN

ÖVERSETTNING AV EN KÖPENHAGSK

ÖFVERSKRIFTER

STOCKHOLM
Violas Förlags A.-B:s Tryckeri
1924

I.

Mitt hem i södern.

»Måste jag verkligen resa?»

»Jag är rädd för att du måste det, Philipp! Jag tror, att jag redan låtit dig stanna kvar här alltför länge. Du är nu tio år gammal, en stor flicka och har inte fått lära dig ens hälften av det, du borde kunna! Jag vet, att det är något fel med dig, men jag vet inte, hur jag skulle kunna uppfostra en flicka på egen hand».

Min far såg på mig med en min av förtvivlan, som skulle ha verkat komisk, om den inte samtidigt varit så patetisk.

»Jag kan femte propositionen i Euclides», invände jag, »och i latinska grammatiken har jag hunnit till de ore-gelbundna verben!»

Min far skakade på huvudet.

»Det skulle kanske vara dig till litet hjälp, om du vore gosse och ginge i en allmän skola, men det är inte alls, vad din mor skulle ha önskat. Du har inte fått någon musikundervisning, du kan inte tala franska eller dansa någon av de vanliga sällskapsdanserna, och om det bleve fråga om att sy eller brodera, är jag rädd för att du knappast kan skilja den ena ändan av nålen från den andra».

Förteckningen över mina bristfälligheter var så för-

skräckligt sann, att jag inte hade några ursäkter att framlägga, och min far fortsatte:

»För resten är det absurt att försöka uppfostra en ung flicka på denna avsides belägna plats, där du inte har något tillfälle att umgås med bildade människor. Jag önskar, att du skall få se England och lära dig engelska sedvänjor och umgås med flickor av din egen ålder».

»Jag tycker, att San Carlos är den vackraste plats i världen», sade jag hastigt. »Och jag vill inte ha några andra kamrater än du!»

»Vilket utvisar ännu mer, att det är på tiden för mig att skicka i väg dig», svarade far. »Fastän jag medger, att det blir mycket svårt för mig att skiljas från dig. Och dessutom är det ett sådant storartat tillfälle, när madame Montpellier återvänder till Paris och tar dig med sig. Nej, Philippa, jag har fattat mitt beslut — du skall resa till England, och du kommer att glädja mig mest, genom att upptaga det modigt och försöka lära dig så mycket som möjligt under de år, vi måste vara skilda åt».

Vi sutto på den av slingerväxter övervuxna terrassen till vårt vackra hem i Sydamerika. Nedanför oss lyste de hjärta blommorna i vår tropiska trädgård mot citronträdens mörka bakgrund; till höger utbredde sig det bländande blåa havet med ett mörkt fiskarsegel här och var, under det att till vänster höjde sig den lilla spanska staden San Carlos' vita hus med den pittoreska kyrkan i morisk stil och campanilan, inramad av höga palmträd, som ledde blicken över de lågsträckta kaffeplanteringarna på bergssluttningen upp till sierrans toppar, som tornade sig som jättar mot den klara skyn.

I tio år hade jag bott här som i paradiset, och tanken på att jag måste lämna det och färdas över havet till främmande land och till främlingar uppfyllde mig med förtvivlan.

Jag antar, att jag i min egenskap av enda barnet och därtill moderlös hade blivit bortskämd, ehuru det inte alltid är liktydigt med att bli bortskämd, om man blir högt älskad. Jag är säker på att min far ägnade många ängsliga timmar åt min uppfostran, och gentemot honom var jag van vid ögonblicklig lydnad, ehuru jag fruktar, att jag styrde Juanita, min mulattsköterska, och Tasso, den svarte bäraren, med en spira av järn. Vänner av min egen ålder och samhällsställning hade jag inga; min far var allt för mig, och under mitt ständiga sällskapande med honom hade jag vuxit upp till ett ganska lillgammalt barn, lärt mig litet av varje, slukat var-enda rolig bok, jag kommit över, och levat i en av mig diktad värld, som var så olik det verkliga livet som möjligt.

Det var verkligen på tiden, att det skedde en förändring, ehuru omplanteringsproceduren kanske blev mindre lätt att uthärda. Jag tror, att många enträgna brev från släktingar i England hade hjälpt min far att fatta sitt beslut, och när han väl gjort det, påskyndade han förberedelserna till min resa i ett slags ängslan för att han skulle ångra sig i sista ögonblicket och vägra att skiljas från mig.

»Jag hoppas, att tant blir belåten med dina kläder», sade han, medan han såg på hur Juanita packade min hyttkoffert. »Jag har bett henne ge dig en ny rigg, om

hon inte är belåten med det, du har. Vi rätta oss inte efter Parismoden här i San Carlo, så jag är rädd för att du knappast är klädd efter senaste fashion! Du måste vara en snäll flicka och göra, såsom du blir tillsagd! Du kommer att finna allting annorlunda därborta, men det blir du snart van vid och, hoppas jag, även lycklig — ehuru jag verkligen inte vet, vad jag skall ta mig till utan dig», tillade han sorgset. »Du är numera allt, jag har!»

Och han blickade sorgset ut över den blå lilla viken, på andra sidan om vilken min vackra mamma sov så lugnt i skuggan av campanilan.

Jag förstod honom, och det gjorde mig ännu mera sorgsen. Barn som jag var, hade jag dock hjälpt till att fylla hennes tomma plats, och tanken på att jag måste lämna honom så ensam, tycktes emellanåt göra skilsmässan nära nog outhärdlig för mig. För hans skull gjorde jag emellertid mitt bästa att förefalla glad och modig, och jag föresatte mig att skynda på så mycket som möjligt, så att jag skulle kunna bli färdig förr, än han väntade, och återvända så mycket tidigare till honom.

Den sorg, som den färgade delen av vårt hushåll lade i dagen vid underrättelsen om min avresa, var både häftig och bullersam. Juanita fällde massor av tårar i mina koffertar; José, trädgårdspojken, försäkrade mig, att England låg mitt i ett tillfruset hav, där fingrarna ramlade av en av köld och man högg sönder sin frukost med en yxa; Pedro, kocken, undrade, om jag skulle kunna överleva en engelsk middag, som, enligt vad han

hört, utgjordes huvudsakligen av rostbiff och plumpudding, under det att såser och sallader voro okända; och efter att förgäves ha bett om tillåtelse att få följa med mig, uppdrog Tasso en sådan hemsk bild av havets fador, att jag undrade, hur ens hans tillgivenhet kunnat förmå honom att tänka på att våga sig ombord på ett fartyg. Jag tror, jag saknade Tasso mest av alla de vänner, jag lämnade kvar. Mitt tidigaste minne är, att jag klängde mig fast vid hans stora pekfinger och tultade i väg på gångstigen, som mellan apelsinträden ledde till terrassen, från vilken man hade utsikt över havet. Buren på hans breda axlar, hade jag gjort min första bekantskap med San Carlos' gator. Där kunde man se de lustiga tvätterskorna stå som ankor i floden och klappa sina tvättkläder mot stenarna, de långörade mulorna i sina brokiga seldon, som kommo ned från bergen, lastade med kaffebönor, de allvarliga indianska mulåsnedrivarerna i sina mörka kappor och fransade leggings, de små svarta barnen, som dansade och sjöngo i det klara solskenet, friluftsrestaurangerna, där män av alla möjliga nationer sutto och pratade, rökte cigaretter och drucko eau sucrée under palmträden, eller de förnäma spanska damernas och herrarnas eleganta ekipage, som sent på eftermiddagen vimlade på Corson.

Negertjänare, som själva ha mycket av barnet i sin natur, äro underbart tåliga gentemot småbarn. Tasso gjorde mig till viljes och roade mig, berättade underbara historier om afrikansk magi, sjöng långa ballader på distriktets halvt spanska, halvt indianska dia-

»Buren på hans breda axlar, hade jag gjort min första bekantskap med San Carlos' gator».

lekt, fångade fjärilar och andra vackra små djur åt mig och plockade musslor åt mig på stranden.

Det var på denna strand, alldeles nedanför våra fönster, som jag en gång var hjältinnan i ett riktigt äventyr, som så när hade kostat mig livet. Jag tror, att jag då inte var mer än fyra år, men det gjorde ett sådant intryck på mig, att jag kommer ihåg varje detalj lika tydligt, som om det hänt i går. Juanita hade tagit mig med sig för att jag i aftonsvalkan skulle leka på den lilla remsa av silvervit sand och grus, som låg mellan vår höga trädgårdsmur och bränningarna. Jag hade glömt min dockas kappa kvar på terrassen och bad Juanita gå efter den. Hon vägrade en lång stund, men när jag slutligen lovade att inte lämna den plats, där jag lekte, skyndade hon uppför den branta trappan till verandan. Det hade varit ohyggligt varmt den dagen, och jag var så trött, så jag tänkte, att jag skulle slå mig ner och vila, tills Juanita kom tillbaka. När jag tittade mig omkring, såg jag, vad jag tog för en glatt, rund sten, alldeles i närheten, och den slog jag mig ned på och drog upp mina knubbiga små ben under mig. Men stenen måtte ha varit en trollknippa ur en av Tassos berättelser, ty helt plötsligt började den röra på sig, reste sig upp, stack ut fyra platta fötter och marscherade hastigt i väg ned mot havet. Det hände så helt och hållet oväntat, att jag blev förfärad och inte kunde skrika eller röra mig, utan endast hålla mig fast med båda händerna och undra, vad slags svartkonst som bemäktigat sig mig. Sköldpaddan, ty en sådan visade det sig vara, nådde hastigt vattnet och skulle just ge sig i väg med

»Sköldpaddan, ty en sådan visade det sig vara, nådde hastigt
vattnet och skulle just ge sig i väg med sin sällsamma
börda».

sin sällsamma börda, då Juanita från verandan såg min förtvivlade belägenhet och genom sina gälla skrik tillkallade Tasso, som rusade nedför trappan och ut i havet, just lagom att rädda mig, innan sköldpaddan dök ner på djupare vatten.

Jag tror inte, att Tasso någonsin riktigt förlät Juanita denna tilldragelse, ehuru hon slog sig för bröstet i en sannskyldig hagelstorm av sydländsk förtvivlan. Och alltid hädanefter höll han ögonen på mig, när jag var anförtrodd hennes tillsyn, dök upp helt hemlighetsfullt bakom träd, tittade ut genom fönster eller kikade mellan pergolans vildvin; han brukade komma över oss så plötsligt och oväntat, att jag började tro, att han besatt sina trollhjältars magiska gåva och efter behag kunde göra sig synlig och osynlig.

Jag tycker om att tänka på dessa min tidiga barnoms lyckliga dagar, dagar då solen alltid sken och luften var uppfylld av orangeblommornas doft och min far och jag levde alldeles för oss själva i den gamla trädgården.

Under sommaren, när hettan i San Carlos blev outhärdlig, flyttade vi upp bland bergen, till utkanten av de stora skogarna. Där var det svalare, ty vinden blåste från de snöbetäckta sierrorna, och jag kunde springa av hjärtans lust på de smala gångarna i våra kaffeplanteringar eller jaga Juanita bland kanelträden. Emellanåt tog min far mig framför sig i sadeln och red in i skogen. Jag kan ännu komma ihåg min förtjusning över dessa utflykter in i detta tropiska ferike. De höga träden utbreddes sig framför oss i ett aldrig upphörande

panorama, tjattrande, lustiga små apor kikade ned på oss från grenarna, brokiga papegojor söndersleto luften med sina gälla skrik, under det att andra fåglar och otaliga glänsande insekter ilade av och an. Emellanåt sågo vi jättespindlar, vilkas vävar äro så starka, att de ofta rycka hatten av oaktsamma ryttare, eller också smög sig en puma eller jaguar genom den täta undervegetationen, och jag tryckte mig litet närmare intill min far och undrade, vad som skulle hända, om jag vågade mig ensam ut i skogen.

Av San Carlos och dess invånare såg jag endast helt litet; ehuru min far var brittisk konsul på platsen, deltog han icke mer än nödvändigt i sällskapslivet, och inte heller ville han, att jag skulle komma på mycket vänskaplig fot med barnen till hans spanska grannar. Sällan om ens någonsin avlade jag besök i de vita villorna på bergssluttningen, och de näpna små svartögda Juan'er och Margaritor, som emellanåt kikade över kakushäckarna, voro främlingar för mig.

Endast en gång om året upphävde min far denna regel. Han brukade låta mig antaga en inbjudan att från regeringsbyggnadens veranda åse karnevalen. Med vilken förtjusning emotsåg jag ej dessa tillfällen! Juanita klädde mig med stolthet i min bästa klänning, och jag åkte vid min fars sida nedför Corson till det stora, vita huset, där vi blevo emottagna av guvernören själv och anvisade en hedersplats på balkongen, varifrån vi kunde se allt, som försiggick nere på gatan.

Det var en glad anblick; först kommo prästerna i sina brokiga skrudar, bärande förgyllda helgonabilder, och

efter dem skaror av barn, klädda som änglar i långa, vita kläder och med vingar fästa vid skuldrorna. Så följde ekipage, prydda med blommor, i vilka sutto män och kvinnor, som föreställde grekiska gudar och gudinnor, nymfer eller berömda historiska gestalter, uppvaktade av små gossar med förgyllda vingar, föreställande amoriner. Efter dessa kom en blandad samling masker, klauner, harlekänger och kolumbiner, bönder från alla möjliga nationer, fiskare, jägare, indianer — alla skrikande, gestikulerande och knuffande varandra. Det var då, som det roliga började. Uppstaplade på balkongen funnos massor av små korgar, fulla med blommor, confetti, karameller och små vaxkulor med parfymerat vatten i. Vi kastade dessa ned bland mängden, varvid somliga emottogo blommor och karameller och andra träffades av de små vaxkulorna, som gingo sönder och parfymerade öfret mer än det tyckte om. Allt upptogs emellertid mycket godmodigt, och den muntra processionen tågade vidare på sin parad genom staden, och festen avslöts med dans under palmträden i den offentliga trädgården.

Och på så sätt hade mitt liv i mitt hem i södern förflutit som en förtjusande dröm, och inte förrän min far talade om en förändring, hade jag kunnat tänka mig, att ett uppvaknande skulle komma.

Den korta tid, jag hade kvar, gick alltför fort, och snart var den med fruktan emotsedda dag inne, då jag måste lämna allt, som blivit mig så kärt.

Jag kan aldrig glömma vår skilsmässa. Vi hade helt plötsligt emottagit underrättelse om, att ångaren skulle

avgå tidigare, än som från början varit bestämt, och att jag måste gå ombord på kvällen i stället för följande morgon.

Fullmånen sken över viken och belyste fartyget, som skulle föra mig så långt bort och som ångat ut en bit från kajen, där ångbarkassen väntade.

Ehuru jag redan var stora flickan, bar min far mig i sina armar genom trädgården. Jag höll min kind tryckt mot hans, och ingendera av oss sade något, ty det gives sorger, som äro alltför stora för ord. Eldflugorna fladdrade omkring som levande juveler, varje blomma framträdde tydligt i månskenet; till och med nu kan jag känna den starka doften från orangeblommorna, då vi gingo på terrassgången, och höra de skälvande tonerna av någon nattfågel bland mimosaträden. Det var inte långt till kajen, och vi sutto snart i ångbarkassen och ilade fram över viken mot det stora fartyget, som avtecknade sig rött mot det bleka månskenet.

»Jaså, det här är den lilla passageraren, som jag väntar på!» sade kaptenen, då min far hjälpt mig upp på däck. »Ja, det gör mig ont, men jag kan inte tillåta något långt avsked. Vi äro redan försenade, tidvattnet håller på att vända sig, och om vi inte bege oss av med ens, kunna vi inte passera bankarna. Vi ha haft ångan upp sedan solnedgången».

»Farväl, min älskling, min älskling!» sade far, i det han tryckte mig intill sig i en lång, sista kyss. »Med Guds vilja skola vi återse varandra, innan det förflutit många år. Var en snäll flicka, och glöm för all del

inte din gamla pappa, som alltid kommer att tänka på dig, var du än är!»

Han lade mig i den snälla madame Montpelliers armar och sprang nedför fallrepstrappan, som om han inte vågat se sig om. Den lilla ångbarkassen ilade bort, den stora propellern började långsamt snurra runt, och fartyget satte i gång österut, lämnande bakom sig mitt lyckliga hem och förande med sig mig till en ny och okänd värld, där hela min framtid låg framför mig.

II.

Mina kusiner.

Jag anlände till England samtidigt med svalorna, och jag tror, att jag kände mig lika mycket som en flyttfågel, som de; faktiskt mer, ty alla de unga svalorna hade vuxit upp under en nordisk himmel och återvände endast hem, under det att jag än så länge var en främling i ett nytt land.

Min farbror var mig till mötes i Liverpool, där jag hade en förskräcklig skilsmässa från madame Montpellier, som varit snäll mot mig under resan och som förekom mig såsom den sista länken med det förflutna; och vi anträdde med ens den långa resan till London. Jag tyckte om farbror, ty han påminde mycket om min far; han plirade muntert med ögonen, och hans röst hade ett vänligt tonfall, som tycktes vänta på att bli besvarat, så jag gjorde en förtvivlad ansträngning att hejda mina strida tårar och intressera mig för allt det, han utpekade för mig genom fönstren i kupén. De grönskande fälten och häckarna, de pittoreska byarna och kyrkorna, de lugna floderna och de vackra scenerierna, allt detta var nytt för mig, men jag fick ont i huvudet av att iakttaga det från det hastigt framilande express-tåget, så jag kröp ihop i ett hörn och somnade långt innan vi anlönt till London.

Jag är rädd för att min ankomst blev en svår missräkning för mina små kusiner, av vilka de äldre väntade i hallen för att hälsa mig välkommen. Jag var så förbi av trötthet efter resan, och jag kände mig så bortkommen och blyg vid åsynen av så många främmande ansikten omkring mig, att jag glömde både vad som passade sig och mina goda föresatser, brast i gråt och vägrade att bli tröstad.

»Bäst att hon får komma i sängen», sade tant hurtigt. »Hon är trött, och det tjänar ingenting till att bråka med henne. Då hon sovit gott en hel natt, kommer hon att vara mera villig att bli god vän med oss!»

Jag kände mig så olycklig, att jag inte brydde mig om vad man gjorde med mig, så jag höll till godo med att bli avklädd och att dricka litet varm mjölk, som de gävo mig; med min fars porträtt i handen grät jag mig sedan till sömns denna första kväll i mitt nya hem.

Men när morgonsolen sken, föreföll livet mig annorlunda, och i stället för att säga tant Agatha, att jag aldrig skulle kunna känna mig lycklig i England, och be henne skicka mig tillbaka till San Carlos med första ångare, såsom jag föregående kväll föresatt mig att göra, gick jag ner till frukosten, helt nyfiken på mina kusiner. Jag hade redan hört dem en stund, ty hela den senaste timmen hade övre våningen tyckts vara uppfylld av larmet av gälla små röster, trampandet av fötter, slängande i dörrar och slutligen det melankoliska ljudet av skalor på pianot.

Tant Agatha kom inspringande till mig, just då jag knäppt den sista knappen i min klänning (sjöresan

hade lärt mig att avvara Juanitas hjälp), och ställde sig och granskade mig med kritisk min. Hennes första intryck av mig hade näppeligen varit gynnsamt, så jag hoppas, att jag nu på morgonen tog mig litet mera presentabel ut.

»Ja», sade hon långsamt, »du har din fars ögon, men för övrigt är du din mors avbild: samma spensliga gestalt och samma blonda hår och färg, som jag så väl kommer ihåg hos min svägerska. Bevara mig väl! Hur föga jag anade, när jag tog avsked av henne, att jag aldrig mer skulle återse henne! Du måste försöka känna dig hemmastadd bland oss, mitt kära barn! Jag gissar, att det blir svårt för dig att vänja dig vid allt nytt här, men om du gör ditt bästa, skola vi göra, vad som kommer an på oss, och jag hoppas, att du snart skall tycka lika bra om England som det land, du lämnat. Kom nu med mig och hälsa på dina kusiner».

De voro så många och av så olika åldrar, att jag, när jag kom in i barnkammaren, för ett ögonblick hade kunnat tro, att jag befann mig i en småbarnsskola. Från Lucy, den äldsta, som var sex månader äldre än jag, och ned till babyn i vaggan voro de åtta stycken, alla blåögda och brunhåriga, med kraftiga lemmar och dito röster och alla klädda i bruna linneförkläden, garanterade att uthärda den värsta nötning och slitning.

»Jag är övertygad om, att ni snart bli goda vänner», sade tant Agatha, sedan Lucy, Mary, Edgar, Donald, Frank, Cuthbert, Dorothy och baby vederbörligen blivit presenterade för mig. »Du får undervisning av miss Masterman i skolrummet. Jag har talat med henne om

dig. Jag har för mig, att din far skrev, att du ännu inte börjat med vare sig franska eller musik. Och, Blair, ni får vara snäll och gå igenom hennes kläder efter frukosten. Jag måste dra försorg om att miss Jenkins kommer hit och syr några dagar. Laga, att hon äter mycket mjölk till sin gröt, och se till, att hon till att börja med aktar sig för drag, eftersom hon är van vid ett varmare klimat».

Blair var en makt i huset. Hon styrde barnkammaren, bragte med underbar skicklighet små upprorsmakare till ett tillstånd av ödmjukhet och höll med fast men rättvis hand ordning bland sin larmande lilla skara. Hon var kanske inte alltid så trevlig att ha att göra med, men i det stora hela var hennes moraliska atmosfär som en östanvind, uppiggande, ehuru emellanåt en smula prövande. Hon tog helt filosofiskt emot ännu en att hålla reda på.

»Du kommer snart att finna dig till rätta bland de andra», sade hon till mig i icke ovänlig ton. »Jag gissar, att det förefaller dig besynnerligt till att börja med, sedan du vistats så länge utomlands med svarta tjäna-re och utländsk matlagning, men vanan är halva naturen, och om du får mycket läxor, som hålla dig selsatt, så hinner du inte längta hem».

Till en början föll det sig mycket svårt för mig att finna mig till rätta. Allt var så olikt mitt forna levnadssätt. Jag, som var van att tillbringa min mesta tid tillsammans med min far, fann det hårt att vara inskränkt till barnkammaren och skolrummet och att i

stället för att utgöra min lilla världs medelpunkt endast vara en av en skara, som inte hade många nöjen.

Jag är övertygad om, att tant gjorde sitt bästa för mig enligt sin åsikt, och hon trodde kanske, att jag lättare skulle finna mig till rätta, om jag blev lämnad bra nog ensam, men när jag nu blickar tillbaka på denna tid, anser jag, att hon borde ha visat mig mera ömhet. Hon var en lång, vacker kvinna med hurtigt sätt och vad hon kallade »förståndiga åsikter». Om hon någonsin haft några illusioner, hade de för länge sedan efterträtts av vanligt sunt förnuft. Ehuru hon älskade sina barn på sitt praktiska, osentimentala sätt, voro de för henne alltid »barnen», som skulle styras och uppfostras och klädas, men aldrig i något hänseende hennes kamrater; och ett vänskapsförhållande mellan två människor av så vitt skilda åldrar som exempelvis far och jag var något, hon knappast kunde förstå.

Hon bemötte mig som ett av hennes egna barn, och att det var möjligt, att jag skulle kunna behöva mer, var något, hon aldrig kom att tänka på. Men jag behövde mer. Jag var ett barn med mycket varm tillgivenhet i min natur, och ehuru jag icke kunde uttrycka min känsla, kände sig mitt hjärta utsvultet på den mycket lilla andel kärlek och uppmärksamhet, som föll på min lott. Jag gjorde mitt bästa att vara modig, men emellanåt fick min hemlängtan överhand, och jag fuktade ofta min kudde med bittra tårar och längtade med en längtan, som nära nog gränsade till förvirring, efter en kyss av min far, innan jag somnade.

Hos mina kusiner var jag snart allmänt omtyckt.

»Berätta omigen om San Carlos och skogen och trädhäxorna och grigrimannen!» sade Edgar och Mary, vilka som förhäxade lyssnade till mina reminiscenser av Tassos underbara historier; och jag kunde sitta i skymningen vid brasan i barnkammaren och berätta så realistiskt för de ivrigt lyssnande barnen, att Donald kunde kalla Blair från hennes kvällsvard genom att skrika, att grigrimannen låg under hans säng, under det att stackars Mary hädanefter aldrig vågade gå förbi skräpkammaren, av fruktan att en grinande tomte plötsligt skulle kika fram i mörkret.

Ehuru vi sedermera blevo de allra bästa vänner, bemötte Lucy mig till en början en smula nedlåtande och beskyddande. Jag är rädd för att vi började vår bekantskap med en liten ordväxling.

»Du måste känna dig riktigt glad över att vara i ett ordentligt engelskt hem efter att ha vistats så länge på den där besynnerliga utländska platsen», anmärkte hon såsom inledning till samtalet.

»Nej, det gör jag inte», svarade jag. »Vårt hem i San Carlos är bra mycket trevligare än det här. Där finns marmorgolv och en terrass och en pergola».

»Jag vet inte, vad en pergola är», genmälte Lucy. »Men vi ha en balkong, och det är fullt ut lika bra. Dina kläder äro så lustigt sydda — Blair säger, att hon knappast vill ta dig med sig ut. Mor har skickat efter miss Jenkins, för att hon skall sy nya åt dig. Du kommer att få lektioner med oss varenda dag. Jag undrar just, om du kan hålla jämna steg med mig. Kan du franska?»

»Nej, men jag kan spanska!»

»Åh, det har man ingen nytta av! Vem vill tala spanska? Mamma säger, att du lärt dig det av era tjänare, så att ju förr du glömmer det, desto bättre är det».

»Jag tänker inte glömma det. Jag skall tala det, när jag kommer tillbaka».

»Du kommer inte tillbaka».

»Jo då, snart! Far skickar efter mig!» utbrast jag i förtvivlan.

»Nej, inte förrän du är vuxen. Jag hörde nyss, hur mamma talade om det för miss Masterman. Hon sade, att ditt uppförande var lika besynnerligt som dina kläder och att det skulle bli mycket besvär med dig, innan du kommit så långt, att man kunde skicka dig i skolan».

»Jag vill resa hem! Jag vill tala spanska!» förklarade jag i största förtrytelse. »Juanita och Tasso kunna inte tala något annat!»

»Det förvånar mig, att du kan tala om negrer», sade Lucy med en knyck på nacken. »Jag själv tycker om vita människor, och du behöver verkligen inte skryta av att ha blivit kringburen av en gammal svarting!»

Denna förolämpning mot mina kära vänner sårade mig ännu mer än hennes ord om mina kläder och mitt sätt, och jag brast i gråt. Näst efter min far saknade jag allra mest dessa två vänliga kamrater, och det föreföll mig som den allra svartaste otacksamhet att någonsin glömma dem.

Mina nya engelska kläder tycktes både med avseende på färg och material passa bra ihop med mitt nya liv, och kanske mitt uppträdande förändrades samtidigt med dem, ty jag hade snart levat mig in i mitt dagliga liv.

Till en början förekommo de regelbundna lektionerna mig som en prövning, enär jag aldrig varit van vid ordnat arbete eller att vara riktigt flitig. Men miss Masterman, guvernanten, var både vänlig och skicklig i att undervisa, och efter en tid blev jag så intresserad av mitt arbete, att jag med lätthet hann fatt Lucy, ja, till och med började gå om henne — till hennes förtret, inbillar jag mig.

Jag skrev regelbundet till min far. Jag har just nu framför mig ett av dessa barnsliga brev, ty han gömde dem alla, och när jag nu läser igenom det, väcker det hos mig ett sådant livligt minne av den tiden, att jag skall återge det:

Chestnut Avenue den 12 juni.

»Min älskade pappa!

Jag tänker på dig varje dag av mitt liv. Jag har ställt ditt porträtt på mitt toalettbord, och jag kysser det god natt och god morgon, som om det verkligen vore du. Jag anstränger mig riktigt att känna mig lycklig, men mina två bekymmer äro gröt och skalor. Gröt påminner om det, Tasso brukade blanda till åt ankorna, fastän man här äter det varmt. Blair säger, att det gör mig stark och att jag måste äta, vad man ger mig, och inte vara kräsen, så jag sväljer det, fastän jag är nära att storkna. Skalorna äro avskyvärda. Miss Masterman lägger kopparslantar på baksidorna av mina händer, men jag kan inte låta bli att knycka på armarna, när jag vänder tummarna neråt, så de ramla alltid ner på golvet, och då blir hon förargad.

Av alla mina lektioner tycker jag bäst om teckning. Jag har köpt en ny färglåda för pengarna, du skickade mig, och jag skall för din räkning försöka måla av allt jag ser. Det finns inga apelsinträd eller kaffeplanteringar här. Vi promenera på långa gator med höga hus på ömse sidor eller emellanåt i parken, som jag tycker bättre om, ehuru där inte är så trevligt som i trädgården i San Carlos, ty man får inte plocka några blommor och det finns bara sparvar där. Jag hoppas, att Juanita inte glömmer att mata sköldpaddan och den gröna ödlan. Hälsa henne så hjärtligt och Tasso och Pedro och alla andra. Tant Agatha skriver själv till dig, och hon lägger det här i sitt brev.

Från din älskade lilla dotter
Philippa Seaton».

Om jag emellanåt fann vistelsen i London svår att uthärda, så fruktar jag, att mina försök att uppliva enformigheten inte blevo vidare uppskattade hos höga vederbörande. Jag hade en livlig fantasi, och min uppfinningsförmåga föranledde mig ständigt till att hitta på nya lekar, som mina kusiner funno förtjusande men som av vederbörande betraktades såsom odygd. När tant Agatha ertappade oss med att åka kälke nedför baktrappan i en klädkorg, visste hon med ens, vem som kommit på den idén, och hon gissade sig med lätthet till, vem som tagit stolarna i det finaste sovrummet för att göra ett menageri i barnkammaren. Det var jag, som kom på den briljanta idén att med tillhjälp av en bricka, full med vatten och sand ur kanariefåglar-

nas bur, anordna en badort åt dockorna, ett förtjusande tidsfördriv för oss, ehuru inte alls uppskattat av Blair, när hon kom in i barnkammaren och fann de mindre barnen med genomvåta förkläden och min miniatyrc-ocean långsamt letande sig väg ned på golvet.

»Du ställer till odygd, så fort jag vänder ryggen till. Jag är övertygad om att barnen aldrig tänkte på något sådant här, innan du kom hit!» sade hon strängt till mig.

Jag tror inte heller, att de hade det, ty fastän de tyckte om att roa sig, saknade de fantasi; men de njöto ofantligt av mina uppslag och voro alltid redo att vara med om mina planer.

Jag kommer så väl ihåg, hur jag en eftermiddag, när Blair för ovanlighetens skull var ute, begagnade mig av detta gyllene tillfälle och ställde till en stor karneval. Barnens näsdukar och halsdukar plockades upp ur byrålådorna och hängdes som flaggor på ett snöre mellan gasarmen och fönstret. Alla mina små kusiner voro angelägna om att bli kostymerade, och jag brydde min hjärna med att tänka ut kostymer åt dem med tillhjälp av det mycket begränsade material, jag hade till mitt förfogande.

Lucy i sin nattdräkt med två pappersblad fästa vid skuldrorna såsom vingar var en mycket bra ängel. Edgar var indian med gula och röda ränder i ansiktet, några fjädrar ur en dammvippa i håret och en eldgaffel till tomahawk. Mary med mitt bästa skärp artistiskt draperat över högra axeln framställde Venus med Cuthbert som Amor; Donald i tant Agathas pälsverk,

skamlöst stulna från hennes sängkammare, spankulerade omkring som vilde, och alldenstund jag verkligen inte hade några kläder över åt Dorothy, svärtade jag henne helt i ansiktet och förvandlade henne till ett negerbarn. Jag själv var fader Neptun med en rostgaffel till treudd, och när vi paraderade omkring barnkammaren och bombarderade varandra med små papperslappar, tror jag, att vi framkallade minst lika mycket oväsen som den vildaste karneval, jag sett i San Carlos.

Vi hade som allra roligast och slogos just om karameller, som Lucy kastade ned från en imaginär balkong, då dörren plötsligt öppnades och tant Agatha kom in i sällskap med en dam.

»Det här är min lilla hop, mrs Winstanley», började hon, men tvärtystnade helt förfärad inför den scen, hon hade framför sig.

Tants sinne för humor var inte utvecklat; hon satte sin stolthet i sin ordentliga barnkammare och sina städade barn, och åsynen av rufsiga huvuden och skrynkliga förkläden, kläder kastade huller om buller samt hennes vanligtvis så väluppfostrade älsklingars svärtade och målade ansikten var tillräcklig anledning till hennes ytterst förargade uppsyn.

»Philippa, vad har du gjort med barnen?» frågade hon i skarp ton.

Ingen förbrytare, som blivit ertappad på bar gärning, hade kunnat känna sig mera skuldmedveten och illa till mods, än vad jag gjorde. Jag stammade någotonting osammanhängande om »karneval» och brast i tårar.

Men den främmande damen räddade situationen.

»Det är mycket snällt av småttingarna att hälsa oss välkomna med en fest, mrs Seaton», sade hon milt. »Mina egna barn klä ofta ut sig, när de vilja bereda mig ett nöje. Jag har inte sett en karneval, sedan jag senast var i Nizza, och jag tror inte, att någon av maskerna var så naturlig som de här. Jaså, det här är lilla Philippa!» fortsatte hon, i det hon satte sig ned och drog mig till sig. »Jag hoppas, att du en gång kommer att lära dig att hålla av mig, ty din mor var min käraste vän, och jag kunde inte resa genom London i dag, utan att begagna mig av tillfället att komma och hälsa på hennes enda barn».

Hon kysste mig med en värme, som jag saknat ända sedan jag skildes från min far, och sällsamt rörd klängde jag mig fast vid henne, grät litet men kände mig mera tröstad, än jag kunnat uttrycka med ord.

Det var på så sätt jag formerade bekantskap med en av mitt livs bästa och mest trofasta vänner.

III.

Jag börjar i skolan.

Nu hade jag varit närmare två år i England, och minnet av mitt hem i södern började försvagas litet, ehuru icke min kärlek till min far. Spanska hade jag glömt helt och hållet, så att knappast ett enda ord fanns kvar i mitt minne, och jag tror, att mitt besynnerliga uppträdande, som tant Agatha beklagat sig över, försvunnit samtidigt. Man hade beslutat att skicka mig i skolan, och det särskilda etablissemang, som skulle väljas, utgjorde ämnet för många samtal mellan tant Agatha och hennes vänner.

Lucy och jag fingo emellanåt tillåtelse att dricka eftermiddagste inne i salongen »för att få bättre sätt», och vid dessa tillfällen fann jag, att min uppfostran utgjorde det förnämsta samtalsämnet.

»Skicka henne till Fairfield College, min kära vän», sade mrs Montgomery, vars döttrar voro traktens skickligaste hockeyspelerskor. »Det är storartat i fråga om sport och idrott. Cricket obligatoriskt, svensk gymnastik varje dag och ett alltigenom sunt och rörligt friluftsliv — särdeles lämpligt för ett ömtåligt barn!»

»Jag för min del anser, att man i de flesta skolor går till överdrifter just i den vägen», sade mrs Buchanan

Smith, den glada änkan efter en officer. »Jag föredrar det franska systemet. Min Stella är i ett kloster i Paris. Jag tycker, att systrarna lära dem ett beundransvärt uppträdande, och flickorna återvända hem med en polityr, som är något helt annat än det pojkkaktiga uppträdande, de få lära i somliga av våra flickskolor».

»Om ni frågar mig, så har jag inte alls någon hög tanke om utländska skolor», sade mrs Northby, doktors fru. »Min man säger, att de sanitära anordningarna äro synnerligen bristfälliga och att engelska barn, som äro vana vid mycket frisk luft och ventilation, lätt ådraga sig tyfoidfeber. Jag tycker också, att den franska jeune fille växer upp i en atmosfär av bedrägeri och falskhet och utan en aning om sunda nöjen, och jag föredrar att sända min lilla flicka i en dagskola, där hon kan få god undervisning, medan jag samtidigt har henne under min tillsyn. Jag håller inte med om att man skickar bort barnen i en pension just vid den ålder, då deras hälsa fordrar den största uppmärksamhet och de taga sina djupaste intryck».

»Jag är rädd för att jag inte håller med er om det», sade mrs Montgomery. »Jag anser, att en pension är världen i miniatyr och att den hjälper en flicka att finna sig till rätta. Hon får där lära en hel del förutom sina läxor och förvärvar otvivelaktigt trevliga väninnor; men det måste vara en bra pension, ty dåliga kamrater äro sämre än inga alls».

»Penningfrågan spelar ingen roll», sade tant Agatha. »Min svåger vill, att hon skall få det bästa, som står

att få. Det gäller helt enkelt att välja det bästa, och jag känner mitt ansvar därvidlag».

»Om ni lyder mitt råd, skickar ni henne till The Hollies», sade mrs Carrington, ärkediakonens fru, som hittills suttit tyst. »Mrs Marshall tar endast emot fyrtio elever, men jag anser, att hon lämnat ifrån sig de kunigaste och bäst uppfostrade flickorna inom min bekant-skapskrets. Hon har så många ansökningar, att det emellanåt är svårt att komma i åtnjutande av vakan- serna, men jag tror, att saken kan ordnas medelst min rekommendation».

Ärkediakonens fru var drottning inom tant Agathas umgängeskrets, och hennes åsikt vägde tungt i vågskå- len.

»Vi veta allesammans, hur noga hon är», sade seder- mera mrs Buchanan Smith. »Och varje skola, som hon rekommenderar, måste vara utmärkt, såväl med avse- ende på undervisning som flickorna i den. Om Stella inte redan hade återvänt till Paris, hade jag kanske skic- kat henne till The Hollies».

Tant var böjd för att dela hennes åsikt, och när det vid ytterligare förfrågningar framgick, att man även på an- nat håll hyste en lika hög tanke om mrs Marshall och att mrs Winstanleys enda dotter Catherine redan var elev i denna skola, betraktades frågan som löst. Jag skulle skickas dit efter påsk, och farbror Herbert beslöt, att Lucy skulle göra mig sällskap. Vi voro vederbör- ligen medvetna om vikten av vår avresa.

»Vi få läsa tyska och taga danslektioner», sade Lucy. »Och musikundervisning av en italiensk lärare. Miss

Jenkins skall inte sy våra skolkläder, utan mamma tänker ta oss med till sin egen sömmerska. Vi få var sin ny koffert och paraply med silverbeslag».

Tant Agatha följde oss själv ned till The Hollies, ty hon hade ännu inte sett vare sig skolan eller omgivningarna, ehuru hon haft ett samtal i London med mrs Marshall. Tåget förde oss långt in i Derbyshire, och vår upphetsning hann svalna, medan vi ilade fram genom Northamptons och Leicesters ganska ointressanta scenerier, men den bröt ut med ny styrka, när vi till sist anlände till den lilla järnvägsstationen Helston Spa.

Så nyfiket vi betraktade varenda flicka på perrongen och undrade, om hon hade samma mål som vi och hur snart vi skulle göra hennes bekantskap. Vi kastade längtansfulla blickar på en omnibus, fullproppad med en munter, skrattande svärm flickor, som tycktes vara under överinseende av en lärarinna; men tant lät oss stiga upp i en droska, och vi åkte på en lång vit väg med höga klippor på ena sidan och en porlande bäck på den andra.

The Hollies visade sig vara ett gammaldags rött hus med en välskött trädgård och lekplatser på baksidan.

»Den har ett öppet läge, och luften känns uppiggande», sade tant Agatha och andades in blåsten, liksom för att pröva dess kvalitet. »Jag ser, att huset vetter mot söder och att det har en vacker utsikt över skogar och kullar. Jag är övertygad om, att det är hälsosamt här, så långt borta från Londons stenkolsrök och dimma».

Mrs Marshall tog emot alla nykomlingar inne i salongen, och när vi i största hast tagit avsked av tant A-

gatha, som skulle återvända med nästa tåg till London, och packat upp våra koffertar i det trevliga lilla sovrum, som vi skulle dela, förde en lärarinna oss ner i lekrummet för att vi skulle formera bekantskap med våra skolkamrater.

Det inträdde en paus i det högljudda samtalet, då dörren öppnades, och jag uppfångade orden »nya flickor». Miss Buller, lärarinnan, tycktes ha bråttom och inte hinna ägna oss någon tid, ty hon sade endast: »Lucy och Philippa Seaton; jag hoppas, att ni hälsa dem välkomna, flickor», och sedan avlägsnade hon sig hastigt och lämnade oss stående helt blyga vid dörren, utan att veta, vad vi skulle ta oss till.

Den lilla gruppen, som var samlad kring brasan, måkade litet på sig för att lämna plats åt oss, och en vacker, blond flicka med guldgult hår kom fram till oss.

»Kom fram», sade hon glatt, »så skall jag tala om för er, vilka vi alla äro. Jag är Doris Forbes, och det här är min syster Janet, och de här flickorna äro Ellinor Graham, Millicent Holmes, Blanche Greenwood och Olave och Beatrice Milner», sade hon, i det hon utpekade varje särskild flicka, medan hon talade. »De flesta av de andra äro ännu däruppe och packa upp sina koffertar, och några av oss ha inte anlänt ännu. Ni äro nya flickor, så vi vilja veta allt om er. Till att börja med — vilkendera av er är Lucy, och vilkendera är Philippa? Äro ni systrar, och ha ni varit i någon skola förut?»

»Jag är Philippa», svarade jag, »och det här är min

kusin Lucy. Vi ha aldrig varit i någon skola förr, utan ha haft en guvernant hemma».

»Så mycket bättre för er!» inföll den långa flicka i blå klänning, som de andra kallade Millicent Holmes. »Mrs Marshall tycker aldrig om flickor, som komma från en annan skola. Hon säger, att hon måste lära dem allt från början igen».

»Det är bara för att man skall tro, att hennes metod är bättre än någon annans», sade Ellinor Graham. »Jag har haft fem musiklärare, och var och en av dem har låtit mig börja om från början och sagt, att de andra inte kunna undervisa».

»I så fall får du börja om igen från början den här terminen också», sade Blanche Greenwood skrattande, »ty herr Goldschmidt har återvänt hem till Tyskland, och vi få en italienare vid namn signor Salvati i stället».

»Vad du säger!» utbrusto de andra flickorna. »Har du sett honom? Hur ser han ut?»

»Åh, bli inte ivriga! Det är ej någon italienare med romantiskt utseende, långa lockar och uppvidna mustascher; det är en otäck, fet, flottig liten man med spetsigt skägg, som ser ut att kunna vara gräslig, om man spelar orätt».

»Så otrevligt!» sade de andra. »Är det några fler förändringar?»

»Miss Buller skall ha fjärde klassen», sade Blanche, som tycktes veta allt. »Janet, Beatrice och Olave äro upptagna på förteckningen över dem, som skola öva sig tidigt om morgnarna (stönanden från Janet, Beatrice

och Olave) denna månad, och flickorna Simpson skola ha sovrummet med balkongen längst bort i gången, och miss Percy skall ha syklassen den här terminen».

»Så gräsligt!» jämrade sig Janet. »Hon som är så kinkig! Jag kan aldrig ta nog små styng att vara henne till lags! Jag avskyr att sitta instängd och sy! Jag önskar, att vi hade kommit till Ecclestone, där våra kusiner äro — där är det alldeles som i en pojkskola — de ha en husfru, som sköter om all lagning, och flickorna spela fotboll».

»Jag vet, att de göra det», sade Millicent, »och mamma säger, att det är högst okvinnligt. Vi känna flera flickor, som äro där, och de uppföra sig så illa, sitta på kanten av bordet i salongen, sörpla i sig teet, sluka kakor och tala det gräsligaste slangspråk».

»Min syster är i S:t Chad», sade Ellinor Graham, »och där väga de flickorna för var gång de komma tillbaka; de låta inte flickorna uträtta något arbete, om de inte ha »standardvikten», och min syster Patty är så mager, att hon alltid blir »skickad ut på gräsbete», såsom de kalla det, åtminstone fjorton dagar i början av var termin. Jag tycker, att hon har det förtjusande».

»Ja, men i S:t Chad måste man gå klädd i skoluniformen, till och med kyrkan», inföll Doris. »Och den är hemskt ful — en blå, illasittande sergeklänning, en rutig golfkrage och en kricketmössa. Det skulle jag inte alls tycka om!» Och hon glättade med synbar belåtenhet ut sin egen vackra klänning.

»Ni ha ännu inte talat om för oss, i vilken klass ni skola», sade Blanche Greenwood, i det hon vände sig

till Lucy och mig, som med stort intresse åhört detta samtal.

»I fjärde, tror jag», svarade Lucy. »Mrs Marshall sade, att hon väntade, att vi båda två skulle kunna följa med där».

»Fjärde! Det är miss Bullers klass. Janet och Olave och jag äro i samma klass och Catherine Winstanley skall vara ordningsman denna månad. Apropos det, var är Cathy? Har ingen sett till henne?»

»Här!» sade en röst från dörren, och en spenslig tretton års flicka kom fram till oss. Hon var söt, hade långt, lockigt brunt hår och förde sig förtjusande. Hennes vänliga sätt och vinnande småleende verkade med ens tilldragande på mig. Hennes mörka ögon föreföllo mig så bekanta, och jag undrade, var jag sett dem förr; men så kom jag plötsligt att tänka på hur ett par alldeles likadana ögon blickat in i mina, när mrs Winstanley hållit mig i sina armar och talat om för mig, att hon hade varit min mors väninna. Det här var således den lilla dottern, om vilken hon hade talat, och medan jag iakttog henne, hoppades jag av hela mitt hjärta, att vi måtte bli goda vänner. Hon tycktes vara allmänt omtyckt, ty det utbyttes många vänliga och ömma hälsningar mellan henne och de andra flickorna, men till sist vände hon sig åt det håll, där Lucy och jag stodo.

»Jag tror», sade hon till mig, »att du är Philippa Seaton. Mor har talat om för mig, att du skulle komma hit, och hon bad mig söka upp dig. Jag antar, att det här är din kusin Lucy. Det gläder mig så, att vi alla komma i samma klass. Jag hoppas, att ert sovrum ligger nära

mitt! O, nu ringer det till te, och vi måste gå, men vi träffas sedan».

Hon avlägsnade sig arm i arm med Janet Forbes, och Lucy och jag följde efter de andra till matsalen, där te serverades på ett informellt sätt av miss Buller och en underlärarinna. Till denna första måltid voro inga särskilda platser anvisade, och jag fick till bordsgranne en ganska fet flicka med röda kinder, kanske ett år äldre än jag, vars namn visade sig vara Ernestine Salt.

Hon makade motsträvt åt sig, så att jag skulle få plats, men hon tilltalade mig ej och tog ingen notis om mig. Lucy och jag sutto tysta och iakttog våra trettio kamrater. Alltsammans var nytt för oss — de fräscha ansiktena, skolflicksgnabbet, skämten och anspelnin-garna på saker och ting, som vi ännu ej kände till något om, och vi undrade, hur länge det skulle dröja, innan vi kunde taga del i detta livliga samtal.

»Jag kan aldrig äta något den första kvällen», förklarade en av flickorna, i det hon ganska ostentativt gned sig i ögonen med en spetsnäsduk. »Jag har alltid en sådan hemlängtan, och de skära brödet så gräsligt tjockt här!»

»Ingenting förstör min aptit!» förklarade Ernestine Salt. »Jag är så förskräckligt hungrig, att jag skall äta upp din andel också. Jag hade inte på långt när tillräckligt mycket smörgåsar med mig på resan, ehuru jag även köpte tre apelsiner och två bakelser vid järnvägsstationen. Var är fatet med smörgåsarna?»

Alldenstund fatet stod inom räckhåll för mig, räckte jag henne det. Han mätte mig kallblodigt med blic-

ken, som om hon lagt märke till varje detalj i mitt utseende, men hon sade inte tack.

»Åh, var inte så artig — tag för dig och skicka fatet vidare», sade hon nonchalant. »Den första kvällen göra vi, som vi vilja. I morgon kommer mrs Marshall ned till teet, och då gäller det att hålla tungan rätt i munnen».

»Inte så högt, Ernestine — jag hör din röst över alla andra», sade miss Buller, som tycktes försöka dämpa den något högljudda konversationen.

En ny skara flickor, som anlant med ett senare tåg och nu kom för att dricka te, lade beslag på den allmänna uppmärksamheten, och när måltiden slutligen var över, återvände hela sällskapet till lekrummet.

Det var en kylig kväll, och jag stod vid brasan och värmdde händerna, medan jag iakttog flickorna, som promenerade omkring arm i arm eller stodo i smågrupper. De flesta av dem pratade och skrattade glatt, men den bullersammaste av dem var Ernestine Salt, som jämte några få besläktade själar lagt beslag på bordet, där hon satt och dinglade med benen och åt choklad, varvid hon rullade ihop silverpapperet i små kulor, med vilka hon bombarderade dem som gingo förbi, något som väckte hennes kamraters stora munterhet. Hon tycktes finna denna sysselsättning så rolig, att hon, när kulorna togo slut, fiskade upp några valnötter ur fikan och öppnade en sannskyldig trumeld mot en annan grupp i närheten. De upptogo det emellertid icke så fredligt, utan grepo plötsligt tag i bordet och vände på det, så att hon ramlade ned på golvet; så intogo de de

lediga platserna och förklarade sig ha för avsikt att försvara dem mot var och en.

»Det bryr jag mig inte om!» sade Ernestine, i det hon reste sig upp och kom fram till brasan. »Det är ohyggligt kallt, och jag ville prompt bli varm. Ni kan behålla ert gamla bord, om ni vilja. Seså, ur vägen, du lilla djur!» utbrast hon, i det hon hårdhänt sköt mig åt sidan, drog fram en stol och slog sig ned framför brasan.

»Jag är inte något djur!» sade jag med en viss förtrytelse, ty jag fann henne högst otrevlig och var fast besluten att stå på mig.

»Mineral då, om du föredrar det!» svarade hon med ett skratt.

Jag mätte henne med blicken lika kallblodigt som hon gjort med mig vid bordet.

»Jag skulle tro, att det är du, som är mineralen, om ditt namn är »Salt», sade jag lugnt. »Det förvånar mig endast, att de inte tillade »peppar», när de kristnade dig».

Hennes kamrater fnittrade.

»Du har mött din överman, Ernestine!» förklarade en av dem.

»En skarp liten unge! Vem är hon?» viskade en annan.

»Du kommer inte att kunna strö »salt» på den där fågelns stjärtfjädrar, Ernestine», sade en tredje, skratande åt sin egen kvickhet.

Ernestine såg ut som ett åskmoln, men för ögonblic-

ket hade hon ej något lämpligt svar redo, och hon blev besparad nödvändigheten att hitta på något sådant, ty pinglandet av en klocka och den äldsta flickans röst tillkännagåvo, att de respektive idrotts- och lekcommittéerna skulle sammanträda och att alla måste närvara.

»Det gläder mig, att du snoppade av Ernestine Salt», sade Janet Forbes, som hört på under tystnad. »Men jag är rädd för att hon kommer att visa sig hätsk mot dig, och hon kan vara gemen, när hon vill. Skall du vara med om kriket? Vi måste alla spela, vare sig vi vilja det eller ej. Jag antar, att du inte tagit någon klubba med dig? Tennisplanerna äro reserverade åt de högsta klasserna, men fjärde och femte ha en Badmintonklubb, och jag råder dig till att gå in i den. Om du vill, skall jag även föreslå dig till inträde i bågskytteföreningen; lävlingarna äro mycket trevliga».

Lucy och jag voro endast alltför villiga att vara med om allt, som försiggick, och funno oss snart såsom vederbörligen invalda medlemmar av icke blott Badminton- och bågskytteklubbarna, utan även av krocketklubben och en gymnastikförening.

»Hur går det för er?» sade Catherine Winstanley, i det hon lämnade en lugnare flickgrupp, som tycktes ha ett enskilt sammanträde, och kom fram till oss. »Det gläder mig, att ni äro med om all sport. Skall jag föreslå dig till det dramatiska sällskapet? Vi uppföra alltid pjäser i slutet av termin. Mamma talade om för mig, att du lekte karneval den gången, hon träffade dig i London, och att du klätt ut alla dina kusiner så bra, så jag är övertygad om, att du är förtjust i att spela teater».

»Ja, gör det», svarade jag. »Jag skulle ofantligt gärna vilja vara med».

»Låt oss gå dit med ens — de hålla just nu på att ta in nya medlemmar. Janet, kom hit! Jag tänker föreslå Philippa till medlem av dramatiska sällskapet. Vill du sekundera henne?»

»Ja, naturligtvis», svarade Janet hjärtligt, och de gingo över till den utvalda kommittén, som satt på en lång rad lådor i bortre ändan av rummet.

»Jag ber att få föreslå Philippa Seaton som aktiv medlem av sällskapet», sade Cathy med affärsmässig min.

»Och jag ber att få instämma», tillade Janet, i det hon drog fram mig för att visa mig för kommittén.

Ordföranden, en lång flicka med glasögon, tog upp sin anteckningsbok och en blyertspenna för att anteckna mitt namn.

»Kandidaten har blivit vederbörligen föreslagen och sekunderad. Har någon medlem några invändningar att göra?» frågade hon.

»Jag inlägger mitt veto mot valet!» sade Ernestine Salt, innan någon annan hunnit svara. »Kandidaten är en ny flicka; vi veta inte, om hon kan agera, och vi vilja inte ha några medlemmar, som inte kunna tala ut och som vända ryggen åt publiken!»

»Jag kan gå i borgen för att hon inte skulle göra det!» sade Cathy, blossande av förtrytelse.

»Hur vet du det? Va rin~~te~~ löjlig, Cathy! Vi tänka inte förstöra sällskapet för att göra dig eller någon annan till viljes. För resten räcker det fullkomligt med

tio medlemmar, om alla skola ha roller, och jag för min del kommer inte att samtycka till att flera bli intagna».

Kommittén tycktes vara böjd för att dela Ernestines åsikt, och som det i detsamma ringde till bön, avslöts sammanträdet i förvirring.

»Jag är så ledsen!» sade Cathy och kramade min hand, när vi gingo uppför trappan tillsammans. »Jag är säker på att du kan spela teater. Det ser jag på ditt ansikte. De hade alldeles säkert valt in dig, om inte Ernestine Salt varit. Men det gör detsamma — du skall ändå få ett tillfälle att visa dem, vad du kan».

Då Lucy och jag gingo till sängs den kvällen, kände vi oss, som om det förflutit år, sedan vi lämnat hemmet, så mycket hade det redan hänt på den korta tid, vi varit i skolan.

»Två saker är jag alldeles säker på», sade jag, medan vi diskuterade dagens händelser, under det att vi borstade ut och flätade håret. »Jag kommer att tycka mycket illa om Ernestine Salt, och jag har helt enkelt förälskat mig i Catherine Winstanley».

IV.

The Hollies.

Jag var lycklig i skolan, ehuru arbetet var ansträngande och disciplinen sträng. När jag försöker draga mig till minnes vårt uppfostringssystem, tror jag, att det måtte ha varit en smula enastående, ty det sökte förena det bästa i en alltigenom modern studiekurs med en föregående generations stränga regler och exemplariska uppförande. Vi fingo läsa matematik på The Hollies, och vi nego för våra lärare, när vi lämnade rummet; vi undervisades i kemi i ett väl inrett laboratorium, men vi fingo samtidigt lära oss den finaste och svåraste sömnad; vi spelade cricket, hockey och allt annat i den vägen, men vi fingo promenera omkring i skolrummet och balansera böcker på huvudet för att lära oss att hålla oss raka; vi hade de skickligaste lärare i språk och litteratur, och vi fingo lära oss att taga emot besök på ett älskvärt sätt, att servera eftermiddagste, ordna blommor och skriva ut och besvara inbjudningar korrekt.

Detta var vårterminen. Varje morgon väckte den stora skolklockan oss klockan halv sju, och ve den, som vågade somna omigen! En kvart över sju samlades vi i hallen, där rader av blåa muggar väntade oss på bor-

det, varpå vi under miss Bullers överinseende marscherade ut för att, om vädret tillät det, gå och dricka det vatten, för vilket Helston Spa var berömt. Språngmarschen mellan fälten, där hagtornen började slå ut och de, som skickligt förstodo att hålla sig efter, möjligen kunde finna ett fågelbo, var en uppiggande början på dagen. Vi tiggde alltid om att få gå gångstigen med stättan och voro ledsna då en regnig natt föranledde miss Buller att förklara gräset vara för fuktigt, så att vi måste taga landsvägen, där vi marscherade två och två — »i krokodil», såsom Janet kallade det.

»Varför just krokodil?» frågade Lucy, som ännu inte var hemma i flickskolespråket.

»Åh, vet du inte det?» svarade Janet. »Någon förskräckligt kvick människa — jag kommer inte ihåg, om det var Ruskin eller Browning eller Carlyle eller vem det var — sade, att han hellre skulle vilja möta en krokodil än en flickskola, och ända sedan dess har en lång rad flickor alltid kallats krokodil».

»Det är en fånig, gammalmodig vana», sade Ellinor, som alltid visade benägenhet att knorra. »I S:t Chad ha flickorna ett särskilt område inom vilket de få gå var de vilja, när de äro tre i sällskap. Jag avskyr att marschera i led, som om man vore en tukthusfånge. Vi se så löjliga ut, när vi komma med våra muggar — man skulle kunna ta oss för en söndagsskola på utfärd».

Vare sig vi anlände dit över fälten eller landvägen, var källan en romantisk plats, ty vattnet porlade fram ur en klippbassäng, mossbelupen och beskuggad av ormbunkar. Än så länge hade den inte blivit förstörd

medelst en överbyggd paviljong, utan hade blivit lämnad i sitt naturliga tillstånd under överinseende av en snäll gammal gumma, Betty, som förtjänade ett hederligt uppehälle på att servera vatten åt de besökande och som helt godmodigt upptog vårt gnabb.

»God morgon, mor Shipton! Ni har således ännu inte flugit bort på en kvastkäpp?»

»Mina kvastar äro alltför upptagna av att sopa golv, miss, för att användas till något annat».

»Vad tänker ni göra, Betty, när vi druckit ur allt vatten?»

»Det finns tillräckligt kvar på den plats, varifrån det här kommer, miss, så jag säger inte nej, om ni vill ha en mugg till».

»Nej tack! En mugg är alldeles tillräcklig av en sådan avskyvärd smörja! Nu vill jag i stället ha något, som tar bort den otäcka smaken».

Betty drev med oss en livlig men otillåten affär i knäck och annat. I en korg under sin stol hade hon ett slags pepparmyntbröstsocker, som vi älskade alldeles ofantligt. Det ansågs förbjudet på The Hollies att köpa dylika delikatesser, men vid detta stadium av förhandlingarna brukade miss Buller vanligen vända sig bort och bli djupt intresserad av landskapet; hon tyckte kanske, att vi behövde något slags belöning för att vi druckit det otäcka vattnet. Vad mig själv beträffar, så vet jag då alldeles säkert, att dess otäcka smak alldeles berövade mig aptiten till frukosten. Jag växte fort och var en liten smula kräsen i fråga om vad jag åt. Mrs Marshall höll fast vid den gammaldags principen, att vi

måste äta upp allt som lades på våra tallrikar; en otrevlig regel för mig, ty i likhet med många barn avskydde jag fett, och jag tror nästan, att jag hade storknat, om jag försökt äta det. Till all lycka hade jag till bordsgranne en flicka vid namn Marion Burns, vars aptit var väldig och utan urskiljning. De portioner, som jag betraktade med förfäran, voro otillräckliga för henne, så jag kom på den goda idén att för var dag smyga en del av min middag över på hennes tallrik. Sällsamt nog blev aldrig denna manöver uppdagad ens av den skarpögda miss Percy.

Miss Percy var mrs Marshalls högra hand i allt, som rörde disciplin. Hon var en dam av obestämbär ålder och ännu mera obestämbär! humör, ehuru, såsom Cathy sade: »Det är inte så osäkert, ty man kan alltid vara övertygad om, att det blir otrevligt!»

Hon tycktes betrakta skolflickor med ständig miss-tänksamhet och hade en ovanlig förmåga att slå ned på oss vid de mest olämpliga tillfällen. Om vi voro nog indiskreta att ligga till sängs och prata, kunde vi vara säkra på att miss Percy just i detta ögonblick skulle gå förbi dörren; kommo vi för sent i bön och hoppades smyga oss oförmärkt in bland tjänarna, kunde vi vara förvissade om, att hon väntade på oss i hallen. Hon hade en sannskyldig örnblick för felande knappar eller oknutna kängsnören, hennes långa, smala näsa vädrade med ens de kastanjer, vi försökte rosta vid brasan i skolrummet, och under läxläsningstimmen kunde hon uppfånga den allra mest dämpade viskning.

»Jag tror nästan, att hon har ögon i nacken och dess-

utom är fjärrskådare», sade Janet, som ofta råkade illa ut.

Trots det stränga reglementet njöt jag av mitt nya liv; omväxlingen i skolarbetet, lekarna och umgänget med så många flickor av min egen ålder voro mycket trevligare för mig än det enformiga livet hemma hos tant Agatha.

Jag kom bra överens med mina skolkamrater, och jag tror, att jag var omtyckt av de flesta i min klass. Och jag är då alldeles säker på att jag uppriktigt försökte uppfylla min andel av detta »giva och taga emot», som är kvintessensen av en skolflickas uppförande.

Det enda, som störde min lycka, var Ernestine Salt. Redan första dagen, jag anlände, hade hon fattat en antipati mot mig, som hon begagnade varje tillfälle att visa. Det finns många sätt för en flicka att visa sig otrevlig, utan att giva någon direkt anledning till klagomål, och jag fann mig utsatt för en massa förtretligheter, som voro för små att göra anmälan om men som det oaktat kändes betydligt. När vi under danslektionerna möttes i lansiären, brukade hon krama min stackars hand, så att jag var nära att skrika högt av smärta; var det hennes tur under gymnastiken att dela ut klubborna, drog hon alltid försorg om att jag fick den med det spräckta handtaget. Hon försökte utesluta mig ur lekarna och spelen, gjorde narr av mina ansträngningar i krocket, gladde sig öppet, när mina motståndareunno, och talade ringaktande om mina bästa slag. Om jag hade den oturen att sitta bredvid henne, när vi drucko te, stötte hon till mig med armbågen, som av en

händelse, just då jag förde koppen till munnen, och låtsade sedan vara mycket ledsen, när jag spillde på mig. Med anledning av mitt blonda hår, kallade hon mig »lintott», och hon hade alltid någon kvickhet att säga på min bekostnad. Jag höll mig så mycket som möjligt ur vägen för henne, ty jag var fredlig av naturen och tyckte inte om gräl, men då och då inträffade det något litet tillfälle, när jag blev nödsakad att stå på mig, och då följde alltid en liten sammandrabbning, ur vilken hon med sin skarpa tunga och skoningslösa kvickhet merändels avgick med segern.

Som ett slags gottgörelse för dessa tråkigheter hade jag nöjet av min tilltagande vänskap med Catherine Winstanley. En dag strax efter vår ankomst tog hon mig med sig in i sitt sovrum och visade mig alla sina skatter — akvareller hemifrån, som hängde över eldstaden (»målade av mamma», omtalade hon), fotografier av hela familjen, snapshots av en massa hästar, hundar och andra djur, »tagna av gossarna».

»Det där är George på Lady. Edward knäppte dem, just då de togo gärdesgården. Det där är Dick, som spelar cricket; han ser ut, som om han skulle blänga alldeles ohyggligt, men det beror endast på att han har solen i ögonen. Det där är Edward, som ligger och sover under ett äppelträd. Det tog jag själv, och han var så förtörnad, när han kom under fund med det, att han ville riva sönder fotot, men det tillät jag ej. Det där är far med sitt metspö, helt stolt visande en fin fångst, och det där är mor, som serverar te på terrassen med Zelica i knäet».

»Är det en kanin?» frågade jag.

»Nej, det är en persisk katt. Onkel Bertram hade den med sig hem från Persien, så vi kristnade den efter »Lalla Rookh». Är du inte förtjust i djur?»

»Vi ha inga hemma hos tant Agatha, men när jag var i mitt hem, brukade jag ha några. Jag hade två gröna papegojor, en apa och en sköldpadda, och en gång hade Tasso en liten puma med sig hem från skogen. Den var det sötaste lilla djur, man kan tänka sig, med gul, len fäll, och den spann som en liten kattunge. Men far ville inte låta mig behålla den, ty han trodde, att den skulle bli så farlig, när den blivit stor. Han skickade den till Zoologiska trädgården i Montevideo».

»Berätta om ditt liv i Sydamerika. Det är så intressant. Jag vill veta, hur ert hus såg ut, och om er svarta tjä-nare och skogen och de egendomliga djuren. Har du inga bilder därifrån?»

Det hade jag inte, men jag skrev med ens till min far, som sände mig en serie förtjusande vyer och tillräckligt med fickpengar att kosta på dem vackra ramar, så på mina väggar hängde snart minnen av mitt forna hem.

Våra sovrum på The Hollies voro på sätt och vis egen-domliga. De voro ordnade så, att de två sängarna och lavoaren kunde döljas bakom en gardin, så att resten av rummet blev som ett slag vardagsrum. Ett bord och två stolar stodo vid fönstret, och under vårterminen fingo vi läsa på våra läxor där i stället för i skolrum-met, ett privilegium som vi satte högt värde på men som vi med ens gingo förlustiga, om vi ertappades med att prata under läxläsningen. Det var en hederssak för varje

flicka att ha sitt sovrum så trevligt som möjligt, och vi tävlade med varandra i fråga om ramar, artistiska borddukar, bokhyllor, mattor och porslinsprydnader. Vi hade tillåtelse att om lördagsmorgnarna köpa blommor för våra vaser, och vi måtte ha varit en god inkomstkälla för en lustig gammal man i ett visst stånd på torget, som höll oss försedda med vad årstiden hade att bjuda på.

Men för att återvända till Cathy — när helst det var mig möjligt, satt jag bredvid henne i skolan, jag var hennes kamrat, när vi gingo ut »i krokodil», och hon invigde mig i krickets, Badmintons, bågskjutningens och kroquets mysterier, som jag hittills varit absolut okunnig i. Hon var ett mycket uppiggande sällskap. Som hon var helt obetydligt äldre än jag och vuxit upp i en familj av bröder, hade hon en gosses uppriktiga sätt i förening med det näpna, tilldragande uppträdande, som så ofta kännetecknar en omhulad enda dotter. Att höra henne tala förde mig in i en ny värld. I stället för de vanliga samtalsämnena bland skolflickor, läxorna, lekarna, utsikterna till premier eller knot över miss Percys tröttsamma regemente, brukade hon berätta för mig om sitt hem och alla de förtjusande »hobbies» och intressen, som tycktes uppfylla deras liv på Marshlands. Jag visste inte förut, att folk pressade ormbunkar, samlade musslor och sjögräs, målade studier av fåglar och blommor, grävde bland kullarna efter antikviteter och undervisade pojkar i byn i träskärning. Hemma hos tant hade jag inte hört talas om något sådant. Jag hade nästan uteslutande vistats i barnkammaren och skolrummet, och vid de få tillfällen, jag fått komma ner i

salongen, hade konversationen varit allt utom intellektuell.

»Men bruka dina föräldrar följa med ut på utflykter och leta efter musslor och hjälpa er att klistra upp presat sjögräs i böcker?» frågade jag nästan klenstroget.

»Ja, naturligtvis! De tycka, att det är lika roligt, som vi. Far är förskräckligt intresserad av fjärilar, och mor samlar mossor och lavar. Det skulle inte vara ens hälften så roligt, om de inte vore med om allt, vi ha för oss. Vänta bara, tills du själv kommer till Marshlands, så får du se! Jag vet, att mamma tänker bjuda dig dit».

Jag hoppades högeligen, att hon måtte göra det, enär jag inte kunde tänka mig något större nöje än ett besök i Cathys hem. Jag tängtade efter att få se alla de platser, hon beskrivit, och att träffa de människor, hon talat om, och att deltaga i alla de planer, hon uppgjort. Jag kände mig stolt över hennes vänskap, ty hon var allmänt omtyckt i skolan och hade kunnat välja lekamrater bland flickor, som voro äldre och intelligenter än jag. Att bli sålunda utvald till hennes speciella kamrat, tycktes mig vara en heder, som jag knappast var värdig, och mina brev hem till pappa voro merendels upfyllda av lovsånger över min nya väninna.

V.

Familjen Winstanley.

Jag tillbringade mina första ferier på Marshlands, och min förtjusning kände inga gränser. Att få ha Cathy helt och hållet för mig själv i sju långa veckor föreföll mig såsom höjdpunkten av all jordisk sällhet. Mrs Winstanley tog emot mig, som om jag varit hennes egen dotter, och den muntra squiren klappade mig vänligt på huvudet.

»Vi måste visa henne litet av livet på landet i England», förklarade han. »Kan hon sitta till häst? Vi odla inte bananer och apelsiner här, men krusbären äro mogna i köksträdgården, och enligt min åsikt äro de svåra att överträffa».

Jag tyckte, att Marshlands var den mest förtjusande plats, jag någonsin sett. Den långa, låga, gråa byggningen med de blyinfattade fönstren och långa gångarna med stengolv låg alldeles ovanför den lilla byn Everton vid kanten av marsklandet, varifrån man kunde uppfånga en skymt av havet och bergstopparna i Cumberland. Bakom låg huvudfarmen med ekonomibyggnader och stallar och fruktträdgård, och framför denna fanns en vacker, gammaldags trädgård med bersåer av klängrosor och väl klippta häckar.

»Jag ser, att taket på lusthuset har fallit in», sade Cathy, då vi efter frukosten den första morgonen företogo en forskningsfärd. »Edward blir ledsen över det. Han gjorde det själv förra semestern, och jag trodde redan då, att det inte var tillräckligt starkt, ty det blåser mycket här. Dicks grävling har givit sig i väg. Caxton var dum nog att lämna stalldörren öppen, så den begagnade sig naturligtvis av tillfället och kilade sin väg, och vid det här laget befinner den sig nog åter i skogen. Jag förstår inte, hur vi skola kunna omtala det för honom».

Det framgick, att gossarna väntades hem samma eftermiddag, så att på Cathys förslag grepo vi oss an med några förberelser till deras ankomst.

»Det blir bäst att vi gör snyggt hos alla djuren, och tvättar dem», sade hon. »Jag är rädd för att vesslan åter blivit ilsken. George bad Caxton att ta hand om den dagligen, så att den skulle hålla sig tam, men han vågar inte röra den. Försök det ej, kära Philippa. Titta på den nu!»

Jag kände verkligen ingen lust att sticka in handen och smeka djuret, vars små röda ögon blängde så ilsket på mig. Jag föredrog i hög grad den svarta kaninen med en fäll, len som silke, som med största likgiltighet höll till godo med mina smekningar.

»Jag gissar, att George har sina vita möss med sig hem», fortsatte Cathy. »Han har åtta stycken i skolan. Han förvarade dem i en låda bakom gardinerna i fönstret i sitt sovrum, och de andra gossarna hade tolv bruna och en hasselmus. I flera veckor var det en hemlighet, men till sist kom en lärare under fund med det.

Han sade, att han kände lukten av möss, och letade i sovrummet, tills han fann dem. Först hotade han att dränka dem, men så ångrade han sig och sade, att gossarna finge förvara dem ute i ett skjul till slutet av terminen, men då måste de taga dem med sig hem och aldrig mer ha dem med sig i skolan. En gång hade George en vattenödla också. Han förvarade den flera dagar i sin handkanna, men så rymde den, och han kunde inte få tag i den. Den kom emellertid till rätta i en annan gosses säng, just då husan städade i hans rum, och skrämde henne så, att hon höll på att få konvulsioner, ty hon trodde, att det var en orm».

»Här Dick inga djur?»

»Nej, inte av det slaget. Han har vanligtvis ollonborrar och puppor, som hålla på att övergå till fjärilar och dylikt. Han tycker även om fågelägg, men det hände honom något så förskräckligt förra ferierna, att han måste börja med sina samlingar omigen från början».

»Vad då?»

»Jo, förstår du, han hade allting i en präktig låda, som han delat upp i flera avdelningar. Så lade han på locket och ställde lådan på bokskåpet i skolrummet. Så glömde han, hur han ställt den där, och skulle ta ner den, men den låg upp och ner och var inte stängd, så att alla äggen ramlade ur och mer än hälften av dem gick sönder. Det kommer att ta honom en lång tid att åter få ihop en så stor samling».

»Samlar Edward också någonting?»

»Ja, frimärken och brevkort och sådant. Han tycker

om att läsa, och det är förskräckligt svårt att få honom bort från en bok. Emellanåt måste vi nypa honom, innan han hör oss. Skola vi gå bort och tvätta hundarna och ta dem med oss till stationen, när vi möta gossarna?»

Jag var med om vad som helst, så vi ägnade återstoden av morgonen åt en våt och ivrig strid med en pomerianare, en foxterrier och två pudelvalpar. De voro riktigt vackra efter våra ansträngningar, och när vi på eftermiddagen stodo på perrongen och höllo dem i koppel, kände vi, att vi togo oss ståtliga ut.

»Där hörs signalen, och nu kommer tåget!» sade Cathy. »Håll Max stramt, Phil! Vi stanna vid biljettluckan, så att de kunna se oss med ens!»

Men vi hade inte tagit med i räkningen hundarnas förtjusning vid åsynen av hussarna. I samma ögonblick, som de blevo synliga, följde en vild rusning, kopplen tycktes bli hoptrasslade, och vi togo emot gossarna mitt i ett virrvarr av skall, gnällanden och gläfsanden, som påminde om ett dårhus.

»Nej, hör ni! Håll undan hundarna!» sade Edward släpigt. »De trötta ut en stackare!»

Vi drogo undan hundarna, och jag såg en lång gosse på sexton år, mycket för elegant att vara skolpojke, som med orolig min borstade av sig märkena efter pomerianarens tassar. Vid detta stadium av sin tillvaro var Edward en dandy. Han fingrade på sin halsduk, hans krage satt aldrig riktigt till hans belåtenhet, han var mycket noga med snittet på sina rockar och hur hans skor sutto, och affekterade en uttråkad min, som han då för tiden betraktade såsom höjden av manlig värdighet.

»Vi ha förlorat vårt bagage!» tillkännagav Dick glatt. (Han var en munter, trevlig gosse på fjorton år). »Men jag har kommit över ett styvt exemplar av Poplarhawk-fjärilen! Den blåste faktiskt in genom kupéfönstret, och jag fångade den på babyns hals. Vill ni titta på den?»

George, alias babyn, såsom bröderna kallade honom, tycktes vara den yngsta av syskonen. Han hade de åtta vita mössen lösa i den ena fickan, och i den andra två krabbor i en ask, som tycktes förorsaka honom en viss ängslan.

»De äro sådana rackare att slåss», förklarade han. »Och jag vill inte, att de döda varandra, förrän jag fått dem hem till akvariet».

[Han frågade oroligt efter vesslan.

»Riktigt skamligt, att de låtit den bli så vild!» utbrast han. »Men en av mina kamrater skickar mig en rävunge, om farsgubben låter mig ha den. Var är mater? Har hon inte kommit till stationen?»

Jag hade aldrig förr varit tillsammans med skolpojkar, och deras munterhet, deras slangspråk, aldrig upphörande gnabb, deras skämt och de spännande historier, de berättade om sina otaliga äventyr, voro en ny upplevelse för mig. Alldenstund jag var gäst, bemötte de mig till en början en smula ceremoniöst, men när de kommo under fund med att jag var redo att klättra över staket, leka jägare och hund, rida, fiska eller företaga milslånga vandringar, förklarade de, att jag var »en präktig tös» och bemötte mig som en kamrat.

»Eftersom du vistats utomlands, trodde vi, att du

gick omkring och skakade ut dina kjolar, höll upp ett parasoll och skrek, om du fick se en ko», sade George, som prövat mitt mod genom att rusa fram bakom hörn, släppa lös en nattblacka i mitt sovrums och låsa in mig i det mörka skafferiet — alltsammans provningar som jag uthärdat med hjältemod.

»Hon kan inte ha dåliga nerver, om hon kan uthärda babyens små förströelser. Man blir riktigt svettig, bara man ser honom i denna hetta. Varför ge ni henne inte en bok och en bekväm stol ute i trädgården och lämna henne i fred?» sade Edward, vars åsikter om nöjen voro grundade på hans egen smak i fråga om vad som var trevligt.

Hos Dick stod jag snart högt i gunst, därför att jag intresserade mig för hans fågelägg och samtyckte till att bära slingrande tusenfotingar och slemmiga sniglar, som han samlade under våra promenader, eller att fylla mina fickor med stenar och andra fynd, avsedda för hans museum. Detta museum var ett stort skåp med glasdörrar, som upptog ena ändan av skolrummet på Marshlands. Det innehöll en blandad samling klenoder, till vilken både Cathy och de andra gossarna ständigt lämnade bidrag, emellanåt med mera iver än urskillning. Jag glömmer aldrig, när Dick lade dit getingboet.

»Jag har rökt det ordentligt med papper», sade han, »och larverna äro stendöda, så ni behöva inte alls vara rädda».

Men jag fruktar, att rökningen med papper inte varit tillfyllestgörande. Ett par dagar senare sutto vi i

skolrummet och drucko te, då ett surrande läte hördes från skåpet, och Edward, som just höll på att för vår räkning härma sin latinlärares ståtliga sätt att tala, plötsligt hukade ner huvudet på ett föga värdigt sätt, grep tag i brödkniven och högg som en galning i luften.

»Det är en geting!» utbrast han. »Titta så stor den är! Akta dig, Cathy, det odjuret ger sig in i ditt hår! Håll utkik — det finns en till!»

Vi rusade hastigt upp; det fanns inte bara en till, utan flera, många, många flera, och de kommo så fort och så tätt på varandra, att det föreföll oss, som om hela rummet varit uppfyllt av gula ränder och surrande vingar. Jag är inte modig, när det är fråga om getingar, och jag är rädd för att min själsstyrka gick vind för våg, och jag skrek som vilken liten klemig fröken som helst — åtminstone försäkrade George mig det efteråt. Cathy hade nog sinnesnärvaro att draga kjolen över huvudet, under det att gossarna gjorde hjältemodiga ehuru gagnlösa försök att döda dem, de hade inom räckhåll.

»Nej, hör ni!» utbrast Edward. »Nu går skämtet för långt! De strömma ju ut ur museet. Det blir bäst, att vi ta till schappen, annars råka vi illa ut!»

Och vi flydde fegt, kvarlämnande vårt te på bordet och getingarna i obestridd besittning av skolrummet. Problemet, hur vi skulle bli av med dem, var inte lätt att lösa, ty en strid med getingar är ganska ojämn. Men till sista sköts en bricka med brinnande svavel in i rummet och fick stå där i några timmar, varpå vi slutligen vågade oss in igen för att i triumf sopa upp våra offers lik från golvet.

Emellanåt utföllo inte stackars Dicks experiment så lyckligt, trots det att hans avsikter voro de allra bästa. Med anledning av en artikel i en gosstidning erbjöd han sig en gång att stoppa upp en död bofink, som Cathy hittat i trädgården, och efter att länge ha hållit på att flå och bena den, förevisade han den med största stolt-het i skolrummet.

»Ser den inte litet fetare ut på den ena sidan än på den andra?» påpekade Cathy, i det hon med tveksam min granskade bofinken, som satt på en kvist så, som ännu aldrig någon bofink suttit i verkligheten.

»Dumheter!» svarade Dick och nöp i sitt uppstoppade exemplar för att få det jämnt. »Den ser ju ut som om den hackade på en blomknopp. Titta på ögonen! Jag har gjort dem av två svarta knappnålar, jag tog ur mors hatt».

»Jag tycker inte, att stjärten ser riktigt naturlig ut», sade Cathy. »Den tycks sticka upp litet som på en gärdsmyg».

»Välän, om du bara vill finna fel», svarade Dick med förtrytelse, »skall du själv göra en, det är hela saken. Det är väldigt svårt, det kan jag tala om för dig, och det har berett mig ett väldigt besvär».

»Åh, jag söker inte finna fel!» sade Cathy hastigt. »Jag tycker, att den är mycket bra och att du är en rar gosse, som gjort det åt mig. Vi skola böja ned stjärten litet — så där! Det är bättre! Nu tar den sig storartad ut, och vi skola ställa den längst fram i samlingen».

»All right!» sade Dick, en smula blidkad. »Men ni flickor tycks tro, att sådant här är lika lätt som att äta

kakor! Det erfordras övning för att kunna flå en sparv, såsom du snart skulle komma under fund med, om du någonsin försökte det».

Bofinken blev vederbörligen placerad i museet, där den verkligen gjorde sig riktigt bra. Men snart började vi känna en högst besynnerlig odör inne i skolrummet.

»Det är blommorna!» sade Cathy, i det hon tog en vas och hällde ut vattnet genom fönstret. »De lukta alltid illa, om man låter dem stå för länge i samma vatten».

»Det luktar snarare som av en död råtta», förklarade jag. »Kanske någon sådan fått begravning inne i vägen».

Jag lade mig på alla fyra och började vädra utefter väggpanelen som en rapphönshund. Men trots mina ansträngningar lyckades jag inte finna platsen, och när Cathy tog fram ur skåpet en burk med surt limm, som vi glömt där, och funnit några ruttna svampar i fickan på Georges rock, som hängde bakom dörren, kommo vi till den slutsatsen, att det varit någondera av dessa två saker.

Men lukten blev inte bättre, och följande dag var den nästan outhärdlig. Till och med gossarna kände den, och det vill säga en hel del. Vi gingo alla omkring i rummet och vädtrade i varenda vrå för att uppdaga, varifrån lukten kom, och till sist slängde Edward upp skåpdörren.

»Det är din förbaskade bofink!» förklarade han. »Tag bort den otäcka tingesten! Den är inte konserverad mer

än till hälften och stinker ohyggligt! Usch!»

Stackars Dick såg ganska snopen ut, i all synnerhet som Edward skämtade därom i flera dagar, och han blev så retlig, att vi inte vågade tala om fåglar eller samlingen i hans närvaro.

En dag kom han emellertid hem storskrattande.

»Jag har ett präktigt museumskämt att tala om!» sade han. »Det överträffar er gamla bofink!»

»Hur låter det?» frågade vi.

»Jo, jag var i morse med farsgubben nere i byn, och vi tittade in hos gamla mrs Grainger. Jag berättade för henne historien om babyns krokodilägg, och då öppnade hon en byrålåda och tog upp en bit skär korall. »Om ni tycker om saker från främmande land», sade hon, »så skall ni få det här av mig. Min son, som är sjöman, hade det på sin förra resa med sig hem från Singapore. Jag har hört sägas, att koraller äro fulla av insekter, men jag har kokat den här biten i en kastrull, så jag gissar, att den nog är ren nu!»

»Kokat!» utbrusto vi.

»Ja, kokat! För att döda insekterna, förstår ni!»

»Min kära vän, din uppfinningsförmåga är storartad», sade Edward, »men den där historien kan du inte få mig att svälja».

»Den är i alla fall sann!» sade Dick. »Fråga far. Du är avundsjuk, gamle gosse, därför att du själv inte kan hitta på något lustigt nere i byn. Bönderna äro så upptagna av att stirra på din senaste nya halsduk eller din oklanderliga krage, att du inte kan få ett ord ur dem. Där var exempelvis gamle Jacob Linkfield —»

Men där rusade Edward på Dick och förföljde honom ut ur huset och omkring stallbyggningen. Han kunde röra på sina långa ben, när han ansåg, att de yngres »fräckhet» gick för långt, och när han väl ilsknat till, ansågo de det förståndigast att lägga benen på ryggen.

Man får emellertid inte tro, att vi tillbringade hela vår tid på Marshlands tillsammans med gossarna. De voro ofta ute med sin far och jagade eller fiskaðe, och då sysslade Cathy och jag ute i trädgården tillsammans med »mater», endast alltför förtjusta över detta tillfälle att få ha henne helt och hållet för oss själva. En älskligare och bättre dam än mrs Winstanley har jag aldrig haft den turen att träffa. Hon slöt mig med ens till sitt vänliga hjärta och ägnade mig för första gången i mitt liv detta moderliga omhuldande, som jag alltid saknat. Jag har redan antytt, att min tant inte gjorde mycket väsen av mig; inte ens hennes egna barn sprungo till henne, då de voro glada eller sorgsna, och jag hade aldrig varit van att tänka mig henne såsom en eventuell kamrat. Mrs Winstanley däremot var en den mest förtjusande kamrat, man gärna kan tänka sig. Hon hade inte glömt det minsta hur det känns att vara ung; hon kunde deltaga i alla våra nöjen — ja, jag tror nästan, att hon njöt lika mycket av en utflykt i skogen som vi själva; men samtidigt lyckades hon alltid intressera oss för de intellektuella nöjen, som utgjorde hennes livs stora resurs. Under hennes vägledning gjorde jag mina första försök att taga skisser, hon lärde mig namnen på träd och blommor, som jag förut varit sorgligt okun-

nig om, och en promenad till ett druidaltare eller en offersten på heden gav henne uppslag till sådana förtjusande berättelser om de första invånarna i vårt land, att jag med ens blev intressead för »antikviteter».

Jag vet, att jag aldrig kan känna mig nog tacksam mot henne, för att hon i min barndom ingivit mig den smak för naturhistoria, som sedermera berett mig mycket nöje. Hon lärde oss att begagna ögonen och se det vackra i varje blad och blomma omkring oss. På hennes förslag började Cathy och jag var sin »naturanteckningsbok», i vilken vi upptecknade alla de plantor, fåglar, djur eller insekter, som vi sågo under våra strövtåg, och att teckna och måla av så många som möjligt av dem.

»Det kommer att bli ett slags naturkalender», sade hon. »Ni måste ange data för alla era fynd, ty det kommer att bli av intresse under kommande år. Tänk inte på om skisserna bli bra eller dåliga. Håll ut, och ni skola snart finna, att ni ta upp er, och ansträngningen att måla av en fjäril eller en blomma kommer att hos er inpränta dess färg och form bättre än något annat».

Vi blevo riktigt entusiastiska i fråga om dessa anteckningsböcker, och det uppstod en liten tävlan mellan oss om vem som skulle kunna göra de flesta anteckningarna. Alldenstund vi fortsatte med dem i flera år, hade vi naturligtvis olika uppteckningar under de ferier, vi tillbragte på skilda håll, och under det att jag var i tillfälle att taga skisser av brokiga havsanemoner och stjärnkoraller, som jag fann vid badorter i södern,

triumferade Cathy över de fågelbon, som hon om vinternarna letade efter i skogen.

Sedan jag kommit till familjen Winstanley, kom jag till insikt om att mitt förhållande till min far på något subtilt sätt vuxit och blivit starkare. Ehuru jag under de år jag tillbragt hos tant, aldrig upphört att älska honom, tycktes vi ha kommit ifrån varandra litet, men efter mitt besök på Marshlands återvände hela den forna känslan av kamratskap, och jag kände, att han var ännu mer för mig, än han förut varit. Jag tror, att jag omedvetet måtte ha givit uttryck i mina brev åt denna känsla, ty snart började jag lägga märke till en förändring även i hans. Han skrev till mig mera utförligt och fritt, icke som till ett barn, utan, som till en vän, berättade om sina förhoppningar och svårigheter och bad nästan längtansfullt om en utförlig redogörelse för allt, jag företog mig. Hans tacksamhet mot mina snälla vänner kände inga gränser, och dock tror jag, att det kändes hårt för honom att gå miste om dessa år av mitt liv, då jag emottog de livligaste intrycken, och att han måste överlämna åt andra de omsorger, han så gärna velat ägna mig.

VI.

Odygd.

Den berömde d:r Johnson påstås ha hävdad den åsikten: »När ni möter en pojke, skall ni klå honom! Ty antingen har han haft odygd för sig, eller också har han odygd för sig, eller också skall han ha någon odygd för sig!»

Jag fruktar, att detta axiom var endast alltför sant i fråga om de två yngre gossarna Winstanley, enär de mången gång av sin smak för något roligt läto locka sig till ganska dubiösa företag, och jag tror inte, att deras grannar voro enbart förtjusta i de många roligheter och eskapader, varmed de försökte pigga upp ferierna.

Vid Storgatan nere i byn bodde en viss äldre ungkarl, en f. d. sjökaptan med något despotiskt uppträdande och en ofantligt hög tanke om sin egen vikt. Dick och George vågade sig en gång in i hans trädgård, då de letade efter en bortsprungen hundvalp, och möttes då av en sådan storm av vrede från den ilskena gamla herrn, som hotade att stämma dem för olovligt beträdande av hans ägor, att de sedan dess legat i en nästan ständigt fejd med honom. Jag hyser inte minsta tvivel om att kaptenen å sin sida hade många anledningar till

klagomål, men å andra sidan ansågo gossarna sig ha grundade skäl till förargelse. De hade sett, hur deras fiende med berätt mod torkat bort den klibbiga mixtur, som de smort på träden för att fånga fjärilar, ehuru omnämnda träd växte invid den allmänna landsvägen och inte på hans ägor; han hade satt upp ett tagg-trådsstängsel kring det särskilda fält, där exemplar av en mycket sällsynt fjäril varit synliga, och han hade klippt sin björnbärshäck och med flit låtit taggarna falla ned och ligga kvar på gångstigen nedanför, ehuru han visste, att de ofta använde den som genväg, när de cyklade från Marshlands till järnvägsstationen.

»Han hoppades nog, att vi skulle sticka hål på våra hjulringar!» sade Dick med förtrytelse. »Det var av en ren händelse, som jag såg dem i tid, så att vi kunde bära våra cyklar hela vägen. Men det var gement gjort av honom, och vi skola nog göra oss kvitt med honom. Vi ha en lång räkning att göra upp med honom, och jag har föresatt mig att ge honom ordentligt betalt för gammal ost».

Det är onödigt att omtala, att varken mr eller mrs Winstanley kände till något om dessa blodtörstiga planer mot gamle kapten Vernon, med vilken de alltid levat i största grannsämja, och som gossarna visste, att deras planer med ens skulle bli förbjudna, om de yppade dem, begagnade de sig av ett tillfälle då »mater» och »guvernören» voro bortbjudna på middag, till utföran-det av sina hämndplaner.

Edward avböjde att vara med om saken.

»Förfärligt opassande, tycker jag!» gäspade han. »Inte

få ni se mig lämna min bekväma länstol för att gå och förarga en gammal fossil till sjökaptan! Vad ni två flickor beträffar, så antar jag, att ni kunna göra, som ni vilja, men låt inte mater ertappa er därmed, det säger jag er!»

Så sträckte han ut sina långa ben på en annan stol, tog ett exemplar av Punch och började läsa.

»Det där är väldans bra för en femteklassare», sade Dick, »men det är litet för fint för oss prissar. Nu ge vi oss av, och om Cathy och Phil vilja vara med om roligheten, få de det; vilja de inte, kunna de stanna hemma och fålla dammhanddukar».

Det var mycket fullt gjort av oss, men vi ville gärna se, vad som hände, så vi tänkte, att om vi följde efter gossarna på ett diskret avstånd, skulle vi inte direkt vara delaktiga i brottet och dock få vara med om hela roligheten.

Det var en mörk kväll med endast en ljusglimt då och då från en urblekt måne, som tittade fram bland de förbiilande molnen, och den obelysta bygatan föreföll alldeles folktom och övergiven.

Kaptenen bodde i det sista huset av en lång rad. Eluru han hade en ganska stor trädgård på sidan och bakom huset, lågo hans halldörr och bågönstret i matsalen alldeles invid vägen, och genom att trycka näsorna platta mot rutan, kunde vi kika in genom en liten öppning mellan gardinerna och iakttaga honom, där han satt i en mycket bekväm länstol med en cigarr i munnen och en tidning i handen.

»Tycks ha det alldeles för komfortabelt!» mumlade

Dick. »Vänta bara, tills jag är färdig, skola ni få se!»

Han hade försiktigt tryckt fast ett stycke vax mitt på fönsterspröjsen. I vaxet fanns ett hål, genom vilket var draget ett snöre med en knapp i ena ändan, och det hela var ordnat så, att knappen hängde ned över rutan, medan Dick stod under träden på andra sidan vägen och höll den andra ändan av snöret i sin hand.

»Ha ni gjort er osynliga nu?» viskade han. »Förråd nu inte alltsammans genom att flaxa med kjolarna eller fnittra. Nu! Håll er tysta, så få ni se något roligt».

Han drog i snöret, och knappen dunkade mot rutan. Det gjorde verkan, ty de röda gardinerna drogos isär, och kaptenen kikade ut i mörkret.

»Vaken!» viskade George, men Dick nöp honom till tecken att han skulle tiga, och drog sedan omigen i snöret. »Tap! Tap!» lät knappen mot rutan. Den här gången sköt vår fiende upp fönstret, stack ut huvudet och kikade uppåt och nedåt gatan, i det han samtidigt mumlade något, vi inte kunde uppfatta. Vi kunde tydligt se honom, ty hans röda ansikte och långa vita mustascher avtecknade sig i skenet från lampan inne i rummet, och vi kunde höra hans väsande andhämtning, då han fumlade med gardinen och sköt åt sidan ett litet bord, som stod i vägen för honom.

»Jag hoppas, att han inte förkyler sig!» viskade jag till Cathy, ty jag kände medlidande med den gamle mannen, när jag hörde honom hosta. Hon gjorde det kanske också, ty hon kramade min hand, men vi vågade inte röra oss ur fläcken, av fruktan att förråda gossarna.

När han inte såg till någon därute, trodde uppenbarli-

gen kaptenen, att han hade misstagit sig. Han stängde åter fönstret, drog omsorgsfullt för gardinerna igen och återvände otvivelaktigt till sin cigarr och sin tidning. Dick smög sig över vägen, dunkade ordentligt på rutan och släppte samtidigt några glasbitar, som han hade med sig och som klirrande föllo nod på stenväggen. Uppenbarligen i tanke, att hans ruta var sönderslagen, blev kapten Vernon åter synlig, först helt vredgad och sedan ytterligt förbryllad, när han såg, att ingen skada tycktes ha skett. Denna gång öppnade han porten och kom ut ett par steg på gatan, varvid han så när stött ihop med Dick, som rusade tillbaka till oss. Han tog upp några glasbitar, granskade dem vid skenet från lampan i hallen, kikade åter ut i mörkret och gick till sist in och smällde igen dörren efter sig.

»Nu är det min tur», viskade George. »Vänta bara, skola ni få se, hur jag skall pigga upp honom!»

»Är det inte nog nu?» viskade Cathy. »Det ser riktigt illa ut, och den stackars gamle mannen börjar bli riktigt ond!»

»O, George, sluta nu!» bad jag. »Jag vet, att du blir fast!»

»Vi äro inte på långt när kvitt med honom», svarade George bistert. »Ni flickor vilja alltid förstöra en sak genom att dra er tillbaka för tidigt! Jag önskar, att vi hade lämnat er kvar hemma hos Edward! Men eftersom ni äro här, kunna ni väl åtminstone hålla er lugna!»

Han hade ett långt rep med sig, och förflyttande sig med största försiktighet, knöt han fast ena ändan vid dörrvredet på kaptenens port och den andra vid dörr-

vredet på nästa port, som var endast några få fot därifrån. Så grep han tag i portklapparna, slog sannskyldiga trumvirvlar på båda portarna och flydde. Han hade nätt och jämt hunnit fram till träden, under vilka vi stodo, då kaptenen blev synlig på tröskeln och utstötte några föga smickrande anmärkningar, interfolierade med hostningar. Alldenstund repet hängde ganska slakt, kunde han nätt och jämt öppna porten, men i samma ögonblick ville även hans granne undersöka saken, med det resultatet att han icke väl öppnat sin port, förrän den drog i repet så, att kaptenens port smällde igen med en duns. Ursinnig drog han upp den igen, vilket hade till följd, att grannens port slog igen, och under ett par sekunder öppnades och stängdes portarna, som om en maskin hållit dem i gång. Det såg verkligen mycket lustigt ut, och trots vår skuldmedvetenhet voro vi nästan halvkvävda av våra ansträngningar att skratta tyst. Jag tror, att ett svagt fnitter måtte ha undslupit oss, eller också måtte offren ha misstänkt, att de voro utsatta för ett skämt — i vilket fall som helst så stängdes båda portarna, och det blev åter tyst.

»Präktiga gamla baby!» viskade Dick, när han hämtat andan litet. »Ditt skoj var bättre än mitt! Men hör du, vi kunna inte lämna våra apparater kvar därborta! Vi måste hämta dem!»

De smögo sig åter över vägen, Dick för att hämta sin vaxklump och sin knapp och George för att hämta sitt rep. Men de hade gjort upp räkningen utan värden. Kaptenen hade uppenbarligen gissat sig till komplotten, ty från hans sängkammarfönster en trappa upp kom en sann-

skyldig syndafloed, som om han plötsigt tömt hela sitt badkar ner på gatan. Nästan blinda för ögonblicket och genomvåta, togo de flämtande pojarna till reträtten, under det att från det öppna fönstret kom ett skratt, uppblandat med hostningar, som ledde till det antagandet, att den gamle herrn njöt av sin triumf.

Vi hemlighöllo detta äventyr. Cathy och jag skämdes betydligt, och, såsom Edward antytt, visste vi, att mrs Winstanley hade blivit mycket ond, om hon uppdat, att vi begagnat oss av hennes frånvaro till ett sådant upptåg, i all synnerhet nere i byn, där vi så lätt kunnat bli sedda och igenkända.

Huruvida kaptenen misstänkte oss eller ej, visste vi inte; om han gjorde det, så sade han åtminstone ingenting till squiren, sannolikt i tanke, att han, när allt kom omkring, klarat sig bäst, och att eftersom han inte kunde bevisa något mot oss, bleve det bäst att låta saken vila.

Nästa episod i fejden var onekligen mycket oskyldig från vår sida. Till och med gossarna voro vid detta tillfälle utan några som helst brottsliga avsikter, och jag tror, att alltsammans berodde på denna gamla kaptenens häftiga humör. Det var en förtjusande septembereftermiddag, och vi kommo till den slutsatsen att ingenting kunde vara trevligare än att taga med oss vår kastrull och våra tegrejer och att efter att ha strövat omkring och plockat bär ha en liten picknick på den plats, där vi befunno oss, när vi blevo hungriga.

»Naturligtvis under förutsättning att George inte blir hungrig före klockan fyra!» sade Cathy. »Om han gör

det, blir han tvungen att vänta! Och låt honom inte bära den där korgen, ty då försvinner halva kakan! Tag den du, kära Philippa och låt honom bära kastrullen i stället!»

»Bara prat!» sade George. »Jag skulle inte vilja röra käket! Jag bär båda delarna, om ni vilja, och Cathys väska på köpet. Se här — spänn fast den på min rygg! Det här kallar jag att löna ont med gott, madame, Catherine, när du just talat så illa om mig!»

»Stackars gamla baby!» sade Cathy i blidkande ton. »Förstår du, när folk gjort sig förtjänta av ett dåligt namn, sitter det lätt kvar! Men till tröst skall du få välja, vart vi skola gå i eftermiddag — men bestäm dig hastigt, ty vi äro alla färdiga och vänta!»

»All right!» sade George med ens. »Över allmänningen och omkring ekskogen — där uppe finns en liten ström, där vi kunna få vatten, och jag vet en prima plats att slå läger på!»

Vi begåvo oss av utan vidare dröjsmål. Det tog oss en bra stund att fylla den stora mjölkkanan, vi hade med oss, med björnbär, ehuru fyra par händer arbetade, och jag tror verkligen inte, att så värst många bär vandrat in i våra munnar trots de misstänkta fläckar, George hade på läpparna.

»Hallå, klockan är över halv fyra!» utbrast till sist Dick efter att ha kastat en blick på sitt ur. »Om vi skola bege oss till ekskogen och där tända en eld och koka vatten, måste vi raska på, om vi skola vara färdiga till fyra, det kan jag tala om för er!»

Så vi skyndade nedför kullen, klättrade över en mur

och befunno oss snart i en liten skogsdunge, bevuxen med gräs och med en liten klar ström, som rann mitt igenom den.

»Det är den här platsen!» sade George och utpekade ett slags naturlig berså, som bildades dels av strandbanken, dels av rötterna på en väldig ek, vars grenar bildade ett tak. »Jag fann den en gång, när jag var ute ensam, och jag bar in de här stockarna för att använda dem som sittplatser. Det är ett väldigt bra lusthus, och jag föresatte mig, att vi skulle dricka te här en dag. Nå, vad säga ni om det?»

Vi voro alla entusiastiska i vårt gillande, och Cathy och jag grepo oss genast an med dukningen, under det att gossarna samlade bränsle till elden och fyllde pannan med vatten nere vid strömmen. Vi kommo aldrig att tänka på att vi inkräktade på andras ägor. Winstanleys kände alla farmare och godsägare i trakten kring Everton och voro vana att gå, var de ville, utan att be om särskild tillåtelse. Som de vuxit upp på landet, kunde man lita på att de inte skulle trampa ner någon gröda, skrämma unga fasaner eller på annat sätt förstöra folks egendom. Vi voro dessutom absolut okunniga om att planteringen tillhörde kapten Vernon; (jag är emellertid inte säker på, att inte denna kännedom hade ökat nöjet för oss!) och ehuru vi visste, att han rådde om stora sträckor i trakten, trodde vi, att denna särskilda skogsdunge utgjorde en del av en viss godsägares jaktmarker, en herre som gossarna stodo på mycket vänskaplig fot med och som ofta tagit dem med sig ut på jakt.

Cathy och jag ordnade tekopparna mycket artistiskt med blommor och ormbunkar och staplade upp smörgåsarna och kakorna i mitten. Det såg mycket aptitligt ut och vi väntade allesammans med en viss otålighet på att vattnet skulle koka. Men bränslet var surt, och elden utsände mera rök än värme, trots det att Dick fläkade den med en tidning.

»Jag skall gå efter litet torv. De ha tagit upp det därnere», förklarade han. »Den bör vara torr nog. Stig upp, George, din latmask, och rör på benen, i annat fall få vi inte något te i dag!»

Om en stund kommo gossarna tillbaka med litet vissnade ormbunkar och matade elden så bra, att vattnet snart kokade. Cathy hade teet redo i kannan, och Dick skulle just slå på vattnet, då vi plötsligt hörde ett väldigt knakande högre upp i skogen — och vem få vi se komma rusande ned mot oss, blossande av vrede, om inte kaptenen, åtföljd av sin lika argsinta gamla trädgårdsmästare!

»Vad göra ni här, ni unga lymlar?» röt han, i det han svängde sitt ridspö, medan han sprang, och interfolierade sina ord med hostningar. »Jag skall lära er att tränga er in på mina ägor! Att bränna upp min skog och förstöra mitt gräs! Ni äro lika dåliga allesammans, vare sig ni äro gossar eller flickor, och jag skall inte låta någon av er slippa undan! Kom, Johnson, så skola vi ge dem en läxa!»

Jag vet inte, om han verkligen tänkte göra det eller bara ville skrämma oss, men han fick icke något tillfälle därtill, ty Dick släppte kastrullen, grep min hand och

»Dick släppte kastrullen, grep min hand och släpade mig ner-
för sluttningen med en sådan halsbrytande fart, att jag
knappast kunde stå på benen».

släpade mig nerför sluttningen med en sådan halsbrytande fart, att jag knappast kunde stå på benen, under det att George och Cathy kommo springande efter oss, som om de haft sjumilastövlar på sig. Med den gamla kaptenens rytanden skallande för våra öron kravlade vi oss över staketet därnere och stannade inte, förrän vi befunno oss helt nära Marshlands.

»Vi voro naturligtvis inte ett dugg rädda för egen räkning», förklarade Dick efteråt. »Om det bara varit babyn och jag, hade vi stannat och tagit ett nappatag med dem och haft roligt till på köpet, men jag trodde, att den gamla galningen kanske skulle göra er flickor något, så det var ju bäst att vi gåvo oss i väg så fort som möjligt. Jag undrar just, om han nu håller på och smörjer sig med vårt te och våra kakor? Det vore likt hans fräckhet! Kanske han lägger sig till med tekopparna också, medan han är i farten!«

Men gamle kaptenen var hederlig i fråga om våra ägodelar. Samma kväll kom den gamle trädgårdsmästaren till bakdörren och lämnade med outgrundlig uppsyn våra korgar till den häpna kokerskan och avlägsnade sig åter, utan att säga ett ord, trots alla de frågor, hon slängde efter honom.

Efter detta förklarade gossarna, att det var strid på liv och död. De hade inte ämnat göra något ont i skogen, och till följd därav resonerade de som så, att kaptenens handlingssätt var absolut oberättigat och alldenstund han lagt i dagen avsikt att icke inskränka användandet av ridspöt till hans eget kön, han hade gått för lustig varje anspråk att bli bemött som en gentleman,

och hans uppförande måste betalas igen i samma mynt med ränta.

Denna gång togo de icke Cathy och mig i förväg till sina förtrogna, ehuru vi av diverse hemlighetsfulla antydningar slöto oss till att de höllo på att spinna alla handa mörka planer.

Så kommo de hem en kväll, uppfyllda av belåtenhet.

»Äntligen kvitt med honom!» småskrattade Dick. »Det var babys idé den här gången också, så jag vill inte ta åt mig äran därav. Ni veta ju, att den gamle gossen har ett väldigt fint päronträd längst bort i trädgården; välan, vi stodo på vägen utanför och sköto med en slangbåge blyhagel in i päronen så hårt vi kunde. Vi ha brassat på hela eftermiddagen. Jag inbillar mig att de komma att förefalla litet kärva i smaken, när han skall äta dem! Allt för illa? Visst inte! Det är rätt åt den gamla skojar!»

Cathy och jag kände oss emellertid litet illa till mods, ty vi tyckte att gossarna denna gång gått litet för långt.

»Om kapten får reda på vem som gjort det och talar om det för far, råka ni förskräckligt illa ut. Han blir förfärligt ond ibland, när de gjort något fuffens».

Vi väntade i en viss ängslan på att det skulle hända något och det dröjde inte länge. Redan följande dag avlämnades på Marshlands en stor korg med päron av den gamle trädgårdsmästaren »med kapten Vernons hälsningar».

»Så vänligt av honom!» sade den intet ont anande mrs Winstanley. »Han har aldrig förr skickat oss någon

present. De här päronen äro mycket finare än våra egna!»

Päronen serverades till desserten, och de sågo riktigt mogna och läckra ut. Jag tyckte, att gossarna sågo smått förlägna ut, när päronen ställdes fram på bordet, men de dolde sina känslor under en mask av låtsad oberördhet.

»Det här är några av kapten Vernons päron, kära du», sade mrs Winstanley i det hon bjöd squiren av dem. »Han lät hälsa och säga, att han trodde, att vi skulle tycka om att smaka på dem».

»Det måste vara hans tidiga bergamotter», sade mr Winstanley, i det han valde en särskilt vacker frukt och började klyva den. »Jag vet, att han är mycket stolt över dem och skryter av att kunna överträffa alla trädgårdar i trakten. Hallå! Vad är det här? Det ser ut, som om päronet vore genomborrat med blyhagel!»

»Det är kanske kärnorna — de se ofta svarta ut, när de äro mogna!» påpekade George hastigt. Han och Dick åto äpplen, och även Cathy och jag hade avböjt delikatessen.

»Kärnor! Man finner aldrig kärnor, gjorda av bly! Jag säger, att det är blyhagel, ehuru jag inte kan förstå, hur de kunnat komma in i päronet. Räck mig fatet, så skall jag försöka ett annat!»

Det nästa var likadant, och mrs Winstanley och Edwards tallrikar berättade samma historia.

»Det är något besynnerligen med det här!» sade squiren, i det han klöv sitt tredje päron. Så lade han märke till gossarnas överdrivet nonchalanta uppsyner.

»Ni unga lymlar!» röt han. »Jag tror sannerligen, att det är ert verk!»

Jag drager en slöja över de förklaringar, som nu följde. För George och Dick blevo de ytterst otrevliga, enär squiren var mycket ond. Han tyckte inte om s. k. praktiska skämt, och i all synnerhet tyckte han illa om att förarga sina grannar, så han påyrkade, att båda gossarna med ens skulle marschera i väg till kapten Vernon och be honom om förlåtelse.

»Och om han ville smörja upp er, så får han göra det», förklarade han. »Jag skall stå bredvid och se på och säga, att ni gjort er förtjänta av det, ty ni äro ett par riktiga lymlar!»

Till allas stora övrraskning visade kaptenen sig emellertid vara en hedersknyffel. Han brast i gapskratt, förklarade, att han klarat sig bäst, skakade med värme hand med gossarna och proklamerade allmän amnesti. Han gjorde ännu mer. Följande dag skickade han oss en korg av sina finaste aprikoser såsom ett slags fredsoffer jämte tillåtelse att plocka björnbär på hans ägor, när vi ville.

»Det var hyggligt av den gamle gossen», sade George. »Vi ha verkligen skojat ordentligt med honom! Jag har lovat att fånga mullvadarna i hans trädgård — jag är styv i att sätta ut fällor för dem — och han säger, att om jag har lust att komma och skrämma bort fåglarna från hans höstpäron, så skall han låna mig en luftbössa, och jag får brassa på hela dagen, om jag har lust!»

Detta var en högst tillfredsställande avslutning på fej-

den, och jag tror, att gossarna gladde sig åt att den slutat på detta sätt, ty när de kommo hem till ferierna nästa år, ekade icke längre kaptenens hosta genom byn, hans trädgård fick icke längre se honom, och yngre ansikten tittade ut från hans fönster med de röda gardinerna.

VII.

Betalt kvitteras!

Ehuru naturhistoriedelen av museet på Marshlands tillväxte så hastigt, att den hotade att översvämma skåpet, fanns det några antikviteter i samlingen — en romersk lampa, en egyptisk skarabé, några gamla mynt och en snusdosa från Georgeanska tiden.

»Jag önskar, att vi kunde komma över några riktiga antika saker», sade Cathy en dag, då hon höll på att damma och städa på hyllorna. »Jag menar pilspetsar och skottspolar och bronsbroscher och alla dessa förtjusande saker, som man hör talas om att folk gräver upp ur jorden. Jag är förvissad om att det finns en hel del sådant här i trakten, om man endast visste, var man skall gräva efter det».

»Gå och gräv bara», sade Dick. »Du kan aldrig veta, vad du stöter på».

»Ja, varför skulle jag inte det?» sade Cathy. »Det finns en liten grön kulle alldeles om hörnet av fältet nära stenbron, som, tycker jag alltid, ser ut, som om det funnes en hel del i den. Jag skall verkligen undersöka den en gång, när jag får tid».

Cathy satte vanligtvis sina beslut i verkställighet, och en eftermiddag ungefär en vecka senare kom hon från redskapsskjulet med två spadar i handen.

»Kom med, Phil», sade hon. »Vi skola ut och gräva. Det är ett lämpligt tillfälle, medan gossarna äro ute och fiska. De göra alltid narr av oss. Det är tids nog för oss att omtala det för dem, om vi finna någonting».

Jag var mer än villig, så vi begåvo oss hastigt av. Det var en härlig hösteftermiddag, lärkorna kvittrade, och heden låg därnere i en dämpad purpurglöd. Svärmar av vipor skrämdes, då vi kommo gående, och flögo bort under varnande skrik, och ett par fiskmåsar, som sällat sig till dem, ilade majestätiskt bort mot havet. Vi följde den porlande bäcken närmare en (eng.) mil tills vi voro framme vid den lilla stenbron, som ledde över det hastigt framilande vattendraget.

»Varför göra de alltid broarna så mycket bredare än strömmarna?» frågade jag, i det jag blickade ned i den gamla kanalen under brovalvet.

»Vattnet står lågt nu», svarade Cathy. »Men du skulle se det, när det varit en storm uppe bland bergen. Då kommer det forsande ned i skummande strömvirvlar, och det är så brett, att man emellanåt knappast kan komma upp på bron. Då tar strömmen sig storslagen ut. Jag tycker mången gång, att det är vackrare på landet om vintern än om sommaren, och dock — hur få människor, som äro bosatta i staden, hysa ens en tanke på att komma hit till julen och se, hur vackert det är här i december!«

»De skulle nog tycka, att det är tråkigt här», påpekade jag, ty jag kunde inte föreställa mig, att tant Agatha eller någon av hennes vänner skulle kunna läm-

na London mitt i vintern för att söka omväxling i naturens sköte.

»De förstå sig inte på att roa sig», sade Cathy, som hyste ett djupt förakt för stadsbor. »Jag skulle hellre vilja företaga en promenad i snön eller deltaga i en jakt-ritt på Lady än övervara alla de bjudningar och teaterföreställningar, som någon kunde bjuda mig på!»

Kullen visade sig vara en liten, grönskande hög i hörnet av ett mycket stenigt fält i närheten av bron.

»Det är just en sådan kulle, som de förhistoriska människorna brukade begrava sina hövdingar under», förklarade Cathy. »Kommer du inte ihåg bilderna i mors bok, som jag visade dig? Det bör vara ett skelett i mitten och runt omkring de dryckeskärl och prydnader och saker, som de lade ned hos honom i graven. Om vi maka undan de här stenarna, tror jag, att vi kunna gräva här — marken ser ganska mjuk ut».

»Den är mycket mjuk här», sade jag, i det jag stack ner min spade och utan svårighet vände på torven.

»Ja, det är den! Kanske en kanin varit här och grävt. Vi skola fortsätta här, eftersom det ser lätt ut».

Vi hade inte grävt mer än en fot djupt, då Cathy stötte mot något hårt med sin spade.

»Stopp, Philippa! Var försiktig!» utbrast hon. »Om det verkligen finns någonting här, få vi inte på några villkor förstöra det!»

Hon föll på knä, stack ner händerna i hålet, vi grävt, och började leta helt försiktigt.

»Det är något! Det är verkligen något!» utbrast hon, och med ögon, som strålade av förtjusning, drog hon

upp ett runt kärl, vars form påminde om en urnas. Den tycktes vara gjord av bränd lera, var söndrig längst upp och smulades sönder, och nertill hade den mörka fläckar.

»Den måste vara två tusen år gammal eller ännu mer», sade Cathy i hänförd ton. »Och det är någonting i den också!»

Hon vände den försiktigt upp och ner, och ut ur den ramlade några små ben och fem nötta och rostiga mynt.

»Det här är ett fynd!» fortsatte hon. »Otvivelaktigt blev en keltisk hövding begravd här. De brände nog hans kropp först och lade benen i urnan jämte några romerska mynt. Du kan nog inte urskilja märkena på den, kan du? Det gör detsamma — vi skola göra dem rena, när vi komma hem! O, ett sådant tillägg till samlingen. Vad vi skola göra gossarna avundsjuka!»

Vi fyllde åter gropen och återvände hem, uppfyllda av stolthet, kännande, att själva British Museum kunde avundas oss vårt fynd.

Gossarna slog sina lovar kring grinden, som om de väntat på oss, ehuru de verkligen inte hade kunnat veta, var vi varit denna eftermiddag.

»Hallå! Vad har du där?» utropade de, då Cathy förevisade sin klenod.

»Våga er aldrig mer att göra narr av mig med anledning av antikviteter», tillkännagav hon. »Vad säga ni om det här?»

Det var kanske bara inbillning, men jag tyckte verkligen, att jag såg, hur Edward och Dick blinkade åt var-

andra. Jag misstog mig kanske, ty de föreföllo vederböriligen imponerade.

»Ser ut som en riktigt murken gammal museumsmanick!» sade Edward.

»Du blir tvungen att skriva en lång historia om den i tidningen», inföll George. »Så skojigt för dig att få se ditt namn i tryck!»

»Gå och be Evans om en burk putsmedel», sade Cathy. »Jag måste taga reda på, av vilket år mynten äro, ty då kan jag bestämma gravens ålder».

Dick skyndade bort med en iver, som borde ha gjort oss misstänksamma, och kikade sedan över hennes axel, medan hon ivrigt gned mynten.

»Rosten och smutsen kommer av!» utbrast hon med entusiasm. »O, titta! Där kommer det fram ett huvud och någon inskription och — det ser ut som — nej men —»

Hon höll upp myntet, och hennes uppsyn blev dyster — och därtill fanns det verkligen anledning, ty när smutsen avlägsnats, framträdde drottning Victorias omisskännliga profil, under det att på andra sidan syntes den välbekanta Britannia och orden »Half Penny»!

»Dick!» utbrast Cathy, för vilken det plötsligt gick upp ett ljus.

Men gossarna lågo dubbelvikta i ett sådant utbrott av triumferande munterhet, att det dröjde en stund, innan de kunde flämta fram några ord.

»Lurad för en gångs skull, min gumma!» frustade George.

»O, jag trodde verkligen inte, att du skulle visa dig så lättlurad!» skrek Edward.

»Gjorde den själva», förklarade Dick mellan utbrott av munterhet. »Vi modellerade den av lera efter en av planscherne i mors antikvitetsbok och brände den i ugnen. Sedan smulade vi sönder den övre delen och gjorde fläckar med skedvatten och fyllde den med grisben och de äldsta kopparslantar, vi kunde komma över. Vi grävde inte ner den alltför djupt, ty vi tänkte, att ni inte skulle ha lust att gräva upp halva kullen. Jag gissar, att marken var mjuk! Otivelaktigt hade en hare varit där och grävt! O, jag har skrattat, så att jag är riktigt matt!»

Cathy och jag uthärdade deras gnabb så gott vi kunde.

»Det var verkligen ganska duktigt gjort av dem», sade Cathy. »Vi blevo naturligtvis förfärligt lurade, men en vacker dag finna vi kanske något äkta. Men när vi nästa gång skola gå ut och leta efter antikviteter, tala vi inte om det i förväg för gossarna!»

Det oaktat kunde vi inte glömma, att vi blivit narrade, och vi föresatte oss att betala igen dem i samma mynt, om det erbjöd sig något tillfälle därtill. Det var ganska svårt att hitta på något nytt, ty Cathy föraktade sådana uttröskande saker som att ställa handfat i deras sängar eller sy ihop deras byxben.

»Det där är gammalt som bergen», sade hon. »Och det skulle inte roa dem. Jag vill hitta på något riktigt ovanligt och om möjligt även skrämma dem ordentligt!»

»Spöken!» föreslog jag.

»Hm! Nej! Det är mycket svårt att göra något sådant

så bra, att de inte märka det med ens. Förstår du, de ha själva gjort sådant så ofta för att skrämma tjänarna. Vänta! Jag har det! O, jag har kommit på en briljant idé! Hörde du, att Edward i morse läste upp ur tidningen om ett inbrott på Thistleton Hall? Varför skulle vi inte ha en föregiven inbrottstjuv och väcka dem mitt i natten? Det vore storartat!»

Mr och mrs Winstanley hade rest till Skottland på en vecka, och under deras frånvaro betraktade Edward sig såsom familjens överhuvud och beskyddare, så planen föreföll utförbar.

»Vi kunna göra en inbrottstjuv av några av fars gamla kläder, uppstoppade med halm», sade Cathy, »och släppa ner den genom luckan i taket i det bortersta sovrummet. Men först och främst måste vi stenlägga vägen. Om vi skulle ta och skriva ett brev till Edward, som skulle se ut, som om det komme från någon fattig, som vill varna honom för ett planerat inbrott i huset? Det skulle med ens göra dem så ivriga, att de med lätthet skulle gå i fällan och tro, att någon verkligen höll på att bryta sig in. Kan du bevara hemligheten, Phil? Inte ens med en min eller blick få vi förråda, vad vi förehå».

»Jag tror mig kunna det», svarade jag. »Jag är ganska skicklig i att dölja mina känslor. I går kväll lät jag inte George ana, att jag visste, var Dick hade gömt hans kricketmössa, ehuru jag hjälpte honom att leta rätt på den överallt utom på den rätta platsen».

Vi grepo oss genast verket an, så att vi skulle hinna

utföra vår plan, innan squiren och mrs Winstanley återvände hem.

Cathys brev var storartat. Det var skrivet med den allra uslaste penna på det tunnaste brevpapper, som fanns att köpa i byn; handstilen var stor och oövad, och bokstäverna voro här och var suddiga, som om ett stort och smutsigt finger mödosamt arbetat sig fram över papperet.

Det var utan skiljetecken och av följande innehåll:

»erade herre

jag fatar pānan för at åmtala för er va jag lenge havt på jertat å jag håppas at ni inte betragtar de sām en nesvishet men Erade Härre jag anser det endas rett at varna er ettersām er papa och mama är bårta å ni ä squiren så at seja å jag tykker inte åm at skvalra på mina kamrater men de ä nåra sām håppas finna ert hus inte altför vel tilsett åm natten å jag kann inte tala om mār för er för nervarannde för jag vil inte roka illa ut de her å från

en sām vāt».

Hon skrev adressen högst upp på kuvertet:

»Mister edward winstanley

marchelands

nera evverton»,

satte på frimärket upp och ner längst ner till vänster, smorde ner brevet med tummen, som hon dessförinnan gnidit mot sopskyffeln, och lade det själv i lådan nere i byn.

Det blev ofantligt svårt för oss att hålla oss allvar-samma följande morgon, när Edward öppnade brevet, i

all synnerhet när vi sågo, att han upptog det som fullt allvar.

»Hör du, Dick, kom hit!» sade han och drog brodern litet avsidet. »Läs det här och säg mig sedan, vad du får det till! Det tycks vara frågan om ett inbrottsförsök här i huset, och någon har skrivit och varnat oss. Vem kan det vara ifrån? Det finns inte något namn eller någon adress».

Dick vred och vände på det smutsiga papperet och granskade kuvertet noga, men det var uppenbart, att han inte blev slugare på det, än vad Edward var.

»Vad är det?» frågade Cathy oskyldigt. »Vad är det, ni två slå era kloka huvuden ihop om?»

»Jag vet inte, om jag borde tala om det för er, flickor», sade Edward i sin mest faderliga ton. »Jag är rädd för att ni bli alldeles vettskrämda. Men när allt kommer omkring, är det kanske förståndigast att låta er veta det, ty i det stora hela äro ni båda två ganska modiga. Se här — läs brevet!»

Vi grepo det, som om vi aldrig förr sett det, och stirrade på varandra i den största bestörtning.

»Det är alldeles säkert ämnat som en varning», sade jag allvarligt.

»Om jag vore i ditt ställe, Edward», sade Cathy, »skulle jag lämna det till hypolisen».

»Lämna det till bykvastkäppen!» brummade Edward. »Jag skulle gärna vilja veta, vad stackars gamla Gaskell skulle kunna lämna oss för hjälp? Han skulle springa med ens, så fort han fick se skymten av en inbrotts-tjuv! Jag gissar, att han duger, då det är frågan om att

en marknadsdag bura in en drucken karl eller att sätta handklovarna på en tjuvskytt, när skogvaktarna hålla fast denne, men han skulle inte vara till minsta gagn i en sådan sak som denna. Överlämna ni saken åt mig. Dick och jag åtaga oss att se efter huset. Det blir bäst, att ni flickor låsa er sovrumsdörr i natt, och låt inte tjänsteflickorna få den avlägsnaste aning om det här, ty då få de säkert konvulsioner».

Så tillvida hade vårt skämt lyckats beundransvärt väl, och efter frukosten drogo Cathy och jag oss tillbaka till vårt rum och skrattade av hjärtans lust.

»Han såg så högtidlig ut», sade Cathy skrattande. »Det där om att han är den blivande squiren gjorde susen. Nu känner han sig som en hel karl och måste försvara familjens ägodelar!»

»Jag var nära att explodera när Dick luktade på brevet och sade, att det säkert var skrivet av en bonddräng, »ty det luktade av deras avskyvärda tobak!» sade han.

»Det blir bäst, att vi nu göra i ordning vår inbrotts-tjuv», sade Cathy. »Jag har här fars gamla tweedkostym och hans fiskestövlar, och i går tog jag upp hit en hel säck med hö — den ligger under sängen. Har du låst dörren? Ingen får på några villkor komma in!»

Först sydde vi ihop rock och byxor riktigt stadigt, gjorde fast byxbenen i de stora stövlarna, sydde fast ett par handskar vid rockärmarna — de skulle föreställa händer — och stoppade sedan upp hela figuren med hö. Huvudet blev litet svårare att få i ordning. Först gjorde vi ett försök med en svamppåse, men den dög inte alls, så till sist gick Cathy ut på fäitet efter en stor vitbeta,

som på ena sidan hade en stor knöl, påminnande om en näsa, och med tillhjälp av två kängknappar, fastsatta med hårnålar, till ögon och ett snitt med en pennkniv till mun, lyckades vi verkligen få fram en riktig bovfysionomi. Vi stucko en lång spetsig käpp genom hela figuren, krönte den med en mjuk filthatt, knöto en silkesnäsduk om halsen för att dölja alla brister och slog oss sedan ned och njöto av att betrakta vårt verk.

»Ser han inte ut som en riktig bandit?» utbrast Cathy. »Jag är säker på att i mörkret skulle vem som helst ta honom för absolut äkta. De där stövlarna se riktigt mordiska ut!»

»Och han är inte mycket tung heller», sade jag och tog honom med lätthet på ena armen. »Jag tror, att du kan manövrera honom ledigt!»

Den plats, där vi ämnade låta »minan explodera», var ett stort, oanvänt sovrum längst bort i gången, vanligtvis kallat »norra rummet». Det var försett med en lucka i taket, genom vilken man kom ut på det platta hustaket, och det var lätt att komma upp på detta tak från kanten av Cathys balkong — vi hade faktiskt gjort det många gånger för att iakttaga solnedgången eller för att beundra utsikten. Vi kommo överens om att Cathy skulle stiga upp dit vid midnatt, jag skulle räcka henne inbrottstjuven, och sedan hon öppnat luckan i taket, skulle hon låta hans ben dingla ner genom öppningen, som om han försökte bryta sig in i huset den vägen. När hon var färdig, skulle jag slå alarm, och vi hoppades, att gossarna i månskenet inte skulle så snart uppdaga be-

drägeriet. Vi gömde »Bill Sykes» under sängen och gingo åter ned, där vi otåligt inväntade kvällen.

Edward var särskilt noga med att alla fönster och dörrar stängdes ordentligt den kvällen — han undersökte varenda bom och vartenda lås, skruvade till alla fönsterluckor, skruvade in en skruv i källarfönstret och drev in en kil under källardörren, och till sist gick han med en lykta i handen igenom hela huset, kikade in i skafferier och skåp, ja, till och med i husans skåp under trappan, för att förvissa sig om att det inte gömt sig någon med brottsliga avsikter där. Slutligen drog han sig tillbaka med en revolver under huvudgården.

Dick tog luftbössan, som han lånat av kapten Vernon, under det att George, som inte kunnat komma över några skjutvapen (mr Winstanley hade förståndigt nog låst sitt gevärsskåp och tagit nyckeln med sig) fick nöja sig med trädgårdssprutan, fylld med vatten, med vilken han alldeles säkert skulle kunna bereda vem som helst ett mycket kallt emottagande. Klockan var över tio, när vi alla dragit oss tillbaka till våra rum, och Cathy och jag brydde oss inte om att gå till sängs, enär vi voro alltför ivriga att känna oss sömniga. Så sutto vi och åto äpplen och läste för att fördriva tiden, ty vi vågade inte prata så mycket, av fruktan att gossarna skulle kunna höra oss.

Tio minuter i tolv öppnade vi fönstret och tittade ut. Det var en vacker natt med månsken, just lagom klart att göra det så ljust i rummet, att man kunde se varje föremål, utan att urskilja det alltför tydligt.

Cathy klättrade försiktigt upp på taket, och jag lyc-

kades räcka henne inbrottstjuven — med en viss svårighet, erkänner jag, ty fastän han inte var tung, var han avgjort skrymmande. Hon hade bundit ett rep under hans armar, så att han skulle dingla säkrare, och snart hade hon fått upp luckan och släppt ner hans ben genom öppningen.

»Är du färdig?» viskade jag, där jag stod på balkongen och iakttog henne.

»Hysch! Ja, jag har just fått honom i den rätta ställningen!» viskade hon. »Du kan gå nu! Kom ihåg — Edward först!»

Det var ett spännande ögonblick. Jag sprang genom gången och knakade sakta på Edwards dörr.

»O, kom fort!» sade jag med dämpad röst, som måtte ha låtit mycket upprörd. »Vi ha hört ett sådant besynnerligt buller, och vi kunna inte tänka annat än att någon försöker att bryta sig in i norra rummet!»

Edward kom genast ut, fullt klädd och beväpnad med revolvern. Jag är förvissad om att om han verkligen legat på sin säng, så hade han varken tagit av sig ett enda plagg eller slutit ögonen en enda gång. Han var ganska blek, men jag får säga, att han föreföll mycket lugn och beslutsam.

»Har du väckt de andra?» viskade han. »Gör inte något buller, så lyckas vi kanske infånga honom! Det blir bäst, att du går tillbaka in till Cathy och att ni båda två stanna inne hos er. Det här är ingenting för flickor, och ni skulle kunna bli skadade».

Dick och George, som lågo i det angränsande rummet, anlände lika hastigt till skådeplatsen, och alla tre

smögo sig ljudlöst genom gången, under det att jag efter att ha låtit draga mig tillbaka följde efter på ett litet avstånd för att titta på roligheten.

Anlända till norra rummet, öppnade de ljudlöst dörren, men ryggade förfärade tillbaka ett ögonblick, ty genom öppningen i taket dinglade vår inbrottstjuvs stora stövlar av och an, och de rörde sig så naturligt, att det inte var underligt, att gossarna blevo narrade.

»Hallå! Vem där?» ropade Edward i barsk ton, i det han samtidigt siktade med revolern på figuren.

Inbrottstjuven sprattlade litet med benen och kom litet längre ner, så att en del av kroppen blev synlig.

»Stanna, annars skjuter jag!» tillkännagav Dick med en misstänkt liten skälvning på rösten.

»Om ni flyttar er en tum, dödar jag er!» röt den tappra George, ehuru hans vapen var det minst dödande av alla tre.

Nu släppte Cathy ner inbrottstjuven, så att hans huvud och filthatt blevo synliga, under det att han tycktes svänga med armarna i en vild demonstration av trots. Pang! där smällde både revolver och luftbössa i samma ögonblick, under det att sprutan frikostigt distribuerade sitt innehåll över rummet, enär George i sin sinnesrörelse inte siktade så vidare bra. Så släppte Cathy repet, och »Bill Sykes» föll med en duns i golvet, varvid hans vitbetshuvud dunkade mot sänggaveln. Dödstystnad följde.

»Ha vi slagit ihjäl honom, eller låtsar han bara?» viskade George.

Cathy uppe på taket uppgav ett dämpat stönande.

»Han är ännu vid liv?» flämtade Dick.

»Ja, men han är svårt skadad!» sade Edward. »Det blir bäst, att vi se till hans skador! Dick, hugg honom i benen, så att han inte rusar upp helt plötsligt!»

De närmade sig med största försigtighet figuren, som låg utsträckt på golvet i en mycket naturlig ställning med ansiktet nedåt i månskenet, som föll in genom fönstret. Dick grep tag i stövlarna och höll fast dem, under det att Edward högg ett stadigt tag i armen. Den måtte ha känts litet besynnerlig, ty med ett utrop vände han på inbrottstjuven. Den plötsliga rörelsen kom vitbets huvudet, som vi inte lyckats sätta fast ordentligt, att lossna, ramla av och rulla fram till den häpne Georges fötter.

De förtörnade gossarna uppgåvo ett illvrål av vrede, och jag kunde inte låta bli att dansa in i rummet och klappa i händerna, under det att Cathy triumferande kikade in genom gluggen.

»Den här gången lurade vi er allt, gamla gossar!» utbrast hon.

»Åh, jag trodde inte, att ni skulle låta lura er så lätt!» upprepade jag.

»Och vi ha själva gjort allting!» exploderade Cathy däruppe. »Det är bara fars gamla kostym, uppstoppad med hö! Och ni trodde, att ni hade dödat honom. Om ni fråga mig, tror jag mig kunna omtala, vem som avsänt det där brevet!»

»Kom ner, du lilla odjur!» sade Edward. »Släpp dig ner, så skall jag uppfånga dig. Välan, jag har aldrig i mitt liv blivit så lurad! Jaså, du skrev det där dyr-

bara brevet? Det var ovanligt styvt gjort! Och vad hans fysiologi här beträffar, så är den helt enkelt storartad!»

Och han brast i gapskratt, då han tog upp vår halshuggne inbrottstjuvs huvud.

Jag tror verkligen, att gossarna skrattade lika mycket som vi, ty de voro nog godmodiga att inte taga illa upp ett skämt på deras egen bekostnad.

»För en gångs skull ha ni lurat oss riktigt ordentligt!» sade Dick. »Och det kunna ni känna er stolta över! Jag trodde inte, att ni två flickor skulle kunna göra något så bra. Jag antar, att vi nu äro kvitt i fråga om antikviteterna!»

VIII.

En avslutningsfest.

Cathy och jag återvände högst ogärna till skolan. Efter vårt liv i frihet på Marshlands föreföll det svårt att åter komma under den stränga disciplinen på The Hollies med miss Percys mångfaldiga regler och förordningar. Det var emellertid ganska uppiggande att återse gamla vänner och åhöra deras skildringar av sommarlovets nöjen och äventyr. Vi företogo en liten rundtur genom de olika sovrummen, beundrade Janets nya fotos, hjälpte till att ställa upp Olaves böcker, smakade på Blanches ostkaka och choklad, jämrade oss över schemats längre timmar och snattrade allesammans som en svärm sparvar.

På sitt lugna, odemonstrativa sätt var Lucy glad att återse mig, och hon åhörde med smått längtansfull min mina hänfödda skildringar av vistelsen på Marshlands. Hon omtalade alla nyheter hemifrån — hur babyn redan kunde gå, Frank börjat i skolan och Cuthbert fått knäbyxor; hur den föregående babyn redan fått sina lockar avklippta och Dorothy redan börjat läsa. Min lilla teservis av porslin hade tyvärr blivit sönderslagen (Blair borde inte ha låtit barnen leka med den) de hade fått en ny matta i skolrummet, och Mary fick

fiollektioner. Vi lågo länge och samtalade i viskningar, tills miss Percy hörde oss och kom inrusande med sådana förskräckliga hotelser om straff, att vi blevo nödsakade att uppskjuta vårt samtal till följande morgon.

Jag fann, att höstterminen i många avseenden skilde sig från vårterminen på The Holies. Vi drucko icke längre vatten vid den lilla källan, och jag saknade högeligen morgonpromenaderna över fälten. Nu var det för kallt att läsa läxor i våra sovrum, och det fingo vi göra i skolrummet under överinseende av den stränga miss Percy. När vädret tillät det, spelade vi hockey, men det hände ofta, att det ansågs vara för vått för oss att komma ut, och då blevo vi nödsakade att skaffa oss den motion, vi kunde, i lekrummet. Något för oss alldeles nytt voro lördagsmottagningarna, som höllos om vinterkvällarna såsom ersättning för de kricketmatcher, vi haft under vårterminen. Det utgjorde en del av mrs Marshlands system att forma vårt sätt och lämpa oss för sällskapslivet, och till följd därav voro dessa »At-homes» mycket högtidliga tillställningar med alla en verklig bjudnings ceremonier, ehuru alldeles utan dess nöjen. Klädda i vita klänningar och med våra bästa hårband, emottogos vi klockan halv sju i salongen, varvid varje särskild flicka blev anmäld av husan. Så jag ryste av nervositet, när det ropades: »Miss Philippa Seaton!» och jag måste stiga fram med vederbörlig grace och elegant skaka hand med mrs Marshall, under det att hon granskade mig med kritisk min och gjorde anmärkningar, om mina stackars armbågar stucko

ut för mycket eller min hand inte avlevererade tryckningen med den rätta värmen!

När vi alla tagit plats, inledde mrs Marshall ett samtal om något allmänt ämne, som hon förut underrättat oss om, så att vi antogos komma laddade med intelligenta anmärkningar därom. Det var förskräckligt svårt att hitta på något nytt och originellt att säga, i all synnerhet som det mycket lätt hände, att ens bästa idéer blevo uppsnappade av någon annan, som först vädrade dem, så att man måste gnugga geniknölarna för att hitta på något, om också aldrig så gammalt och vanligt. Jag kommer ihåg ett tillfälle, då samtalsämnet var botanik. De flesta av flickorna sade någonting vackert om blommor och trädgårdar. Janet citerade Wordsworth, och Cathy gjorde ett gott kap genom att med djupsinnig min tala om exogener och endogener. Till sist vände mrs Marshall sig till mig.

»Kan du inte ge samtalet ett nytt uppslag, Philippa?» frågade hon. »Vi ha redan talat så mycket om vårens blommor, om pressade vilda blommor, drivhus och det vackra, som finns i Kew Gardens. Det är dock möjligt att behandla ämnet från en annan ståndpunkt».

Det tycktes inte finnas någonting kvar. Enligt min åsikt var ämnet uttröskat, men jag måste i alla fall säga något. I min förtvivlan högg jag till med:

»Botany Bay är en plats i Nya Syd Wales, dit förbrytare förr brukade sändas. Många av de förnämsta familjerna i Australien härstamma från dem».

En rysning drog genom rummet. Ehuru jag inte visste det då, var mrs Marshall född i Australien, och

jag hade inte kunnat hitta på en svårare förolämpning. Hon rodnade litet och kastade en skarp blick på mig. Jag tror, att hon antingen insåg min kompletta okunnighet eller också ansåg det förståndigast att ignorera insinuationen.

»Det hör inte direkt till saken, min kära», svarade hon med värdighet. »Det blir bäst, att vi hålla oss noga till ämnet. Jag hade trott, att du skulle säga något om orkidéerna i era sydamerikanska skogar eller om de apelsinplanteringar, jag hört dig tala om. Men nu kommer kaffet! Doris, i kväll är det din tur att servera det!»

Att dela ut och taga emot kopparna vackert och att dricka ur dem i behagfulla attityder var också en del av vår kvällsdisciplin — och för oss en mycket sträng sådan, ty mrs Marshall var mycket svår att göra till lags, och att klirra med skeden eller sitta tillbakalutad i en stol var ett svårt brott. Hon själv var en högre, rak och ståtlig dam med en vana att komma svävande in i rummet och ett avmätt sätt att tala, som om varje ord vore överläst i förväg. Hon tålde inte det abrupta skolflickssättet att tala, och alla ord och satser måste vara lika omsorgsfullt valda som hennes egna. Jag tror nästan, att den flicka, som i hennes närvaro vågat använda ett slanguttryck, hade blivit relegerad.

Jag tror emellanåt, att hennes uppfostran gjorde vårt uppträdande alltför stelt och konstlat, men hennes system var en reaktion mot den obesvärade och ofta ograciösa stil, som rådde i andra skolor. Efter kaffet brukade mrs Marshall be om litet musik, och vi voro tvungna att tura om att spela, varvid turen kom till varje flicka

ungefär en gång i månaden. Så jag hatade dessa stycken, som jag övade in till dessa kvällar, och med vilken nervositet mina darrande fingrar tröskade igenom dem! Om jag kunnat be sällskapet lämna rummet, tror jag, att jag hade spelat bättre, men att göra det, medan mrs Marshall höll ögonen på mig och mina kritiska kamrater hörde på, var en prövning, som mången skolflicka ryggar tillbaka för! Programmet gjordes omväxlande genom några sånger och recitationer, och klockan halv nio marscherade vi ut i gåsmarsch, varvid var och en i tur och ordning tog avsked av mrs Marshall och tackade henne för en angenäm kväll, en artighet som jag alltid fann högeligen hycklad, enär jag var förvissad om att varken hon eller vi haft det minsta roligt.

Vid slutet av terminen hölls en stor conversazione, till vilken många av skolans vänner blevo inbjudna och under vilken vi väntades omsätta i praktiken alla de kunskaper vi inhämtat under lördagskvällarnas »At-homes». Vi gjorde vårt bästa att vara älskvärda små värdinnor, och gästerna voro överseende, men jag tror, att vi många gånger beredde dem stort nöje genom vår »intelligent konversation».

»Den kommer mig alltid att känna mig så dålig, att jag vill skrika eller göra något riktigt opassande», sade Janet. »Mrs Marshall gav mig i uppdrag att prata med gamla domprosten Wavertree, och jag längtade helt enkelt efter att fråga honom, om hans väst knäpptes på ryggen och hur han kunde raka sig in i vecket mellan dubbelhakorna. I dess ställe måste jag se artig ut, medan han pratade om hur man gör smör. Det var ett

sådant absurt ämne, han valde, och det värsta av allt var, att jag tyckte han sade »smärt» i stället för »smör», så vi pratade båda två alldeles uppåt väggarna, och han tycktes tro, att jag var halvidiot!»

»Jag redde mig mycket bättre», sade Lucy. »Jag måste tala med mrs Graveson, och till all lycka började hon prata om församlingsverksamhet. Jag kom ihåg, att det var det »ämne», vi hade för tre veckor sedan, så jag var bra laddad och proppade henne full med miss Percys bästa yttranden. Jag hörde sedan, hur hon sade till mrs Marshall, att hon sällan träffat på en intelligentare flicka och att hon tyckte, att jag skulle bli en idealisk hustru åt en präst!»

»Jag hade doktorn!» sade jag. »Och han är så glad och trevlig och skämtade hela tiden, så jag hade riktigt roligt. Han bad mig svara på en gissgata, som han hittat på själv: »Varför äro skolflickor lika medikamentsflaskor?» »Jo, därför att de skola skakas!» Det var ju ej så värst kvickt, men jag måste naturligtvis småle».

»Jag hade domaren Saunders», sade Cathy. »Han började tala om vädret, men jag tyckte, att det inte var nog klassiskt, så jag försökte få samtalet in på poesi och Shakespeare. Men han skakade på huvudet och skrattade. »Det tjänar ingenting till, min kära», sade han. »Jag brukade få smörj i skolan för mina dåliga latinska verser, och ända sedan dess har jag föredragit enkel prosa. Nu har ni gjort er plikt, och ni kommer att behaga mig mycket bättre, om ni talar om för mig, hur ni tänker tillbringa ferierna». Så jag började tala om hemmet och gossarna, och jag är rädd för att jag

inte kom ihåg att »välja mina meningar» eller att »hålla mig till ämnet», men han klappade mig på axeln och sade, att han skulle tala om en hemlighet för mig, och sedan viskade han: »Glöm för all del alla era konversationslektioner och var ert naturliga lilla jag — det är bra mycket bättre! Men tala inte om för mrs Marshall, att jag sagt det!»

Om vi betraktade en *converzazione* såsom ett slags provning, så njöto vi i stället så mycket mer av avslutningsfesten, som ägde rum dagen innan ferierna började. Det var en helt informell tillställning, till vilken inga gäster voro inbjudna, och man begärde inte av oss, att vi skulle visa oss ceremoniösa. Den dagen voro faktiskt alla regler och förordningar upphävida — vi pratade inne i våra sovrum, vi sjöngo i korridorerna, vi sutto på pulpeterna i skolrummet och sutto hur som helst mitt för näsan på miss Percy. Under höstterminen hade det dramatiska sällskapet i hemlighet haft repetitioner i lilla klassrummet, från vilket alla utomstående varit obönhörligen uteslängda, ty föreställningen skulle utgöra en del av kvällens nöjen.

Det hade berett mig stor missräkning, att jag inte fått komma med i sällskapet. Jag hade haft en sådan framgång i deklamationsklassen, att många av flickorna hade velat taga in mig, men Ernestine Salt, som denna termin föreföll lika ovänlig som den föregående, hade alltid motsatt sig det, och alldenstund hon var äldre än jag och varit längre i skolan, genomdrev hon sin vilja. De hade kommit överens om att uppföra juvelscenen ur »Köpmannen i Venedig», och Cathy, som var en av deras

mest framstående medlemmar, hade blivit utsedd att spela Portias roll. Alldenstund hon inte hade några hemligheter för mig, hade jag dagligen hjälpt henne att inöva rollen, och vi hade gått igenom den så ofta, att jag till sist kunde den lika bra som hon. Hon skulle ha en klänning av rosafärgad satäng med ett rött skärp och spetskrage och guldprydnader i håret och hålla en stor solfjäder av påfågelsfjädrar i handen. Mrs Winstanley hade skickat kostymen från Marshlands, och vi voro mycket nyfikna och ivriga, när vi öppnade den stora kartongen.

»Låt mig se, hur du tar dig ut i den, Philippa», sade Cathy efter en privat repetition i hennes rum för att pröva effekten, medan jag hjälpte henne av med den vackra klänningen. »Jag kan se mycket bättre, hur den tar sig ut, när någon annan har den på sig. Ah, den passar dig precis! Det visste jag! Och sekinerna ta sig så bra ut mot ditt hår! Vill du gå igenom scenen, såsom du nu är? Jag skall taga Bassanios repliker. Riktiga aktriser ha alltid någon i reserv, förstår du, så jag tänker låtsa, att du är min».

Teaterpjäsen var emellertid endast en del av roligheten denna dag. Betygen skulle läsas upp, och såsom en särskild uppmuntran åt litteraturklassen hade mrs Marshall utsatt ett pris för det bästa originalpoem, som författats av någon flicka i skolan. Vi hade skrivit uppsatser och till och med korta berättelser, men poesi var något alldeles nytt, som föreföll somliga av kamraterna såsom något alldeles omöjligt.

»Det tjänar ingenting till att jag försöker», sade Janet.

»Jag är en enkel, prosaisk varelse! Jag skulle inte kunna få ihop ett vaggviserim, om så mitt liv berodde därpå! Du och Cathy äro skolans poetiska snillen, så vi vänta att av er få höra något inspirerat!»

Jag var road av att klottra och hade ganska lätt för att skriva vers, så jag tänkte, att jag skulle vara med och tävla om priset. Det föll sig inte vidare lätt för mig att välja ett lämpligt ämne, och jag betäckte ark efter ark med mina utgjutelser, varierande från det sentimentala till det humoristiska, alltefter min sinnesstämning för ögonblicket. Jag försökte hålla saken hemlig, men de andra flickorna hade sina misstankar, och jag blev utsatt för en hel del gnabb.

»Hur är det, Philippa? Hur mår Pegasus?»

»Han är utomordentligt pigg och kry! Kan du inte se, hur hennes ögon rulla av idel inspiration?»

»Hon bränner midnattslampan! Dea är därför hennes kinder äro så bleka!»

»Hör du, Phil, en poetissa får inte äta mycket smörgås! Hon bör kunna leva på oden och sonetter!»

Ehuru jag inte precis brände midnattslampan, satte jag ihop mitt poem, medan jag låg. Jag antar, att mörkret och tystnaden voro inspirerande, ty alla mina bästa uppslag kommo, när ljusen voro släckta och tystnaden bröts endast av Lucys regelbundna andhämtning.

Till en början försökte jag modellera min stil efter Spencer, men det blev inte vidare bra; och det gick inte bättre med Dryden eller Pope, så jag uppgav dessa försök och åtnöjde mig med en ödmjuk imitation av ka-

valjerpoeterna, en period, som vi just studerat i vår litteraturklass. Jag renskrev det och lade mitt bidrag i mrs Marshalls brevlåda. Det var en hederssak att inte låta någon läsa poemet förut, så inte ens Cathy fick se mitt manuskript, och inte heller visade hon mig sitt, ehuru jag av hennes förströdda uppsyn slöt mig till att även hon varit upptagen av något liknande.

Den mycket efterlängtdade dagen inbröt till sist. Klockan sex samlades vi alla i stora skolsalen, och mrs Marshall och lärarna intogo sina platser på estraden. Först lästes betygen upp; till min stora förtjusning var jag nummer ett i franska i min klass; Cathy hade slagit alla medtävlare i historia, under det att Blanche och Janet delade äran i geografi och matematik.

Så kom turen till poemen, och jag kände mig riktigt nervös, när mrs Marshall reste sig upp för att meddela resultatet av tävlingen. Jag undrade, om hon tyckte, att mitt var mycket dåligt och kanske till och med fullt med fel? För ett ögonblick önskade jag nästan, att jag anförtrött mina bemödanden åt lågorna.

»I det stora hela», började mrs Marshall, »har resultatet av vår tävlan varit ganska tillfredsställande, och många bidrag ha influtit. Till min ledsnad måste jag dock meddela, att några av de tävlande ännu icke tycks behärska versmåttets allra enklaste regler, så att deras verser icke kunna skanderas, men i genomsnitt är standarden högre, än jag hade väntat. Och jag har här två bidrag, som jag anser vara förtjänta av beröm och det i så lika grad, att jag beslutat att dela priset mellan dem. De äro »Balladen om den fagra Fiona» av

Catherine Winstanley och »När Celia går förbi» av Philippa Seaton».

Cathy kramade min hand, och jag kramade hennes. Vi hade båda i hemlighet hoppats, att den andra av oss måtte vinna priset, så det beredde oss stor tillfredsställelse att få dela det. Flickorna klappade i händer, och Janet började hurra.

»Det är tillräckligt!» sade mrs Marshall. »Catherine och Philippa ha gjort sin sak bra, men vi få inte förvrida huvudena på dem genom att berömma dem alltför mycket. Än så länge äro de inte på långt när någon mrs Browning! Det är emellertid uppmuntrande att se, att litteraturklasserna ha varit er till en viss hjälp att lära er reglerna för versskrivning, och ni komma att uppskatta verklig poesi så mycket mer efter era egna försök att själv skriva sådan. Jag har det nöjet att överlämna till Catherine Winstanley ett exemplar av Moores »Irländska Melodier» och till Philippa Seaton ett band av »Extracts from Byron!»

Vi gingo fram tillsammans för att taga emot våra pris, som mrs Marshall lämnade oss med några gillande och uppmuntrande ord, och sedan fingo flickorna skingra sig, när estraden skulle tagas i anspråk av dramatiska sällskapet, och de agerande drogo sig tillbaka för att klä om sig så fort som möjligt.

Jag satt bland publiken och väntade på att föreställningen skulle börja, då Doris, som var regissör, kom in med bekymrad uppsyn och drog mig litet avsides.

»Kom med upp till Cathy», sade hon. »Hon tycks

inte må bra, och hon frågar efter dig. Vi kunna inte förstå, vad det är fatt med henne».

Helt förfärad sprang jag upp. Cathy låg på sin säng med en filt över sig, under det att en skara halvklädda, ängsliga flickor sprungo omkring henne med eau-de-cologne och luktsalt.

Hon höjde långsamt på huvudet, när jag kom in.

»Jag känner mig så besynnerlig, Phil», viskade hon. »Jag tror inte, att jag, när det kommer till kritan, kan uppträda».

»Låt mig få gå efter mrs Marshall!» flämtade jag.

»Nej, nej! Inte på några villkor! Jag är snart bra igen! Jag behöver bara vila mig en stund! Phil, jag vill, att du övertar Portias roll! Du kan den lika bra som jag, och klädningen passar dig. Vill du göra det för att göra mig en tjänst?»

»Men jag kan inte lämna dig, om du är sjuk, Cathy! Det kan jag verkligen inte!»

»Du måste — du måste! Jag vill inte ha någon här! Jag vill helst vara ensam! Millicent har lovat att klä dig. Åh, gå nu allesammans, så äro ni snälla! Det börjar bli så sent, och publiken väntar!»

»Någon måste överta Portias roll», sade Doris. »Vi kunna då alldeles säkert inte utelämna henne. Philippa, du måste försöka!»

»Jag tror inte, att hon kan spela den», sade Ernestine Salt, som hade Lorenzos roll. »Det är riktigt skamligt att förstöra pjäsen! Skjut upp föreställningen en halvtimme, så blir Cathy kanske bättre under tiden. Jag

försäkrar, att jag inte vill uppträda tillsammans med någon, som inte repeterat pjäsen med oss!»

»Var inte kitslig, Ernestine! Du blir naturligtvis tvungen att uppträda tillsammans med henne. Hur skulle vi kunna skjuta upp föreställningen? De ha redan fått vänta i över tjugo minuter. Kom nu, flickor! Vi äro redan försenade! Vi skola vrida ner gaslågan, så får du försöka sova», sade Doris och schasade oss in i ateljén, där vi skulle klä oss, och sedan hjälpte hon oss så gott hon kunde.

Millicent drog hastigt på mig den skära klädningen och virade med nervösa fingrar guldsmyckena in i mitt hår.

»Kan du replikerna?» frågade hon ängsligt. »O, jag hoppas, att du kan rollen! Sufflören står bakom högrikulissen, så maka dig åt det hållet, om du märker, att du kommer av dig!»

Flickorna började bli otåliga, ty vi hörde, hur de klappade i händerna.

»Är hon färdig?» frågade Doris. »Låt då ridån gå upp, så börja vi!»

Jag var alldeles vimmelkantig. Allting hade gått så fort, att jag knappast hade klart för mig, vad det var jag gjorde. En liten tanke kom till mig, när jag gick in på scener: »Kanske Portia själv var lika ängslig, när hon såg, hur hennes älskade gjorde det val, varpå hela hennes lycka berodde», och jag började: »Jag ber er dröja, vänta en dag eller två» med en iver, som stämde bra överens med rollen. Jag behövde ingen sufflör, orden tycktes komma av sig själva, utan någon an-

strängning av minnet. Min förtjusning över Bassanios framgång, min förtvivlan över Antonios brev och min iver att de med ens skulle skynda till hans undsättning voro just då endast uttrycket för mina naturliga känslor. Jag levde i rollen, och hjältinnans sorg och glädje var min egen.

Vi blevo framropade för öppen ridå vid föreställningens slut, och publiken hurrade för Portia. Jag stod på estraden som i en dröm; min framgång och de hurrande flickorna voro ingenting för mig; jag såg endast ett ansikte i rummet, ty vid dörren stod — Cathy med blossande kinder och strålande ögon och applåderade och hurrade högre än någon annan!

»Du gjorde det med flit!» sade jag efteråt. »Cathy, jag tror inte alls, att du var sjuk!»

»Nej, det var jag naturligtvis inte!» svarade hon skratande. »Jag ville ge dig ett tillfälle att visa dem, vad du kunde, ty det tycktes vara den enda utvägen! Jag tänkte det från början, så det var därför jag så ofta övade in min roll tillsammans med dig och lät dig repetera den med mig! Det var storartat, helt enkelt storartat, Philippa! Jag hade inte kunnat göra det hälften så bra. Nu vet hela skolan, att du kan spela teater, och inte ens Ernestine Salt kan göra några invändningar mot att du blir medlem av dramatiska sällskapet!»

IX.

En svår tid.

Tiden tycktes gå mycket fort, och jag kunde knappast inse, att det var sant, när jag fann, att jag vistats över ett år på The Hollies. Jag var nu stora flickan på tretton år med en betydlig tanke om min ålders värdighet, och jag tyckte mycket illa om att någon kallade mig »barn». Tant tyckte, att jag utvecklat mig mycket till min fördel, och hon talade med värme om mrs Marshalls uppfostringssystem. Vad mig själv beträffar, så föreföll mig mitt liv i San Carlos så långt tillbaka i tiden, att jag hade riktigt svårt att tro, att jag hade varit den övergivna lilla främling, som för endast tre år sedan anlänt till England med så många tvivel och farhågor.

Ni får emellertid inte tro, att jag helt och hållet glömt mitt hem och min barndoms kära gamla vänner. Jag sände alltjämt hjärtliga hälsningar till Juanita och Tasso och de andra medlemmarna av vårt hushåll, och jag tyckte om att läsa om dem i min fars brev, och jag tror, att de alla emotsågo den dag, då de skulle få återse sin lilla senorita. När allt kommer omkring, var det kanske endast helt naturligt, att mitt nya liv skulle utplåna minnet av det gamla; det var, vad min far hade önskat,

och om jag började tycka, att England betydde bra mycket mer för mig än det land, jag hade lämnat, skulle han vara den första att glädja sig över dessa förändrade åsikter. Och vad det beträffar, att han skulle frukta, att min tillgivenhet för honom skulle försvagas, så visste han, att förändringen i mina åsikter endast stärkte bandet mellan oss, ty ju äldre och förståndigare jag blev, desto mera skulle jag förstå att uppskatta honom och njuta av hans sällskap, när vi återsågo varandra.

Jag var nu i tredje klassen, när jag blivit uppflyttad samtidigt med Blanche, Janet och Cathy, och jag var den yngsta i en klass, som gjort sig känd för både flit och intelligens. Miss Percy var vår klassförståndare, och ehuru hon i många hänseenden var en utmärkt lärarinna, var hon trångbröstad och mycket sträng, helt olik den snälla miss Buller, som alltid försökt att utjämna lärdomens svåra väg så mycket som möjligt för oss. En annan otrevlig sak, som följde med min uppflyttning var, att jag hade Ernestine Salt till klasskamrat och att jag, hur illa jag än tyckte om henne, ständigt måste komma i beröring med henne. Såsom man kan förstå, tog hon inte emot mig med öppna armar, utan visade tydligt, att hon betraktade mig såsom en inkräkterska bland flickor, som voro mycket äldre än jag, och att min uppflyttning endast berodde på mrs Marshalls partiskhet.

Lucy hade stannat kvar i övre fjärde. Hon hade just aldrig utmärkt sig för någon vidare intelligens, hon hade föga ambition och var fullt belåten, om hon kunde reda sig så pass, att hon slapp uppsträckningar av lä-

rarna. Ehuru jag höll av henne såsom kusin, kände jag, att hon intog en helt annan plats i mitt hjärta än min älskade Cathy. Det är kanske endast möjligt att ha bara en mycket kär vän, och under det att Cathy tycktes vinna all min kärlek och beundran och vädja till allt det högsta och bästa inom mig, var Lucys smak så lik tant Agathas, att jag insåg, att vi hade endast helt få gemensamma intressen. Jag såg till henne nu mindre än någonsin, ty alldenstund Mary denna termin kommit till The Hollies, hade mrs Marshall låtit systrarna dela ett rum, under det att jag till min stora förtjusning fick dela ett ledigt sovrum med Cathy. Med buller och bång flyttade vi över dit. Min glaslåda med sydamerikanska fjärilar fick intaga hedersplatsen över eldstaden jämte fars porträtt; den räsvans, som Cathy förvärvat på en jakttrott i Everton, hängde stolt över lavoaren; mina vyer från San Carlos voro fördelade lite varstans på väggarna, under det att fotografier av familjen Winstanley och från Marshlands prydde våra byråar och toalettbord.

»Nu när du kommit och delat rum med mig, känner jag mig, som om vi vore släkt med varandra», sade Cathy. »Jag har alltid längtat efter en yngre syster, så jag tänker adoptera dig, kära Philippa, och försöka tro, att du verkligen tillhör mig. Du har inte själv någon mor, så jag ställer min mors porträtt mitt på toalettbordet, så att hon tillhör oss båda. Hon har alltid kallat dig för sin andra lilla dotter!«

Jag fann, att arbetet i den högre klassen tog mina krafter i anspråk till det yttersta. Mrs Marshall ställde

mycket högre anspråk på vad som kunde fördras av flickor vid vår ålder, och det var endast med största svårighet, som jag kunde följa med. Utan Cathys hjälp måste jag alldeles säkert ha misslyckats. Hon var en verklig vän i nöden. Hon brukade med största tålmod hjälpa mig med mina läxor, förklara svåra regler, gång på gång upprepa årtal och annat för att inpränta det i mitt minne, eller så tydligt och koncist visa mig lösningen av de olika problemen i matematik, att jag tyckte mig ha lättare att lära av henne än av lärarna. Min ständiga fruktan var, att mrs Marshall skulle anse mig undermålig och skicka mig tillbaka i fjärde klassen, ty att bli skild från Cathy föreföll mig som det värsta, som kunde hända mig. Jag, som aldrig varit vidare stark, arbetade nu vida mer, än mina krafter tilläto, och till sist började den ständiga ansträngningen ta på min hälsa. Jag blev blek och mager, hade ständig huvudvärk, och emellanåt fick jag oförklarliga gråtanfall, som ådrogo mig stränga tillrättavisningar av miss Percy, vilken inte hade någon medkänsla med »nerver».

»Jag kan inte hjälpa det — jag kan det verkligen ej!» anförtrorde jag Cathy efter ett av dessa anfall. »Mitt huvud känns så fullproppat med fakta, att jag emellanåt tycker, att det inte finns plats för mer. När jag tittar i mina böcker, tyckas bokstäverna dansa för mina ögon, och jag blandar ihop matematik med historia och vill tala tyska under lektionen i franska».

»Tala med mrs Marshall och be henne att få slippa något ämne», föreslog Cathy.

»Nej, nej! Hon skulle bara säga, att klassen är för svår

för mig, och skicka mig tillbaka i fjärde, och om jag inte kan stanna här med dig och Janet, så är livet inte värt att leva. Nej, jag skall nog klara mig på något sätt, om endast miss Percy vill lämna mig i fred!»

Olyckligtvis var detta just vad miss Percy inte ville göra! Hon hade fått för sig, att jag var mycket hysterisk och att man inte på några villkor fick rätta sig efter mina nycker. Jag gissar, att hon ansåg sig endast göra sin plikt, men hon bråkade jämt och ständigt med mig. Ett hårband, som hade gått upp, en bläckplump i min kriabok, en bläckfläck på fingret eller en otvungen ställning i klassrummet, vad som helst gav anledning till en ögonblicklig och sträng uppsträckning. Allt detta var naturligtvis fel, som borde rättas, men hon begick det misstaget att göra allt för mycket väsen därav. Jag är övertygad om att överansträngning och klen hälsa ofta äro ansvariga för många tröttsamma ovanor hos flickor, som ännu äro i uppväxtåren. Det var då alldeles säkert så i fråga om mig; jag satt kutryggig, därför att jag hade värk i ryggen, jag lutade mig mot pulpeten, därför att jag var trött, jag flyttade mig nervöst av och an, när miss Percy såg på mig, och när jag efter att ha föranlett henne att uttömma sin vredes skålar över mig, brast i gråt, var det hårt att bli beskylld för dåligt humör och vresighet, när jag visste, att jag hade givit vad som helst för ett vänligt ord.

Jag tror, att vi allesammans ledo av vårt enformiga levnadssätt. Under vårterminen kommo vi i åtnjutande av en betydlig fritid, som vi ägnade åt krocket, tennis eller bågskjutning i trädgården, men under vintermå-

naderna voro lekstunderna få och korta och i stället fingo vi många extralektioner, under det att vår enda motion utgjordes av en kort, daglig »krokodilpromenad» samt hockey en timme varje onsdag och lördag. De flickor, som inte bo i skolan, känna inte denna brist på omväxling. Promenaden till och från skolan samt framför allt de skilda ämnen, som diskuteras i hemmen, bereda en hälsosam förströelse; men det enformiga i att vecka ut, vecka in inte se några andra människor än lärare och kamrater, inte tala om något annat än skolnyheter, aldrig se en tidning eller en tidskrift eller höra, vad som sker och händer ute i världen, har benägenhet för att utöva en nedtryckande inverkan på somliga naturer. Lärarinnorna, som sågo oss dagligen, lade i dagen en viss benägenhet för att oroa sig för mycket över våra småfel, under det att vi å vår sida, därför att vi inte kunde förströ oss, fingo för vana att förstora våra tråkigheter. Miss Percys ständiga gnat tycktes göra mina fel värre.

»Jag tycks aldrig kunna göra henne till lags», knötade jag en dag vid frukostbordet. »Om jag kan min läxa, säger hon, att jag far av och an med händerna eller rynkar pannan, och om jag försöker att rätta felet med händerna eller pannan, så glömmar jag min läxa och har orätt i vilket fall som helst. Det tycks inte tjäna någonting till att försöka!»

»Hon är gemen», suckade Janet, som själv fick lida mycket. »Min uppsats var alldeles riktig i går, men hon lät mig skriva om den igen, därför att det fanns fyra fel i den. Det var verkligen riktigt nedrigt!»

»Jag skulle kunna förlåta henne det där med uppsatserna», sade Millicent, »om hon endast kokade starkare kaffe. Det här, som jag har i min kopp, är helt enkelt diskvatten. Jag önskar, att mrs Marshall ville komma ner igen till frukosten — det brukade vara mycket bättre, när hon serverade det».

»Låt oss gå upp och be henne komma ner!» föreslog Cathy skrattande. »Vi skulle ju kunna säga, att vi sakna hennes förtjusande konversation!»

»Tala inte så högt! Tala inte så högt!» sade miss Percy från andra ändan av bordet, ty Cathy hade talat litet högre än den dämpade ton, som var tillåten.

»Vi skulle kunna be henne, att »kaffe» får bli nästa konversationsämne», sade Janet, »och då kunde ju Millicent säga, att hon tycker om det starkt!»

»Det är cikorian, jag inte tycker om», sade Millicent. »Jag avskyr blotta lukten därav! Jag är förvissad om att det inte bör finnas någon sådan i kaffe — inte sant, Phil?»

»Nej, visst inte!» svarade jag. »Du skulle smaka på det kaffe, vi få därhemma i San Carlos. Det skulle du aldrig glömma. Det kom från vår egen plantage, och Pedro brukade rosta och mala det strax innan han hällde vatten över det. Jag såg ofta på, när han gjorde det. Det kunde man verkligen kalla kaffe!»

»Skada, att vi inte kunna importera honom hit, så att han finge lära kokerskan», sade Janet. »Men jag gissar, att det även beror på kvaliteten och på hur mycket man tar. Vill du ha en kopp till, Milly?»

»Nej, tack! En kopp av den här soppan räcker! Här kommer smörgåsfatet. Jag hoppas, att det är länsat, innan det kommer till mig, ty jag vill inte ha mer».

Bland de många reglerna och förordningarna på The Hollies var den, att ingenting fick lämnas kvar på bordet, och smörgåsfatet måste skickas omkring ända tills det var tomt. Denna särskilda dag var jag inte hungrig, och när man bjöd mig den sista smörgåsen, sade jag med ens nej. Cathy skickade hastigt fatet vidare till, Janet, som just skulle ta den sista smörgåsen, då miss Percy bad henne vänta.

»Jag tyckte mig se, att Philippa Seaton inte tog den sista smörgåsen», sade hon.

»Ja, så var det, miss Percy», svarade jag.

»Och varför det?»

»Jag är inte hungrig», sade jag nervöst.

»Men du känner väl till regeln?»

»Ja, det gör jag».

»Varför tog du då i så fall inte smörgåsen?»

»Jag har fått tillräckligt, miss Percy!» utbrast jag.

»Jag kan helt enkelt inte äta mer!»

Hon såg på mig med oändligt förakt.

»Kan inte äta mer! I så fall måste du ha varit glupsk, om det är dig omöjligt att äta upp denna lilla smörgås. Jag vill inte vara enträgen, men jag tycker, att du borde skämmas för att komma med en sådan ursäkt!»

Jag kände djupt orättvisan i hennes ord, men jag fick inte svara. Detta var endast ett prov på hennes sätt att »uppfostra» oss, och om jag hade »svarat», hade jag gjort mig skyldig till en förseelse, som kunnat bli

strängt straffad. Det var så långt ifrån att jag förått mig, att jag tvärtom i vanliga fall knappast hade någon aptit alls till frukost, utan merendels endast låtsade äta. Till följd därav var jag mycket hungrig vid elvarasten, men som vi inte fingo någon lunch på The Hollies, var jag nödsakad att vänta till middagen, som serverades klockan ett, och då var jag vanligtvis riktigt matt av hunger. Hur många gånger hade jag icke undgått miss Percys vaksamhet och smugit mig nedför baktrappan och tiggat en bit bröd eller en varm potatis av den snälla kokerskan! Jag hade till och med mutat husan att köpa skorpor åt mig och lägga dem i min låda, varigenom jag utsatt henne för risken att bli avskedad och mig själv för skam och nesa, ty det var en av de strängaste reglerna i skolan, att ingen flicka fick köpa något i matväg.

Jag antar, att det är omöjligt för varje pensionsföreståndarinna, hur samvetsgrann hon än är, att ägna fyrtio olika elever samma omsorg och omvårdnad, som de skulle komma i åtnjutande av i sina hem. Jag är förvissad om, att mrs Marshall ansåg sig göra allt, som stod i hennes makt, för vår hälsa, och om jag varit uppenbart sjuk eller haft plågor, hade hon säkert varit den personifierade vänligheten; men emellanåt är det så svårt att avgöra, om en flicka verkligen är klen eller endast simulerar för att slippa arbeta, att såvida vi icke klagade över plågor, togs det ingen notis om vårt allmänna hälsotillstånd; så mina bleka kinder och min tilltagande håglöshet ådrogo sig ingen uppmärksamhet. Jag förstod då sanningen av det gamla axiomat »En

sund själ i en sund kropp». Jag ertappade mig med att oroa mig med anledning av småsaker, som inte hade oroat mig på långt när så mycket, om jag endast kunnat förströ mina tankar. När allt kommer omkring, är skolan ens lilla värld, och ett dåligt betyg, en orättvis tillrättavisning eller en osämja med en kamrat kan just då förefalla som ett lika överväldigande bekymmer som något vi sedermera råka ut för här i livet.

Det blev allt värre och värre. Under mina ansträngningar att hålla jämna steg med klassen lade jag mig till med den dumma ovanan att smuggla böcker med mig upp på mitt sovrum, så jag skulle kunna kasta en sista blick på mina läxor, innan jag gick till sängs, och sedan låg jag och repeterade franska verb eller regler i tyska grammatiken för mig själv långt efter det att gasen ute i korridoren blivit släckt. En naturlig följd därav blev, att jag inte kunde sova. Natt efter natt låg jag och kastade mig av och an och vände på kudden för att svalka mitt upphettade huvud, räknade slagen, när klockan slog tolv, och tyckte, att tystnaden i huset blev nästan outhärdlig. Det finns kanske ingenting, som inger en sådan känsla av ensamhet, som att ligga vaken, när andra sova; mörkret i rummet kändes tryckande, det var ohyggligt att slå upp ögonen och icke se omkring mig något annat än mörker, ur vilket min fantasi frambesvor spöklika gestalter, som smögo sig omkring min säng. Om jag vågat, hade jag bett om ett nattljus, men jag visste mycket väl, att en sådan anhållan icke skulle emottagas med välvilja av miss Percy. Ljudet av Cathys lugna, regelbundna andhämtning kom mig att tyc-

ka, att hon var många mil ifrån mig, men jag var inte nog självisk att väcka henne, för att hon skulle trösta mig i mitt elände, och efter att ha kastat mig av och an i flera timmar, somnade jag till sist för att höra morgonklockan ringa, innan jag ännu tyckte mig ha kommit ut ur min första, otäcka dröm.

Jag vaknade en morgon efter en sådan orolig natt som denna och kände mig mycket slö och retlig och oförmögen att uträtta något arbete. Det fanns en tröttsam regel på The Hollies, nämligen att vi, innan vi lämnade våra rum på morgonen, måste taga upp lakan och filter, vika ihop dem var för sig och lägga dem på en stol.

»Det är en dum vana», sade Cathy vresigt för hundra-de gången, i det hon ansträngde sig att få de fyra snibbarna riktigt ihop. »Jag kan inte förstå, varför vi inte lika gärna kunde få vika upp sängkläderna över sänggaveln, såsom vi göra där hemma. De skulle bli lika bra om inte bättre vädrade. Nu ringer det, och jag har inte hunnit få på mig kragen! Skynda rig, Phil — låt mig hjälpa dig med håret! Vi måste flyga, annars komma vi för sent båda två!»

Jag hann absolut inte att göra i ordning min säng. Jag grep lakanen och filtarna, rullade ihop dem i ett bylte och kastade alltsammans på en stol. Jag brydde mig inte ens om att se mig omkring i rummet för att titta efter om det var städat, utan knäppande klänningen, sprang jag genom korridoren och hann nätt och jämt smyga mig in i matsalen efter Cathy, medan mrs Marshall slog upp bibeln för att läsa morgonbönen.

Vi började lektionerna omedelbart efter frukosten.

Hela skolan samlades först i stora klassrummet i och för upprop, och jag hade just slagit mig ner och höll på att ordna mina böcker för att kasta en blick i engelska historien på den tröttsamma Stuartska genealogien. Vi reste oss upp och nego, när miss Percy kom in, och hon böjde på huvudet och önskade oss god morgon i överensstämmelse med etiketten på The Hollies, men i stället för att slå sig ned som vanligt, lade hon några saker, jag inte kunde se, på stolen och kom fram med ännu allvarligare uppsyn än vanligt.

»Philippa Seaton», sade hon högtidligt, »jag vet, att jag länge nog hållit till godo med ditt slarv och din likgiltighet. Sedan en lång tid tillbaka har jag gjort allt för att hjälpa dig att lägga bort många dåliga vanor, men i stället för att se någon förbättring, förefaller det mig, som om du numera tillåte dig bryta mot skolans vanligaste regler. Jag var nyss inne i ditt sovrum. Jag fann dina sängkläder huller om buller på en stol; din nagelborste uppenbarligen oanvänd, din kamm full av hår, på toalettbordet ett par kängor, en toffel och ett skohorn liggande på golvet, under det att den här påsen med bomullsgarn var slängd under din lavoar. Jag är fast besluten att ge dig en riktig läxa, så jag skall fästa alla dessa saker på din rygg, i förhoppning att jag genom att visa din skam för hela skolan måtte hjälpa dig komma i håg att hädanefter vara proprare och ordentligare. Kom hit!»

Jag gick fram till henne i fruktan och bävan. Hon vände sig om mot stolen, på vilken (det hade varit mycket löjligt, om det inte varit så hemskt högtidligt) lågo

min kamm, mina kängor, min toffel, mitt skohorn, och min garnpåse uppstaplade i en tragisk liten hög. Hon fäste dem med säkerhetsnålar vid min klänning, så att jag såg ut som en zigenerska, och befallde mig att återvända till min plats. Uppfylld av förtrytelse, satte jag mig ner. Jag tyckte, att hon inte hade rättighet att behandla mig på detta sätt. Det fanns vissa erkända och rättvisa straff för pliktförsummelse, som jag inte skulle ha upprest mig mot, men att bli gjord till mål-skiva för hela skolans spott och spe stod inte i någon rimlig proportion till min förseelse.

Jag kunde se det roade småleende, varmed Ernestine Salt stötte till sin granne med armbågen, jag visste, hur obarmhärtigt hon sedermera skulle retas med mig, och tanken på att jag måste tillbringa hela morgonen med dessa absurda tingestar dinglande på ryggen, var nästan mer, än jag kunde uthärda. Jag svalde mina tårar så pass, att jag kunde svara: »Här!» när mitt namn ropades upp, och sedan satt jag och försökte låta bli att känna, att varenda flicka i rummet såg på mig.

Så ryckte Cathy sakta i min klänning och stack försiktigt en papperslapp i min hand. Jag lyckades oförmärkt läsa den: »Hon är den förhatligaste varelse, som finns», löd den. »Men fäst dig inte därvid! Låt henne inte tro, att du bryr dig om det!»

Jag knycklade ihop papperslappen och höjde huvudet. När allt kom omkring, så varför skulle jag bry mig om det? Jag hade icke begått någon svår synd, och jag visste, att nästan varenda en av mina kamrater i hemlighet sympatiserade med mig. Jag skulle

visa miss Percy, att hon inte kunde krossa mitt mod, om hon pålade mig aldrig så svåra straff. Vad Ernestine Salt beträffade, så skulle jag trotsa henne, hur mycket hon än hånade mig. Det var otur för mig, att jag den dagen hade min första lektion för miss Percy. Med dessa olycksaliga kängor och saker tryckande sig in i mig, när helst jag försökte luta mig tillbaka, kände jag mig allt utom ödmjuk till sinnes, och jag tror ej, att hon heller var vid sitt allra bästa humör, ehuru hon naturligtvis inte velat erkänna det. Hon sträckte upp Janet för att hon satt kutryggig, gjorde Millicent gråtfärdig och fann till och med fel med Cathys välskrivna uppsats. Vi höllo på med Indiens geografi, en stor karta hängde över svarta tavlan, och under lektionen fingo vi i tur och ordning gå fram och utpeka vissa floder och städer. Jag satt alldeles bakom Ernestine Salt, och när jag reste mig upp för att gå fram och taga pekpinnen, satte hon plötsligt ut foten i samma ögonblick, som jag gick förbi henne. Jag snavade, försökte återfinna jämvikten, grep tag i ställningen med den påföljd, att den jämte svarta tavlan och kartan föll i golvet under ett ohyggligt oväsen.

Det rådde dödstystnad i rummet, när jag reste mig upp. Miss Percy reste upp ställningen och såg sedan på mig, kritvit ända ut i läpparna.

»Vad är meningen med det här, Philippa Seaton?» frågade hon.

»Jag kunde inte hjälpa det», svarade jag en smula vresigt, är jag rädd. »Jag — jag tror, att jag snavade».

»Ingen annan flicka har snavat. Antingen är du oför-

lätligt fumlig, eller också gjorde du det med flit. Jag fruktar högeligen, att det sistnämnda var fallet».

»Ni har inte rättighet att säga något sådant!» utbrast jag trotsigt. »Jag har sagt er, att jag inte kunde rå för det, och om ni inte tror mig, ber jag att få tala med mrs Marshall».

»Du skall alldeles säkert få tala med mrs Marshall, när hon blir ledig», svarade miss Percy. »Men jag ämnar inte avbryta lektionen för din skull. Du får stå borta vid dörren med den avbrutna pekpinnen i handen, tills timmen är över!»

Jag tror inte att miss Percy kände sig riktigt lycklig i detta ögonblick, men jag är förvissad om att hon inte var så olycklig som jag. Jag visste mycket väl, att det varit oräddt av mig att svara så ohöfvligt, och känslan av min egen felaktighet i förening med min vrede gjorde det mycket svårt för mig att stå där, en målskiva för allas blickar. Mitt huvud värkte ohyggligt, varje minut föreföll mig lång som en timme; jag pressade ihop min darrande händer och försökte hålla blicken riktad på klockan över eldstaden, men helt plötsligt tycktes siffrorna på urtavlan bli hopgyttrade, rummet började snurra runt, jag hörde liksoin på långt avstånd, hur miss Percy frågade mig något, och sedan blev det mörkt omkring mig.

När jag återkom till medvetande, låg jag på soffan i biblioteket. Mrs Marshall stod lutad över mig och baddade mina tinningar med eau-de-cologne, och miss Buller fläktade mig med ett palmblad.

»Känner du dig bättre nu, mitt barn?» frågade mrs

Marshall ängsligt. »Nej, ligg stilla! Drick det här och lägg dig ner igen!»

»Vad har hänt?» frågade jag. »Och hur har jag kommit hit?»

»Du svimmade inne i klassrummet, men du får inte tala om det nu. Vila dig nu en stund, så hämtar miss Buller litet buljong åt dig».

»Nej, tack, jag vill inte ha någonting!» sade jag och satte mig upp litet, men jag kände mig så yr och besynnerlig i huvudet, att jag med nöje åter sjönk ner mot kuddarna.

»Det blir nog bäst, att vi hjälpa dig till sängs», sade mrs Marshall, varpå hon tillade med sänkt röst till miss Buller: »Om hon inte är bättre till kvällen, skickar jag efter doktorn».

Jag var inte bättre till kvällen; mina händer brände som eld, och jag var så yr i huvudet, att jag knappast kände igen de många människor, som kommo och gingo i mitt rum. Jag visste, att när jag bad om vatten, var miss Buller alltid till hands, och jag tyckte mig en gång höra Cathy stå och snyfta dämpat bakom sänggardinen, och jag är säker på att mrs Marshall inte lämnade mig på hela natten.

»Det är ett tydligt fall av nedbrutna nerver, förorsakade av överansträngning», hörde jag doktorn säga. »Hon måste ha tyst och lugnt omkring sig. Jag kommer tillbaka i morgon».

Det blev ej några fler lektioner för mig den terminen. Så fort jag var nog stark att resa, tog tant Agatha mig

med till Brighton på fjorton dagar, och där kryade jag snart till mig helt och hållet.

Jag tror, att denna episod jämte något, som doktorn sagt henne, måtte ha föranlett mrs Marshall att lätta litet på reglerna och arbetet. Hon var en förståndig, samvetsgrann kvinna, alltid redo att antaga nya åsikter, om hon ansåg dem bättre än de gamla. När jag kom tillbaka till skolan vid nästa termins början, fann jag, att schemat var helt och hållet ändrat. Arbetstimmarna voro betydligt avkortade, och i stället för de dumma promenaderna på landsvägen företogo vi dagligen strövtåg i skogen. Miss Percy hade försvunnit helt hemlighetsfullt, och i hennes ställe fingo vi en lärarinna, som var road av naturhistoria och uppmuntrade oss att samla stenar, blad och blommor och förklarade dem med en sådan entusiasm, att inte ens den allra trögaste flicka kunde undgå att bli intresserad.

X.

En utflykt och ett äventyr.

De ändrade förhållandena på The Hollies i förening med mitt långa jullov, hade helt och hållet återgivit mig min vanliga hälsa och mina goda livsandar, och jag fann snart, att jag mycket väl kunde följa med i klassen. Nu när det var slut med miss Percys ständiga gnat, kände jag mig som en helt annan flicka och började åter njuta av livet i skolan. Miss Hope, vår nya lärarinna, var en av dessa glada, soliga naturer, som tyckas kunna draga fram allt det bästa hos dem, de ha omkring sig. Hon hade inte många regler, utan satte sin lit till vår hederskänsla och vårt goda förstånd, och vi besvarade hennes vänlighet så väl, att det snart rådde en helt annan ton i klassen, ty tanken på att vi möjligen kunde göra henne bedrövad, avhöll oss vida mer från allt orätt än vad miss Percys alla hotelser och straff förmått göra. Hon hade ej några favoriter, men jag tror, att Cathy och jag, som voro mest intresserade av botanik och naturhistoria, hennes speciella ämnen, kommo i åtnjutande av en extra andel av hennes tillgivenhet, och jag vet alldeles säkert, att vi två dyrkade henne så, som endast skolflickor kunna dyrka.

När sommaren inbröt med långa, ljusa dagar, före-

togo vi ofta små utflykter. Dessa lördagsutfärder emot-sågo vi under hela veckan, och vi återvände från dem med sådana röda kinder och strykande aptit, att jag tror, att brs Marshall kände sig synnerligen belåten med sina nya förordningar. Vi betraktade det alla såsom ett utmärkt uppslag, när hon föreslog en utflykt i stället för den vanliga tama trädgårdsfest, med vilken vi brukat fira hennes födelsedag den första juni.

»Det kommer att bli en riktig picknick för vuxna», sade Janet. »Inte bara en promenad och skorpor och mjölk. Det blir fem vagnar, och vi åka ända till Redburn och dricka te på en bondgård».

»Där finns det en härlig liten skog», sade Cathy, »där skogsliljor växa. Miss Hope säger, att hon tror, att de stå i blom just nu. Det blir förtjusande!»

»Mrs Thompon på farmen bakar de läckraste spettekakor», inföll Millicent. »Det vet jag, ty jag var där en gång när mamma bjöd sina söndagsskolebarn dit, och kakorna voro deliciösa. Man äter dem varma, just som de tagas ut ur ugnen, med honung på!»

»Jag hoppas, att det blir vackert väder i morgon», sade jag. »Jag antar, att vi få fara en annan dag, om det regnar i morgon, men en sak förefaller aldrig riktigt densamma, om den blir uppskjuten».

»Vackert väder? Naturligtvis blir det vackert!» sade Janet. »Himmelen är så klar, den gärna kan bli, det är nymåne, boskapen betar uppför sluttningen, nejlikorna ha slagit ut vid grinden, miss Buller har lagt sitt hår i lockar, myggorna bitas ohyggligt, så att om du

kan förutsäga regn efter det, Philippa, förstår du dig inte på klimatet här i England, det är allt, jag kan säga!»

»Jag förutsäger aldrig någonting, förrän jag vet», svarade jag skrattande. »Men jag tycker, att efter en sådan massa goda omen kan vädret för skams skull inte gärna bereda oss en missräkning, ehuru jag, när allt kommer omkring, inte kan ge det engelska klimatet något vidare vackert betyg».

Janet hade rätt, ty den första juni blev en härlig dag, klar och strålande, med en frisk vind från havet. På slaget halv två körde vagnarna fram, och vi klättrade upp i dem, varvid Cathy och jag lyckades komma i besittning av de eftersträvade platserna närmast vår kära miss Hope. Det var en åtta (eng.) mil lång åktur genom det vackraste sceneri.

Redburn visade sig vara en gammaldags liten by, belägen i en sänka, där den låg skyddad mot den kalla vind, som om vintern blåste från bergen. Vi åkte genom dess branta, med kullersten belagda gator, gjorde ett kort uppehåll vid kyrkan och fortsatte sedan över bergssluttningen, tills vi slutligen stannade vid Ingledew Granges farm, där mrs Thompson, farmarens hustru, i en nätt bomullsklänning och ett snö vitt förkläde tog emot oss med många småleenden och välkomnande ord.

»Jag gläder mig för er skull åt att det blivit ett sådant vackert väder», sade hon. »Ni äro nog trötta efter er långa åktur och mer än redo att dricka te. Det dröjer inte många minuter, förrän det är färdigt, men om ni ha lust att se er om i trädgården, medan jag tar kakorna ur ugnen, kunna ni gå, vart ni vill».

Vi höllo med henne om att den friska luften givit oss god aptit, och hon skyndade till sina förberedelser, medan vi strövade omkring i den vackra, gamla trädgården, där junirosorna hängde ned över den lantliga veranden och påfåglarna på gräsplanen bredde ut sina brokiga stjärtfjädrar i solskenet.

Vi drucko te vid långa bord inne i köket, vars tak var försett med av ålder svärtade bjälkar, under det att stengolvet var bestrött med sand. Allt var så fint och propert, som ständig skurning och gnidning kunde göra det; ekmöblerna glänste, på den gamla buffén stod en massa gammalt blått porslin, under det att väggarna pryddes av blankskurade kopparkastraller och tennpjäser.

Millicent hade verkligen inte sagt för mycket om karkorna, de färska, stora bruna äggen eller den härliga honungen, det goda bruna brödet eller den läckra, tjocka grädden, som mrs Marshall hällde i våra tekoppar. Det var en riktigt hederlig tebjudning i den gamla goda stilen, och vi åto med så god aptit, att jag tror, att till och med mrs Thompson kände sig övertygad om, att det smakade oss utmärkt. Sedan skingrades vi i små grupper, som strövade omkring på fälten eller i den vackra, skuggiga skogen vid foten av kullen.

»Liljor?» sade mrs Thompson till svar på våra ivriga frågor. »Ja, sådana finns det gott om därnere. Här i trakten kalla vi den för »snöbollar». Om ni ha lust, kunna ni plocka sådana, tills ni bli trötta».

»Kom med, Phil!» utbrast Cathy, varpå vi kilade i väg till den lilla bäcken, som rann genom gladet och

på ömse sidor om vilken det växte liljor i en sådan ymnighet, att luften tycktes vara uppfylld av deras härliga doft. Vi sprungo omkring, nästan utom oss av förtjusning, begravnade näsorna i de doftande blommorna och plockade massor av dem.

»Äro de inte härliga?» sade jag.

»Helt enkelt fulländade!» sade Cathy.

»Jag skulle vilja insupa lukten av dem alla!» sade Janet, som jämte några andra flickor följde med oss.

»Fjärde klassen kommer nedför backen», sade Ernestine. »Men de böra raska på, ty i annat fall finns det ingenting kvar åt dem!»

»Det finns mycket kvar på andra sidan vattnet», sade jag, »om vi endast kunde komma över det. Jag skulle vilja plocka några riktigt vackra blommor åt mrs Marshall».

Och jag kastade en tveksam blick på en trädstam, som låg tvärs över bäcken och tjänstgjorde såsom ett slags spång. Man hade gjort ett försök till något slags ledstång, ty över den gungade en lång stör, som med rep var fastbunden vid träd på ömse sidor, men den var så ostadig, att man nätt och jämt vågade stödja sig mot den, när man gick över.

»Den ser inte alls stadig ut», förklarade Janet. »Inte få ni se mig gå över på den, om det så gällde de vackraste blommor i världen!»

»Jag tror, att jag vågar försöket», sade jag. »Liljorna på den sidan tyckas vara så mycket vackrare. Men skaka inte stören, medan jag går över — den ser så ostadig ut!»

Det var inte lätt att få ett säkert fotfäste på den runda

trädstammen, och den svängande ledstången var det mest osäkra stöd, när jag klev ut på spången. Jag förflyttade mig mycket försiktigt, steg för steg, och försökte låta bli att tänka på vattnet, som rusade fram under mig.

»Mycket bra! Verkligen mycket bra!» ropade Cathy från strandbanken.

»Gör dig ingen brådska! Håll dig lugn. Du är halvvägs över», ropade Janet.

»Det ser så lätt ut, att jag också kommer över», sade Ernestine. Hon grep tag i ledstången, liksom för att följa efter mig, men den plötsliga beröringen av det ostadiga stödet blev för mycket för min osäkra jämvikt — stången kom i häftig gungning, jag halkade och föll skrikande ned i strömmen. Till all lycka var den varken djup eller strid, men till och med en fot vatten är tillräcklig att bli våt, och jag såg hemsk ut, när jag kravlat mig tillbaka upp på land.

»Alltsammans är ditt fel, Ernestine!» utbrast jag i vredesmod. »Jag bad er att inte ruska i ledstången, och du visste, att jag skulle förlora jämvikten!»

»Du är den gemenaste flicka i världen, Ernestine Salt!» förklarade Cathy med av vrede blossande kinder, i det hon försökte vrida vattnet ur mina genomvåta kjo-lar. »Tala aldrig mer till mig — jag vill aldrig mer bli god vän med dig!»

»Du gjorde det med flit!» började Janet. »Jag vet, att du gjorde det! Du försöker alltid dina små kitsligheter mot Philippa, när du tror, att du kan göra det, utan att bli fast!»

»Den plötsliga beröringen av det ostadiga stödet blev för
mycket för min osäkra jämvikt».

»Du behöver inte tro, att du får stanna här med oss!» sade Blanche Greenwood med hetta. »Ty vi vilja inte ha dig! Vi ha inte bett dig komma med, så du kan gå din väg!»

»Jag har verkligen ingen som helst önskan att stanna hos er», svarade Ernestine i lika häftig ton. »Jag är inte alls angelägen om ert sällskap. Jag har plockat så många liljor, jag vill ha, så ni få gärna ta dem, som finns kvar, så vitt mig angår, om det är därför ni vilja bli av med mig!»

Därmed tog hon sina blommor och avlägsnade sig åt motsatt håll till det, varifrån vi kommit, på en smal gångstig, som ledde till heden bortom skogen.

»Du är förskräckligt våt, Philippa! Dina kängor äro fulla med vatten! Vad skall mrs Marshall säga!» sade Cathy, när vi skyndade tillbaka till bondgården, för att jag skulle bli torr.

Till min lättnad fanns varken mrs Marshall eller någon lärarinna där. I likhet med oss tillbragte även de den vackra eftermiddagen ute i det fria.

»Bevara mig väl! Vem hade kunnat tänka sig, att ni skulle ramla i den där lilla bäcken?» sade mrs Thompson i bestört ton, då jag i mina vita kjolar kom promenerande in i köket. »Vi måste ta av lilla fröken de där våta kläderna. Ni får låna litet av min Lizzies kläder, medan era egna torka vid elden!»

Lizzies kjol var alldeles för kort för mig och hennes skor lika mycket för stora och rymliga, och hennes hemstickade strumpor voro mycket varma och otrevliga, men under för handen varande omständigheter var jag

tacksam för vad som helst, och jag tror, att jag tagit emot ett par träskor, om man erbjudit mig sådana.

»När allt kommer omkring, Cathy, hinna vi ta en promenad», sade jag. »Klockan kan inte vara mycket ännu och vi fara inte hem förrän klockan sex. Låt oss följa den där gångstigen, som leder uppför sluttningen».

»Nej, gå inte åt det hållet!» ropade mrs Thompson, som råkade höra mig säga detta, just då vi gingo ut. »Det finns en tjur däruppe — den anfaller emellanåt folk! Jag trodde, att ni varit med de andra, då jag varnade dem för det. Håll er på våra ägor, så äro ni trygga, men ströva inte omkring för långt!»

»Bra!» sade Cathy. »Vi gå i alla fall tillbaka till skogsdungen efter mera liljor, om det finns några kvar».

Vi gingo långsamt nedför vägen, plockade litet violer och letade, fastän utan framgång, efter fågelbon i häckarna. Flickorna hade allesammans försvunnit från den öppna platsen, och Cathy och jag flanerade långsamt ned till spången för att kasta en blick på skådeplatsen för mitt missöde.

»Titta så ranglig stången är», sade jag, i det jag stötte till den, så att den kom i gungning. »Och så fort Ernestine grep tag i den — o, Cathy, jag har inte förrän nu kommit att tänka på Ernestine! Kommer du inte ihåg, att hon gick uppför den där gångstigen? Hon vet inte heller av tjuren däruppe, och hon är alldeles ensam!»

»Låt oss springa efter henne», sade Cathy. »Kanske hon inte gått så långt, så att vi hinna varna henne!»

»Fort! Fort!» utbrast jag. »Mrs Thompson sade, att tjuren är så ilsken! O, vi måste hejda henne!»

Vi sprungo så fort mina klumpiga kängor tilläto på den smala stigen genom skogen och över stättan in på ängen, i det vi ropade: »Ernestine!» Men vi hörde ej något svar. När vi slutligen klättrat över muren, befunno vi oss ute på den öppna heden.

»O, titta! Titta!» utbrast Cathy och grep mig i armen.
»Där är den!»

Och medan hon talade, pekade hon mot toppen av en liten kulle, där, avtecknande sig mot den blåa himmeln, syntes en väldig svart tjur, som otåligt skrapade i marken och slängde huvudet med de väldiga hornen av och an, liksom för att varna var och en för att beträda hans domän. Strax nedanför oss bland ljungen och ormbunkarna kunde vi urskilja Ernestines blå klänning och de fladdrande röda banden i hennes hatt. Hon gick mycket långsamt, lutade sig ned då och då för att plocka en blomma, eller stannade för att beundra sceneriet; hon var uppenbarligen alldeles omedveten om det väldiga odjuret, som betade på sluttningen ovanför henne. Vi ropade, men vinden låg åt motsatt håll och hon hörde oss ej.

»Vi måste rädda henne, Cathy!» utbrast jag. »Kanske tjuren inte ser oss. Låt oss följa försiktigt efter henne och be henne vända om, innan det är för sent!»

Men tjuren hade redan sett henne, och med ett dämpat bölande förflyttade den sig nedför sluttningen. Till sist hörde Ernestine den och vände sig om. I första ögonblicket stod hon som förlamad av fruktan, så uppgav hon ett skri, slängde ifrån sig blommorna och sprang så fort hon orkade tillbaka till stättan över muren.

»Stanna! Stanna! Spring inte! Då följer den säkert efter dig!» ropade Cathy, men även om Ernestine hört henne, betvivlar jag, att hon hade haft tillräcklig självbehärskning att sakta farten. Det var för sent, ty med ett ursinnigt bölande rusade det stora djuret efter henne nedför sluttningen. Det tycktes vara omöjligt för henne att hinna fram till muren. Jag hade endast ett ögonblick på mig att rädda henne, men jag hade läst i böcker, att en tjur alltid anfaller blint, och blixtn snabbt drog jag av mig jackan och sprang fram.

»Spring, Ernestine! Spring!» ropade jag. »Spring, Cathy! Stättan! Stättan!»

Den hade nästan hunnit fatt henne, men just då den sänkte huvudet till anfall, slängde jag min kapp över dess horn, och begagnande mig av de få sekunders uppskov, jag vunnit, sprang jag efter de andra fram till stättan.

Hur jag kravlade mig över den, vet jag inte; jag vet endast, att jag ramlade ned på Cathy och Ernestine. Vi lågo där alla tre några sekunder halvdöda av skrämsel, inbillande oss, att tjuren skulle hoppa över stenmuren, men den var för hög och stättan för brant, och ehuru vi kunde höra den några fot ifrån oss, kunde den inte klara hindret.

»Låt oss gå härifrån!» utbrast Ernestine. »O, det är förskräckligt att tänka sig, att det där förskräckliga djuret alltjämt är så nära oss!»

Hon gjorde ett försök att resa sig upp, men sjönk stönande ner igen och slog händerna för ansiktet.

»Jag kan inte gå!» stönade hon. »Jag har vrickat foten.

Gå, flickor, och lämna mig! Om jag måste dö, så måste jag!»

»Såna dumheter!» sade Cathy. »Du kommer inte att dö ännu! Jag gissar, att du ådrog dig en sensträckning i foten, när du föll. Du är alldeles trygg här, ty tjuren kan inte hoppa över en sex fot hög mur eller klättra över stättan. Vi skola gå och hämta hjälp — mr Thompson och en av hans män få komma och bära dig tillbaka till farmen».

»Gå du, Cathy, så stannar jag hos Ernestine», sade jag. »Hon skulle känna sig förskräckligt rädd, om hon bleve lämnad ensam med tjuren så nära, ehuru den inte kan komma åt oss nu. Om du springer hela vägen, kan du snart vara tillbaka med hjälp».

Cathy avlägsnade sig springande, och vi följde henne med blicken, tills hon försvann ur sikte i skogen nedanför.

Då vände jag mig om mot Ernestine, som alltjämt satt, där hon fallit, blek ända ut i läpparna och darrande i hela kroppen.

»Jag är rädd för att din fot gör mycket ont», sade jag. »Låt mig taga av dig kängan och badna foten med vatten».

Jag blev tvungen att skära av kängsnöret och skära upp strumpan med min pennkniv, ty vristen var så svullen, att hon knappast tålde vid att man rörde den. Jag doppade min näsduk i en liten pöl och band den om foten så försiktigt jag kunde.

»Gråt intel» sade jag. »Hjälpen är snart här, och du

kan ligga i vagnen under hela hemfärden. Gör det mycket ont?»

»Det gör ont, men det är inte därför, jag gråter!» snyftade Ernestine. »Du har räddat mitt liv, Philippa, och — jag har varit gement elak mot dig, ända sedan du började skolan. Det var min avsikt i dag att ruska på den där ledstången, så att du skulle ramla i! Det var inte alls någon olyckshändelse!»

Jag strök ömt hennes hand.

»Jag tror inte, att du skulle göra om det igen», sade jag. »Ah, tjuren kan inte göra oss något. Låt oss inte tala mer därom. Jag vill lägga ett nytt bandage på din fot».

»Men jag vill tala om det!» sade hon. »Jag har varit riktigt tarvlig. Hädanefter skall jag vara annorlunda, om du vill vara vän med mig. Vill du det?»

»Ja, naturligtvis vill jag det!» svarade jag hjärtligt, och så slog jag armarna om hennes hals och kysste henne.

Snart anlände mr Thompson med ett par starka drängar, och de buro min stönande stackars skolkamrat tillbaka till farmen, där mrs Marshall väntade på oss, uppfylld av förfäran över vad som hänt. Det blev en plågsam hemfärd för Ernestine, och det dröjde många veckor innan hon fick tillåtelse att gå eller vara med om några lekar. Jag tror, att jag kunde göra de enformiga timmar, hon måste tillbringa på soffan, litet trevligare för henne, och hon var mig mycket tacksam för det.

»Nej, låt bli!» sade jag, när hon försökte stamma fram några tacksägelser. »Vi ha glömt allt det där gamla.

Det tjänar ingenting till att komma ihåg, vad som en gång hänt! Vi skola börja om från början, och vi skola alla bereda dig ett hjärtligt välkomnande, när du åter kan börja i skolan».

Och sålunda hade mitt sista bekymmer på The Hollies försvunnit, ty miss Percys stränga disciplin hade efterträtts av miss Hopes milda regemente, och Ernestine Salt, som utgjort stormelementet i min klass, räknade jag numera bland mina vänner.

XI.

Åter på Marshlands.

Jag hade så många besök att avlägga hos skilda vänner och släktingar till min far, som hyste ett vänligt intresse för mig, att jag inte förrän följande påsk kunde antaga mrs Winstanleys ofta upprejade inbjudan att tillbringa ferierna på Marshlands. Så välbekant den lilla stationen föreföll, då Cathy och jag plockade ner våra grejor på perrongen i Everton! Till och med stationskarlen kände mig och hälsade mig välkommen med ett vänligt grin, och när vi åkte hem, föreföll vartenda hus och träd mig som en gammal vän.

»Ja, lilla fröken honungsfågel, du har vuxit, så att man knappast känner igen dig!» sade squiren. »De gråa ponnyn står alljämt till ditt förfogande, och här finns ett näpet litet forellspö, som vi snart skola lära dig att använda. Jag försäkrar, att vi skola göra dig till en liten sportkvinna!»

Mrs Winstanley tog emot mig lika hjärtligt, som om jag varit Cathy.

»Jag längtar efter att få se dina naturanteckningar», sade hon. »Du måtte ha gjort många tillägg, sedan vi träffades senast. Narcisserna ha slagit ut på Wyngatesängarna, hökarna bygga sina reden i skogen vid

Carnton Fell, och jag har funnit ruinerna av ett gammalt offeraltare, så vi få mycket att göra».

Det var ofantligt roligt att återse alla de kära gamla platserna. Det rosenträd, som jag planterat invid Edwards berså, hade blivit en riktigt stor buske, de livliga pudelvalparna hade blivit stadgade, väluppfostrade hundar, som med ogillande ögon åsågo de många upptägen av en liten Skyeterrier, den allra senaste favoriten. Cathy hade fått en ny ponny, en vacker liten kastanjebrun krabat, som hette Selim och som gick i par med Lady framför den nya vagnen, och klippträdgården, som vi anlagt, såg ut på det mest tillfredsställande sätt.

Gossarna voro mycket förändrade. Edward var mycket lång och hade börjat tala i begrundande ton om Oxford. Han talade alltjämt litet släpigt och var mycket noga ifråga om kläder, men han intresserade sig ivrigt för politiken och hyste socialistiska åsikter, som han och squiren råkade i livliga meningsutbyten om.

Dick hade blivit riktigt artig — åtminstone i jämförelse med förr — och erbjöd sig att lära mig golf, men vi hade så mycket annat att göra, att jag aldrig fick tid därtill.

George hade bakom sig det stadium, då han gick med vita möss i fickan, och talade nu mest om cricket; han gick alltjämt i skolan, men han skulle snart in i sjökrigsskolan. Alla tre voro lika glada och travliga som förr och skrattade ännu, när vi talade om skälet med inbrottstjuven.

Det var vackert på Marshlands nu under våren. Körsbärsträden stodo i blom, skogarna hade den svagaste

färgskiftning av späd grönska, och vi hittade violer vid varje bäck. Det var i början av april, och de avlägsna bergstopparna hade mössor av snö, under det att luften var så pass kylig, att det var angenämt att gå fort.

Dagarna räckte inte ens till hälften till utförandet av alla våra planer. Mr Winstanley hade uppfyllt sitt löfte att lära mig fiska, och jag var flitig, men jag fruktar, att jag inte var någon skicklig fiskare, ty jag bidrog med mycket få foreller, under det att gossarna tycktes fånga dem med största lätthet.

»Jag är rädd för att man födes till fiskare, liksom man födes till skald», suckade jag, när jag såg Dick välja en ny fluga och fånga en forell på den plats, där jag själv hållit på en halvtimme, utan att få någonting.

»Åh, det beror på övning!» sade Dick. »Du lär dig det nog i sinom tid. Men det går ganska långsamt, och jag själv blir ganska förargad ibland, när jag inte kan få något napp, och då känner jag god lust att hålla med d:r Johnsson om, att fiskare är 'en mask i ena ändan och en idiot i den andra'. Den gamla gossen kände till livet! Jag skall säga dig en sak — om guvernören inte har något däremot, skola vi laga, att han en dag tar oss med över till Craigdale, så hyra vi en båt och försöka oss på havsfiske. Jag gissar, att du klarar dig bättre med flundrorna och torsken».

Den godmodige mr Winstanley visade sig vara mer än villig, så en solig morgon packade vi in oss i två vagnar och företogo den nio mil långa åturen till det lilla fiskläget, som var vår närmaste punkt vid havet. Craigdale tycktes endast vara en handfull vitrappade

stugor mitt i ett sandigt marskland. Vi lämnade åkdonnen i förvar på ett litet värdshus, kallat »Sjöjungfruns Vapen». Den korpulenta, livliga värdinnan lovade att bjuda oss på det bästa, hon kunde skaffa på så kort tid, och om en stund dukade hon fram ett fat med skinka och ägg jämte brunt bröd och Cumberlands gräddost, alltsammans saker som vi läto oss väl smaka. Vi ras-kade emellertid på med vår lunch, ty vi voro angelä-gna om att följa med den båt, som låg och väntade på oss nere vid bryggan, där en fryntlig gammal fiskare höll sig redo med sina grejor. Sällsamt nog var det för-sta gången jag någonsin befunnit mig i en roddbåt. Ehuru jag i sällskap med tant Agatha och mina kusiner avlagt flera besök vid kusten, hade vi vanligtvis hållit oss till piren och promenaden och aldrig vågat oss ut på sjön annat än ombord på en ångbåt. Det var för mig något förtjusande nytt att befinna mig så nära vågorna, att jag kunde sticka ned händerna i dem.

Vi rodde ut i viken en bit och kastade sedan ankar, enär vår båtkarl försäkrade, att det var en bra plats, så att vi skulle få många napp. Det började blåsa på, och de vita kammarna på avlägsna vågor sågo ut som sjö-hästar, som jagade varandra; tidvattnet strömmade has-tigt in och vårt båt kastades av och an som en kork.

»Är det inte härligt?» sade George. »Jag tycker om att gunga så här! Jag tänker bli sjöman, när jag blir stor — det finns ingenting, som går upp mot ett liv på 'böljan blå'. Hallå, Phil! Du ser inte ut, som om du hade roligt. Titta på henne, mater! Hon ser ut som en kokt morot i ansiktet!»

Jag hade alldeles säkert inte roligt, ty den ohyggliga gungningen hade hos mig framkallat det illamående, som fransmännen kalla »mal de mer», och jag kunde endast flämta fram en bön att bli förd i land.

»Bevara mig väl! Inte kunde jag tänka mig, att hon skulle bli sjösjuk av så litet!» sade squiren, vars egna barn voro duktiga sjömän. »Hala in revarna, så ro vi tillbaka till bryggan och sätta henne i land. Hon får roa sig själv på stranden så gott hon kan!»

»Du kommer aldrig att bli en duktig fiskarflicka!» sade Dick skrattande, i det han hjälpte mig upp på den lilla bryggan. »Jag lovade, att du skulle fånga minst tio flundror i eftermiddag, och då uppger du försöket, innan du haft ett enda napp!»

»Jag bryr mig inte om ifall jag aldrig mer får se en fisk!» sade jag. »Du får gärna ta min andel därav och äta upp den också, om du har lust. Jag känner mig endast alltför glad över att åter befinna mig på terra firma, och jag skulle inte vilja stanna i det där gungande nötskalet längre, om du också erbjöde mig fem pund för varenda fisk, jag fångade».

Men ehuru jag misslyckats så snöpligt med mina försök att fiska, redde jag mig bättre i fråga om att rida. Emellanåt redo Cathy och jag ut på Selim och Lady i sällskap med squiren eller en av gossarna på Captain, och då tyckte jag, att ingenting kunde jämföras med en ridtur över heden, med hundarna springande efter oss och de skrikande fiskmåsarne långt framför oss. Det var förtjusande att känna ponnyns rörelser under sig, medan man hastigt ilade fram, och jag gjor-

de sådana framsteg, att mr Winstanley förklarade, att han till sist skulle göra mig till en duktig ryttarinna och att jag skulle följa efter jakthundarna nästa gång jag kom dit under jaktrittssäsongen.

Men av alla våra utflykter tyckte jag nog bäst om promenaderna. Att ströva omkring i skog och mark och leta efter fågelbon eller vilda blommor beredde mig alltid det största nöje. Då Cathy fick höra, att jag aldrig förr plockat vilda narcisser, föreslog hon en morgon, att vi skulle gå till Wyngates, där de växte i sådan ymnighet, att de sumpiga ängarna voro alldeles översålade med dem. Med våra korgar på armarna och den nya Skyeterriern som sällskap begåvo vi oss alltså i väg och kommo slutligen fram till den öppna plats, där narcisserna växte. Ängen hade mycket väl kunnat kallas »fältet av guldkläde», ty narcisserna växte i en sådan slösande ymnighet, att man kunnat plocka i en hel vecka, utan att behöva sluta. Jag fyllde med oändlig tillfredsställelse min korg och slog mig sedan ned på en trädstubbe för att vänta på Cathy, som trodde sig ha upptäckt någon ny snigelart i bäcken.

»Vad är det för ett hus däruppe?» frågade jag och pekade ut en grå gammal Tudorbyggning, som stod på ena sidan av klippan och över dalen blickade ut mot havet.

»Åh, det är Wyngates», sade Cathy, i det hon kom tillbaka med händerna fulla med skatter. »Det är ett sådant förtjusande gammalt ställe! Vill du gå dit och bese det? Ingen bor där numera, och jag känner den, som

ser till det. Jag tycker, att det är så roligt att utforska ett obebott hus!»

Jag hade aldrig förr gått igenom ett obebott hus, så jag gick med ens in på hennes förslag, och vi knogade uppför backen till en liten järngrind. Genom den kommo vi in i en gammaldags trädgård, vars make jag aldrig kunnat föreställa mig. De höga idegranshäckarna voro klippta alldeles jämna med här och var ett litet fönster, så att det avlägsna landskapet genom dem framträdde som en tavla i en ram. I båda ändarna voro träden klippta i sällsamma former — påfåglar med utbredda stjärtfjädrar, trekantiga hattar eller lejon på bakbenen — alltsammans en smula förvildat och ovårdat men mycket pittoreskt. Där fanns en lång, stenbelagd terrass med lejonpädder, som sköto upp mellan stennarna, och rosor som i slösande ymnighet klättrade över balustraden, under det att en kort stentrappa ledde ned till damernas promenad.

Mitt i trädgården stod ett gammalt solur, försett med en inskription. Vi gnodo bort mossan, som betäckte de nötta bokstäverna och stavade oss till orden: Nescis + Qua + Hora + Vigila. Just då kunde vi inte tillräckligt mycket latin att tyda dessa ord, men jag har sedermera fått lära mig, att de betyda: »Du vet icke vid vilken timme! Vaka!»

»Om jag finge välja vilken plats i världen jag ville, tror jag, att jag skulle vilja komma hit för att bo här», sade jag med en liten suck av belåtenhet, då jag såg mig omkring.

Cathy smålog.

»Vi gnedo bort mossan, som betäckte de nötta bokstäverna
och stavade oss till orden Nescis + Qua + Hora +
Vigila».

»Du har inte sett huset ännu», sade hon. »Du skulle inte kunna bo i en trädgård».

»Jag skulle tycka om det», svarade jag. »Jag skulle hellre vilja ha en stuga med en vacker trädgård än ett palats utan någon sådan. Jag tycker, att det är så mycket trevligare utomhus än inomhus. Det beror kanske på min uppfostran. I San Carlos vistades vi merendels på verandan och terrassen».

Huset visade sig vara en egendomlig gammal herrgårdsbyggnad. Cathy bad gumman i grindstugan om nycklarna, och vi strövade omkring i de boaserade rummen och beundrade de svärtade takbjälkarna av ek och de förtjusande, hemtrevliga vråarna vid eldstäderna.

»Så storartade de skulle ta sig ut, fulla med brinnande kubbar!» sade Cathy. »Dessa gamla väggar skulle prydas av girlander av ek och mistel. Det vore rätta platsen för en julbjudning».

Ett rum i synnerhet fascinerade mig. Det var en liten kammare alldeles ovanför verandan med ett stort fönster, varifrån man hade utsikt över trädgården så långt blicken nådde. Eldstaden var rikt sirad med vapensköldar, men över den hängde en liten oljemålning, ett porträtt av en skrattande flicka med spetsrysch och blommig klänning och håret nedfallande i lösa lockar över hals och axlar. Porträttet var så levande, att jag i första ögonblicket nästan väntade, att de åtskilda läpparna skulle tala, under det att de klara ögonen tycktes blicka ut ur det, som om de följde mig i rummet. I högra hörnet stod skrivet namnet: »Philippa Lovell».

»Vem hon är?» sade Cathy till svar på mina ivriga

frågor. »Jo, Lovells tillhörde en mycket gammal familj, som bodde här under inbördeskrigen. Hennes far kämpade för kungen, men hennes enda bror hade tagit parti för Cromwell och parlamentet. De möttes i slaget vid Naseby, där båda kämpade tappert och båda föllo. Så flickan var den sista av sin ätt. Hon blev Karl II:s myndling, och han gifte bort henne med en av sina gunstlingar, som inte brydde sig om något annat än hennes pengar och egendomar. Hon kände sig olycklig vid hovet i London, och till sist fick hon tillåtelse att återvända till Cumberland. Men det var för sent, ty hon kom hem endast för att dö. Du kan se hennes gravvård i kyrkan, närmast intill faderns och broderns. Familjen Lovells vapensköld hänger över dem alla tre och orden: Sic transit gloria mundi».

Detta var således min lilla namnes historia. Hennes småleende hade i sanning snart förvandlats till tårar, och mycket sorgsna ögon måtte ha blickat ut genom de blyinfattade fönsterrutorna mot det avlägsna havei. Det föreföll mig, som om rummet ännu varit bebott av hennes minne, och jag stängde nästan vördnadsfullt dörren, då jag avlägsnade mig.

XII.

Ignacia.

Min långa skilsmässa från min far närmade sig äntligen sitt slut. Han talade förhoppningsfullt om att återvända till England och uppgav till och med namnet på den ångare, med vilken han ämnade företaga överresan. »Jag undrar just, om jag kommer att finna min lilla flicka mycket förändrad?» skrev han. »Längre, naturligtvis och, hoppas jag, förståndigare, men i själ och hjärta alldeles likadan som då hon lämnade mig, och med en lika öm vrå för sin stackars gamla pappa».

Jag gjorde upp så många planer till min fars återkomst. Alla mina bästa skisser och samlingar ställdes upp för hans räkning, och jag knogade ivrigt med min musik, så att han inte skulle känna sig besviken. Jag tänkte på hur jag skulle göra honom bekant med Cathy, och hur mycket han skulle beundra henne och hur vi under ferierna kanske skulle vistas någonstans i närheten av Marshlands, så att han skulle få vara tillsammans med alla medlemmar av familjen Winstanley. Jag föreställde mig, hur han skulle komma till vår avslutningsfest vid midsommar och hur stolt och lycklig jag då skulle känna mig. Då brukade flickornas föräldrar

och vänner vara inbjudna, och när jag åsett de varma hälsningarna mellan andra, hade det ofta förefallit mig hårt, att jag inte hade någon, som höll särskilt av mig. Nu skulle jag äntligen få ha min egen kära pappa alldeles för mig själv, och jag räknade dagarna, tills han skulle anlända, prickade av varje särskild dag i almanackan, innan jag gick till sängs, och tänkte på att vårt återseende låg en dag närmare. Nu när hans ankomst var så nära förestående, var jag uppfylld av otålighet och tyckte att tiden stod stilla, och emellanåt undrade jag, hur jag kunnat leva dessa fem långa år utan honom.

Han skulle avsegla med Ignacia, ett spanskt fartyg, destinerat till London, och det hade anlänt ett telegram, att ångaren avgått. Varje kväll låg jag och tänkte på min far, som var ute på oceanen, och varje morgon, när jag vaknade, föreställde jag mig honom litet närmare mig, än när jag somnat. Jag var så upprörd, att jag knappast kunde ägna en tanke åt mina läxor, och lärarinnorna, som kände till min historia, voro inte vidare stränga mot mig. Och sålunda gingo veckorna och dagen för min stora lycka kom allt närmare och närmare.

En eftermiddag satt jag och tecknade i klassrummet. Det var i början av juni, och fönstren stodo öppna och släppte in doften av syren och hagtorn från trädgården.

Så öppnades dörren, och miss Wilson kom in; innan hon sagt ett ord, visste jag, att hon kom för att hämta mig. Hennes röst hade ett ovanligt tonfall av medlidande och vänlighet, då hon gav mig tillsägelse att lämna min teckning och komma med till mrs Marshall.

Med darrande fingrar lade jag bort mina pennor och lydde. Hon fattade min hand och ledde mig under tystnad nedför trappan. Inifrån salongen hördes ljudet av röster, och när jag kom in, satt tant Agatha där. Hon hade gråtit, och hon reste sig hastigt upp, när jag kom in. Mrs Marshall lade armen om min hals och kysste mig, men sade ingenting.

»Kära Philippa», sade tant Agatha i ömmare ton, än jag någonsin kunnat tänka mig, »uthärdar du, att jag för dig omtalar en mycket sorglig nyhet?»

Jag förmodade inte tala. En stor fruktan vaknade till liv i mitt hjärta och var nära att kväva mig. Mina stumma läppar formade ordet: »Far?»

»Han har inte kommit ännu. Det dröjer länge innan han kommer! O, mitt stackars barn, han kommer aldrig! Ignacia har gått under med man och allt!»

Jag vill förbigå mitt första utbrott av förtvivlan, ty det är ett sådant mörkt minne, att blotta tanken därpå pinar mig. Jag bad om tillåtelse att få stanna kvar i skolan. Många ömma vänner ville, att jag skulle komma till dem en tid, men jag kände, att det enda sättet att döva min smärta var att jag mer än någonsin ägnade mig åt mitt arbete. Mrs Marshall höll med mig därom, och genom att hålla mig fullt sysselsatt visade hon mig den största vänlighet, hon kunde visa mig under för handen varande omständigheter. Det kom över mig ett slags slöhet, som de togo för resignation. De trodde, att jag började glömma, men det gives sorger, som i verkligheten aldrig dö, hur djupt vi än söka

begrava dem, och då och då vaknade min sorg åter till liv med förnyad styrka.

Vårterminen närmade sig sitt slut. Så jag avskydde blotta tanken på avslutningen med alla dess festligheter! Jag önskade, att jag kunde lämna skolan dessförrinnan, men jag bad icke om tillåtelse att få göra det. Examina voro över, och jag var bland de bästa i min klass, men min framgång beredde mig ej någon glädje. Vad tjänade det till att jag rett mig bra, när min far inte kunde glädja sig däröver, tänkte jag bittert. Jag kände mig så ytterligt ensam här i livet, och inte ens Cathys kärlek och mina vänners många omtänksamma vänligheter kunde ge mig ersättning för den största av alla förluster.

Så var avslutningsdagen inne. Hur annorlunda hade jag icke tänkt mig den! Med en suck tog jag fram min vita klänning och ett svart skärp. Cathy, som iakttog mig med ängslig min, försökte tala om hemmet, ty jag skulle följa med henne till Marshlands och stanna där en del av ferierna, och även Janet gjorde sitt bästa att ge samtalet en gladare vändning.

»Gästerna anlända tidigt», sade Millicent, som stod vid mitt fönster och tittade ut, då en droska körde fram till porten. »Det är en herre», tillkännagav hon, i det hon drog sig litet tillbaka för att inte bli sedd. »Jag vet inte, vem det är. Förmodligen en av mrs Marshalls vänner. Vill du titta, Phil?»

Jag kände emellertid intet intresse för kvällens gäster, och var inte ens nog nyfiken att titta ut. Vi hörde buller därnerifrån, och sedan ägnade jag inte saken en

tanke. Men om en stund kom Lucy med upprörd min springande in till oss.

»Du skall gå ner i salongen, Philippa», sade hon.

Så lade hon handen över munnen, liksom för att avhålla sig från att säga mer, och rusade ut igen. Det var så ovanligt och så absolut olik Lucys vanliga uppträdande, att jag kände mig helt förbryllad.

Mitt härta dunkade, då jag gick ner i salongen. Av någon anledning hade jag kommit att tänka på förra gången, då jag blivit nerkallad.

Mrs Marshall stod vid fönstret med en tidning i handen. Hon såg sällsamt upprörd ut.

»Philippa», sade hon långsamt, »när allt kommer omkring, kan man inte alltid lita på tidningarna. Vi böra taga oss i akt för att tro allt, de meddela».

Jag blickade henne i ögonen för att se, vad hon syftade på. »Emellanåt», fortsatte hon, »meddela de oss goda nyheter, som aldrig gå i uppfyllelse, och emellanåt omtala de sorgliga nyheter, berätta om något, som aldrig hänt. Det händer emellanåt, att icke alla ombord omkomma, när ett fartyg förliser. Några få undkomma i båtar och bli av en lycklig slump upptagna av en ångare, och sedan komma de hem igen till dem, som älska dem. Det var ett fartyg, som hette Ignacia —»

Men nu brast mitt tålamod, och jag flämtade till:

»O, mrs Marshall, tala om det — fort! Fort! Är han —»

Jag vågade inte uttala frågan. Mitt liv tycktes bero av svaret.

Dörren till vinterträdgården öppnades plötsligt, en

lång, bronserad man rusade in rummet, och ögonblicket efteråt låg jag i min fars armar. Mrs Marshall avlägsnade sig ljudlöst och lämnade oss ensamma.

Sedermera omtalade far sin historia för mig — hur en ohygglig storm drivit Ignacia många hundra mil ur dess rätta kurs, hur fartyget sprungit läck, och hur han och några andra undkommit i en av båtarna, vilken ohygglig tid de haft då de slängts av och an på vågorna, utan proviant och vatten, och hur de, just då de uppgivit allt hopp, blivit räddade av ett valfångstfartyg, som var destinerat till Grönland och måst fortsätta sin resa och inte anläpt någon hamn, varifrån han kunde telegrafera, förrän de till sist anlände till Glasgow. Då hade han begivit sig direkt till The Hollies för att själv meddela mig den goda nyheten.

O, en sådan avslutningsfest det blev för mig! Så jag kände mig till mods, när jag tagit på mig min vita klänning (med ett skärt skärp i stället för det svarta) och stod vid fars sida i salongen! Han kysste Lucy och Mary och min kära Cathy, som nära nog grät av glädje, och skakade hand med var och en av mina kamrater.

»Jag känner dem alla genom dina brev», sade han. »Och jag skulle vilja tacka dem, för att de varit så snälla mot min lilla flicka. Vi äro lyckliga och tack samma i kväll, och det beror inte minst därpå att vi se så många vänner redo att dela vår glädje».

Gästerna fingo snart höra vår historia, och nästan varanda en av dem hade ett vänligt ord att säga mig — ja, miss Percy, som kommit på besök, till och med kysste mig på kinden och önskade mig lycka.

»Du tänker väl inte återvända till San Carlos, pappa?» utbrast jag, när jag äntligen fick ha honom helt och hållet för mig själv.

»Aldrig mer, min älskling! Vi komma inte mer att bli skilda från varandra. Jag har tagit avsked från konsulsbefattningen och sålt plantagen och ämnar slå mig till ro i gamla England, där du i sinom tid skall förestå hushållet för mig. När allt kommer omkring, är ens fädernesland alltid bäst, och man längtar alltid efter det, hur trevligt man än har i ett annat land».

Medan jag skriver dessa rader, blickar jag ut genom det blyinfattade fönstret över den gamla trädgården bort mot havet, ty mina vildaste drömmar ha gått i uppfyllelse: Far har hyrt Wyngates, och det obebodda hus, där Cathy och jag strövade omkring den där vårmorgonen, är numera mitt hem. I den stora eldstaden spraka hemtrevligt träkubbar, de klippta idegranshäckarna äro putsade, rabatterna lysa av blommor, och jag har planterat vita liljor kring soluret.

Philippa Lovells rum är mitt speciella sanctum, där jag har mina böcker och mitt arbete, och hennes skratande ansikte blickar ned på mig, som om hon glädde sig åt att ungdom åter kommit till det gamla huset.

Winstanleys äro våra käraste vänner, och det förflyter inte många dagar, utan att vi träffas. Cathy och jag ha just slutat skolan, och jag ägnar mig nu med liv och själ åt att försöka sätta mig in i hushållsmaskineriets mysterier och att fylla den plats hos min far, som min kära mamma lämnade tom för så länge sedan. Vi hade inte för avsikt att kasta bort våra liv på detta

planlösa sätt, som numera är vanligt för flickor, då de slutat skolan, och vi ha uppgjort många planer för framtiden.

Edward, som just lämnat universitet, är här och hjälper oss. Han har lagt bort sitt snobbiga uppträdande och sitt släpiga sätt att tala och är den första, då det gäller att organisera en scoutkår eller anordna en läsestuga.

George är till sjöss, och av hans skildringar att döma måtte han vara anförare för en skara glada kadetter, vilkas upptåg vida överträffa dem, som han och Dick ställde till för länge sedan. Hans högsta önskan tycks vara, att ett krig måtte utbryta, så att han får tillfälle att visa sitt mod. Den dåraktige gossen!

Jag älskar Wyngates av hela mitt hjärta; ingen plats här på jorden förefaller mig vackrare, och jag skulle inte vilja utbyta dess kullar och dess friska vindar mot allt det härliga, som södern har att bjuda på. Jag har emellertid icke glömt mitt gamla hem och allt, som stod i samband med det, ty Juanita, som nu är gift med Pedro, sänder oss hjärtliga hälsningar från sin apelsinfarm bland sierrorna, och Tasso, vars tillgivenhet för min far föranlett honom att följa efter över havet, är nu hos oss, den mest trofasta tjänare och vän.

Med mina käraste omkring mig tyckes min lyckas bagare fylld till brädden, och min far säger, att den utländska lilla planta, som han så länge sedan skickade över, för att den skulle härdas i vårt gråa nordiska klimat, slagit rot och förvandlats från en tropisk blomma till en engelsk ros.

89

Allmänna Sektionen

Litt.
Eng.
Övers.Sv.

GÖTEBORGS UNIVERSITETS·BIBLIOTEK

1001956813

